

தமிழ் அர்த்தத்துடன் கூடிய

ஸ்ரீ மத்கீதாபாஷியம்.

மூன்றாவது பாகம்.

(13-வது முதல் 18-வது அத்தியாயம் உள்பட)

கும்கோணம்

ஸ்ரீ ஜனார்த்தன பிரின்டிங் ஒர்க்ஸில்
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

18-வது அத்தியாயம், 16-வது சுலோகத்தின் குறிப்பின் கடைசியில் (பக்கம் 626) இதைச் சேர்க்கவேண்டியது.

இங்கே ஒரு கேள்வி—ஜீவனுக்கு நல்லதோ, பொல்லாததோ, தன் இஷ்டப்படி ஒரு வேலையைச் செய்ய சக்தி இருக்கிறது. பகவான் அவனைத் தடுக்கிறதில்லை. தடுக்காமலிருப்பதோடு, அந்தத் வேலைகளுக்கு உத்தரவும் கொடுத்து, அதைக்கூட்டுருந்து நடத்துகிறார் என்று சொல்லுகிறார். அப்படியானால், ஒரு ஜீவன் நல்ல வேலையைச் செய்வானேன். ஒரு ஜீவன் கெட்ட வேலையைச் செய்வானேன்? என்று.

பதில்.—அவனவன் முன்னாலே செய்த கர்மங்களினாலே பகவானுக்குக்கோபமும், ஸந்தோஷமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளாலே ஒருவன் நல்லதையும், ஒருவன் பொல்லாததையும் செய்கிறான்—என்று.

(பகவானுடைய கோபத்துக்கும் ஸந்தோஷத்துக்கும் அதிருஷ்டமென்றும், கர்மமென்றும் பெயர். ஸந்தோஷத்தை நல்ல அதிருஷ்டமென்றும், நல்ல கர்மமென்றும், கோபத்தைத் துரதிருஷ்டமென்றும், துஷ்கர்மமென்றும் சொல்லுகிறது.)

2. இன்ஹேருகேள்வி—(1) அதிருஷ்டங்களினால் ஜீவன்களுக்கு நல்ல வேலையும், பொல்லாத வேலையும் ஏற்படுமெய்யானால், ஜீவனுக்கு இஷ்டப்படி நல்லதோ, பொல்லாததோ, ஒரு வேலையைச் செய்ய சக்தி இருக்கிறது என்பது எப்படி? (2) அதிருஷ்டங்களினாலே ஜீவன்கள் ஏவப்படுவார்களேயானால், செய்யென்று விதிப்பதும், செய்யாதே என்று தடுப்பதுமான சாஸ்திரம்தெற்கு? ஏனென்றால், நல்லதைச் செய்கிறவனைச் செய் என்று சாஸ்திரம் ஏவவேண்டாம்; கெட்டதைச் செய்கிறவனைச் செய்யாதே என்கிற சாஸ்திரத்தினால் தடுக்கமுடியுமாது—என்று.

(1) பதில்.—அதிருஷ்டத்தினால் ஜீவனுக்கு நல்லதோ, பொல்லாததோ இரண்டிலொன்றைச் செய்யத் தோன்றுகிறது. அதனால் அவனுடைய சக்திக்கு என்ன குறைவு; சக்தி குறைந்தால், எப்படிச் செய்ய முடியும். (2) சாஸ்திரமென்பது ஒரு யஜுமானுடைய உத்தரவு. அது 'செய்' என்றும், 'செய்யாதே' என்றும் இருவகையாக இருக்கிறது. 'செய்' என்பதைச் செய்தால், ஸுகம் கிடைக்கும். 'செய்யாதே' என்பதைச் செய்தால், துக்கம் கிடைக்கும். இந்த இரண்டு ஸந்திகளும் சாஸ்திரம் இல்லாமல் போனால் எப்படித் தெரியும். இவைகளைத் தெரிவிப்பதுதான் சாஸ்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம். சாஸ்திரம் ஏவுகிறதுமில்லை. தடுக்கிறதுமில்லை. துரதிருஷ்டத்தினால் கெட்டவேலையைச் செய்கிறவனுக்கு சாஸ்திரம் வேண்டியதில்லை. நல்ல அதிருஷ்டத்தினால் நல்ல வேலையைச் செய்கிறவனுக்குச் சாஸ்திரம் கட்டாயம் வேண்டும்.

நல்ல அதிருஷ்டம் ஒருவனை ஸோமயாகத்தைச் செய்விக்கிறது. இப்படிச் செய்; இப்படிச் செய்யாதே என்கிற சாஸ்திரத்தை அறிநூதானே, அவன அதைச் செய்யவேண்டுமே. அதற்காகவும் சாஸ்திரம் வேண்டும்.

உலகத்தில் ஒரு யஜமானன் வேலைக்காரர்களுக்கு இதைச் செய்; இதைச் செய்யாதே என்று உத்திரவு பண்ணுகிறான். நல்ல வேலைக்காரன் செய்யென்பதைச் சொன்னபடிசெய்து, யஜமானனை ஸந்தோஷப்படுத்தி, அதனால் ஸுகத்தை அடைகிறான். கெட்டவேலைக்காரன் செய்தே எனபன உச செய்து, யஜமானனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கி, அதனால் கஷ்டம்களை அனுபவிக்கிறான். உத்திரவின்மூல்தான் யஜமானனுடைய இஷ்டமும், வருகதமும் வேலைக்காரனுக்குத் தெரிகின்றன. இது போல்தான் யஜமானனாகிய தெய்வம் ஜீவன்களாகிய வேலைக்காரர்களுக்கு உத்திரவ் செய்கிறுக்கிறது அதற்குத்தான் சாஸ்திரம் என்று பெயர்.

உலகத்து யஜமானனுக்கும். தெய்வத்திற்கும் வித்தியாஸம் என்ன வென்றால்—உலகத்தில் வேலைக்காரன் செய்கிற தப்புக்கள் யஜமானனுக்குத் தெரியாது வேலைக்காரனுடைய தப்பினால் யஜமானனுக்குக் கெடுதியுண்டு. அதனால் வேலைக்காரனுடைய தப்பு யஜமானனுக்குத் தெரிந்தால், அதை வேலையாக நிறுத்தியேவிடுவன். தெய்வத்துக்கு ஜீவன்கள் செய்கிற எல்லா வேலைகளும் தெரியும். அவர்களுடைய தப்புக்களினால் தெய்வத்திற்கு ஒரு கெடுதியுமில்லை. அதனால் இவர்களைத் தடுக்கிற திஸில ஜீவன்களுடைய நன்மைக்காகத்தான் தெய்வம் உத்திரவு பண்ணியிருக்கிறது. தன் லாபத்தாகக்க இல்ல உலகத்து வியாபாரத்தை நன்றாய் வணிகத்தால், கீழ்ச்சொன்ன கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் நன்றாய் ஏற்படும். உலகமும் சாஸ்திரமும் ஒன்று.

3. முற்படியில் ஒரு கேள்வி—சாஸ்திரமே வேண்டியதில்லை. ஒரு அதிருஷ்டம் முன் அதிருஷ்டத்தினால் உண்டாகிறது. அது அதற்கு முன் அதிருஷ்டத்தினால் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது—என்று.

பதில்.—இப்படியானால், உலகத்தின் வேலைகளிலும் “இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே” என்று சொல்லாமலே ஒருவன் ஒரு வேலையைச் செய்யலாம். உதாரணம்—ஒரு வேலைக்காரனை யஜமானன் மாட்டைக் கொண்டுவா என்று சொல்லாமலே, வேலைக்காரன் தன் அதிருஷ்டத்தினாலோ, யஜமானன் அதிருஷ்டத்தினாலோ மாட்டைத் தானே கொண்டு வரலாமே?

4. இன்னுமொரு கேள்வி—அதிருஷ்டமே யஜமானனை மாட்டைக் கொண்டுவா என்று வற்புண்ணுகிறது; வேலைக்காரனையும் உத்திரவைக் கேட்டு, மாட்டைக் கொண்டுவரும்படி செய்கிறது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது—என்று.

பதில்.—அப்படியே அதிருஷ்டம்தான் வைதிகமான வேலைகளிலும் “இதைச் செய்; இதைச் செய்யவேண்டாம்” என்று சாஸ்திரம் சொல்லும்படியும், அதைக் கேட்டு அதின்படி ஒருவன் வேலை செய்யும்படியும் செய்கிறது. ஆகையால் ஒருவன் அதிருஷ்டத்தினால் வேலைச் செய்தாலும், சாஸ்திரத்திற்கு இடம் உண்டாகிறது.

அட்டவணை.

13—வது அத்தியாயம்.

சுலோகம்.

உடம்பு வேறு ஆத்மாவேறு—கேத்திரம், கேத்திரக்ருன்.	1
இரண்டும் பகவானுக்கு உட்பட்டவைகள்.	2
கேத்திரத்தின் ஸ்வரூபம்.	3—6
ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவதற்கு ஸாதகங்கள்.	7—11
கேத்திரக்ருனுடைய ஸ்வரூபம்.	12—18
கேத்திரம், கேத்திரக்ருன்—இவைகளுடைய சேர்க்கை அநாதி—அவைகளின் வேலைகள் வேறு.	19—20
சேர்க்கை துடர்ந்து வருவதற்குக் காரணம்.	21—25
கேத்திரம்—கேத்திரக்ருன்—இரண்டும் சேராத வஸ்து உலகத்திலில்லை.	26
இரண்டும் வேறென்று நினைக்கும் வழி.	27—34

14—வது அத்தியாயம்.

கேத்திரம், கேத்திரக்ருன்—இவைகளுடைய சேர்க்கை பகவானால் உண்டாகிறது—பிரளயகாலத்தில்	1—3
நித்தியவிரூஷ்டியில்	4
ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்கள்—அவைகளின் வேலைகள்.	5—9
ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு காலத்தில் மேலிடுகிறது—இதை அவைகளின் வேலைகளால் தெரிந்துகொள்ளலாம்.	10—13
மரணகாலத்தில் மேலிடுகிற குணத்தின் வேலை.	14—20
இந்த குணங்களை ஜயித்ததற்கு அடையாளங்கள்.	21—27

15—வது அத்தியாயம்.

ஸம்ஸாரம் அரசமரம்போன்றது—இரண்டுக்கும் வித்தியாஸம்.	1—2
ஸம்ஸாரமாகிய அரசமரத்தை வெட்டும் வழி.	3—5
முக்தனுடைய ஸ்வரூபம்.	6—11
சக்திரன் முதலானவைகளும் பகவானுக்கு உட்பட்டவைகள்.	12—14
எல்லாம் பகவானுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டது—எல்லா வேதங்கள் சொல்லுவதும் அவரைத்தான்—எல்லா பலன்களைக் கொடுப்பவரும் அவர்தான்.	15
பகவான் புருஷோத்தமன் என்பது—அதற்குக் காரணம்.	16—20

16—வது அத்தியாயம்.

தைவப்பிறப்பு, அஸுரப்பிறப்பு—என்று பிறப்பு இருகதை—அவைகளில் காணப்படும் குணங்கள்—	1—6
அஸுரப் பிறப்புள்ளவர்களுக்கு அடையாளம்.	7—18
அவர்களுக்குப் பகவான் செய்யும் தண்டனை.	19—20
ஒருவன் விடவேண்டிய மூன்று கெட்ட குணங்கள்:—ஆசை, கோ	

பம், லோபம்—இவைகளில்லாதவனுக்குக்கிடக்கும்பலன். 21—22
சாஸ்திரத்தைக்கொண்டே எதையும் தெரிந்துகொள்ள
வேண்டியது. 23—24

17—வது அத்தியாயம்.

சாஸ்திரம் சொல்வாததைச் சிரத்தையோடு செய்தாலும் பல
னில்லை. மூன்றுவிதச் சிரத்தை. 1—6
மூன்றுவித ஆஹாரங்கள். 7—10
மூன்றுவித யக்ஞங்கள். 11—18
மூன்றுவித தபஸ்ஸு-மனதினால், வாக்கினால், உடம்பினால் செய்
யப்படுவது. 14—16
அது ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே மூன்று விதம். 17—19
மூன்றுவித தானங்கள். 20—22
வைதிகமான கர்மங்களின் அடையாளங்கள்—பிரணவம்-தத்-ஸத்-
இவைகளின் சேர்க்கை—சேர்க்கையின் வழி. 23—28

18—வது அத்தியாயம்.

தியாகம்—ஸஞ்ஜியாஸம்—இத்த இரண்டும் ஒன்றுதான்—அதின்
ஸவருபம். 1—12
ஜீவனுடைய கர்த்தருத்துவம் பகவானுக்கு அதீனம். 13—17
மூன்றுவித ஞானம். 18—22
மூன்றுவித கர்மங்கள். 23—25
மூன்றுவித கர்த்தா. 26—28
மூன்றுவித புத்தி. 29—32
மூன்றுவித திருதி. 33—35
மூன்றுவித ஸுகம். 36—39
மூன்று குணங்களில்லாதவர் இல்லை. 40
பிராம்மணன் முதலான ஜாதிகளின் குணங்கள்—அவர்கள் செய்
யும் வேலை. 41—44
அவனவன் தன் வேலைகளைச் செய்வதினால் படிப்படியாயுண்டா
கும் பலன். 45—55
கர்மபியகர்மங்களையும் சொல்லியபடி செய்வதின் பயன். 56—57
பகவான் சொன்னபடி செய்யாததினால் வரும் கெடுதி. 58—62
முடிவு—பக்தியோகத்தின் உபதேசம். 63—65
சாணகதி—சாமசுலோகம். 66
ஸ்ரீ கீதையை எவருக்கு உபதேசம் செய்யலாம், எவருக்கு உப
தேசிக்கக்கூடாது. 67—68
ஸ்ரீகீதையை உபதேசம் பண்ணுவதாலும், அதைக் குருவினிடத்
தில் படிப்பதாலும், அதைக் கேட்பதாலும் பகவானுக்கு
உண்டாகும் ஸத்தோஷம். 69—71
பகவானுடைய உபதேசத்தினால் அர்ஜுனனுக்கு உண்டான
நன்மைகள். 72—73
திருதராஷ்டிரன் முதன் முதலில் கேட்டதற்கு ஸஞ்ஜயனின்
பதில்— 74—78

விஷிப்ராஹம்: பஷ்யவி ஷெஹவ்யதிரிசுவடாஷ்யபூநா
ஸநா நவெஷாபாம் “ஷெவொஹம் பிநாவெஷொஹம் வடாஷி
கம் ஜாநாதீ”தி ஷெஹஸாபிநாநாயிகரணெநுத ஜோதாரபாதா
நபிநாஸநுதே: தயாவி ஷெஹாநாஹவவெஷாயாம். ஷெஹ
பிவி வடாஷிபிவி: ஹபிஷம்வெஷீதி வெஷ்யதயா வெஷிதாநா
ஹபிதி வெஷிதாநாதநா வெஷ்யதயா ஸரீரபிவி வடாஷி
ஷயபூநாஹாஹிதம், தயா வடாஷிபிவி வெஷ்யதயாதாஹரீர
ஷி வெஷிதா கெஷ்யதெஷ்யதயாஹாஹிதம் | ஸாராநாயி
கரணெநுத பூதீதிஷு வஸுதஸுரீரஸு மொகாஷிவதாத
விஸெஷணெஷெஷுஷாவதயா ஷெஷ்யதயாவிஸெஷுஷாவதா
தயா வெஷிதாநாஸாயாநாநாகாஸு வகாஷிபிவி
ஷயகா: ஷெஷ்யதயாஸுதபிநாவிஷயகாஹு பூகாஷிபிவி
நாஷெஷிபிவி: பூகாஷிபிவி வெஷிதாநா வஸுஷி
தயா வகாஷிதி “ஷெஷிபிவிஷிதம் வ”வி ஷெஷ்யதயா
ஷாஷிபிவி | விஷிபிவி நாநாவஸுஷி வஸுஷி ஜோநா
ஷாஷிபிவி” ஹதி ||

||௧||

அவ— முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில்—அடைய வேண்டிய
வைகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்த பரப்பிரும்மமும் பகவானுமான
வாஸுதேவனை அடைவதற்காகச் செய்யவேண்டிய பக்தி என்கிற
உபாஸகத்திற்கு அங்கமான (உதவிபான)ஜீவனை உள்ளபடி பார்ப்
பதை ஞானயோகந்தாலும், கர்மயோகந்தாலும் அடையலாம்
என்று சொன்னார். நடு ஆறு அத்தியாயங்களில்,—அந்த பகவா
னின் உண்மையையும், அவனுடைய பெருமையையும் அறிந்து,
அவனை தந்திர வேறு தேவதையையும், பிரயோஜனத்தையும் நினைக்
காமல், அவனையே தியானம் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார்.
பிரும்மபட்டத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்த பணத்தையும், தன்னை
மாத்திரம் அறுபணிப்பது ஆகிய கைவல்லியம் என்பதையும் பக்தி
யோகத்தினாலே அடையலாம் என்றும் சொன்னார். இப்பொழுது
கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களில், நிழ் பணிவண்டு அத்தியாயங்க
ளில் சொல்லிய ஸங்கதிகளைத் தெளிவாய் விசாரிக்கிறார். அனைத்து

ளாவன—பிரகிருதி, ஜீவன்—இவைகளின் சேர்க்கையான உலகம், ஈசுவரன்—இவர்களுடைய உண்மை; கர்மயோகம். ஞானயோகம், பக்தியோகம்—இவைகளின் ஸ்வரூபம்; இவைகளைச் செய்யும் வழி—என்று.

அவைகளில் 13-வது அத்தியாயத்தில், உடம்பு, ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வரூபமும், உடம்பினுடைய உண்மையும், உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்குச் செய்யவேண்டியவைகளும், அந்த ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபமும், இயற்கையில் குற்றமில்லாத ஆத்மா உடம்புடன்சேர்ந்ததற்குக் காரணமும், ஆத்மா உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்று அறியும் வழியும் சொல்லப்படுகின்றன—

பகவான் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தில் ஜனங்கள் 'நான் தேவன், நான் மனிதன், நான் பெருத்தவன், நான் இளைத்தவன்' என்று ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் அதுபவிக்கிற ஆத்மாவோடு ஒன்றாக உடம்பைச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த உடம்பை—அதின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும் 1 வேறு என்றும், அது அவனுக்கு ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் அதுபவிப்பதற்கு 2 கேஷத்திரம்(இடம்) ஆயிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அந்த உடம்பை "என் உடம்பு" என்று முழுவதையும், "என் தலை, என் கை" என்று ஒவ்வொரு பாகத்தையும் 3

1 ஒரு வீட்டிலிருந்து ஸுகத்தை அதுபவிப்பவன் எப்படி அந்த வீட்டைக்காட்டிலும் வேறே, அப்படியே உடம்பிலிருந்து ஸுகத்தை அதுபவிப்பவனும் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு.

2 கேஷத்திரம் என்ற சொல்லுக்கு வயல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எப்படி வயலில் செல் விளைகிறதோ, அப்படியே உடம்பு கர்மங்களின் பலன்களும்,மேல்கர்மங்களுக்கு விதையான உாஸனைகளும் உண்டாகும் இடமானதால்,அதைகேஷத்திரம்(வயல்)என்றுசொல்லலாம்.

3 ஆத்மா அறிகிறது; உடம்பு அறியப்படுகிறது. ஆகையால் இவையிரண்டும் வேறு. ஒருவன் எதிரே நிற்கும் பொருளை அறியும் பொழுது, 'மனிதனான நான் இதைப்பார்க்கிறேன்.' என்று எண்ணுகிறான். அப்பொழுது மனிதன் என்கிற உடம்புக்கும், 'நான்' என்கிற

நீனரொ யரியதி ஸத சூதானய-பாஜிபீதம்” உதாரண
 “யசூததி திஷ்நாதநொ-நீனரொ யபிதாந வெடி யஸூ
 தா ஸரீரம் யசூதாநநீனரொ யபிததி ஸதசூதானய-பாஜி
 பீதம்” உதாரணம் | உடினெவானய-பாஜிதயா ஸவ-கெஞ்சு
 ஜோநாரிதகெவநாவஸூநம் மமவதஸூதாரிநாயிகரணெந
 வுபெடிஸெமெதுடி “சுஹாரிதா மூவாகெஸஸவ-ம-ம-தா
 ஸயஸூதம், ந தடிவி விநா யதீரநயா ம-ம-தம் உராபாஸூ,
 விஷ்ணுமாரிடி க்ஷுத்தெகா-ஸெந ஸூதொ ஜபதி” திபுரா
 ஸாடி-பாரிஷ்ணுமாரிபாய,பெயு ஸாரிநாயிகரணெந வு
 பதிபதி “சூதிதாரிநா பிஹம் விஷ்ணுரி” தாரிநா | பதிடி
 கெஞ்சுகெஞ்சுஜெயொவி-கெவகவிஷயம் தயொபி-பிதா-ககவ வி
 ஷயம் உ ஜோதக-கூடி, தடிவொவாடிபஜிநாநிதிபி பிதம் ||

கெவிபாஹம்-“கெஞ்சுஜெயம் உராவி ராம் விஷ்” தி ஸாரி
 நாயிகரணெநெநகவபிவதிபிதெதி ததஸூபாஸெஸூவ ஸ
 தொ 5 ஜோநாசு கெஞ்சுஜெயவிவ மவ-தீதஜ்-ம-ம-கவபி
 ததிவூதய-புராபகெகொவபெடிஸெடி சுநெந உராப-தபிம
 வடி-வபெடிஸெந - ரஜு-ரெஷா ந ஸவ-கெஞ்சுதாரிவபெ
 ஸெந ஸவ-கெவ பிதிவூ-திவக-கெஞ்சுஜெயவிவ ரொ நிவ-த-
 தெ-உதி தெ பூஷ்ணா-சய-பெடிஷா மமவாந வாலு
 பெவம் வரபெடிஸெடி கிரிதயாபாதுலாக்ஷாநரெண நிவ
 தாரிஜோம், ந தெநி திவூ-தாரிநெநிவி-பெடிஷாநி
 நெஞ்சுஸூப-பெவ சூதநு-தடி-பவாயுலா-ஸ-ம-வநயா
 காம-தயாபிஷெடிப-பெடிஸெந, தாரி பூ-த-பெடிஸாபிஷா
 ருந ஸ-ம-வதி சுயாதலாக்ஷாநாரி-ம-வாடிபிவூதாரி
 மம், ந தஹி-பிஜோடிவா-தாரிநெவபெடிஸெஸ-ம-வம் | “உ
 வபெடிஷாநி தெஜோம் ஜோநிநஸூத-பி-பெடி” உதி ஹு
 க்ஷு-சத-வநவரிபி-ம-ம- சுநாகவி-த-பூ-திஸூ-தி-ம-வாஸ-
 ராண-நு-பாஸூ பாபி-ரொபெபாஜிநிதி-பெடி-பெடி-ம-நா-ப-பூ
 வதி-பூ-உதாரண-ம-ம-ம-ம- ||

சுதேஹம் தத்து-சுவிதஸூ-நஸூ-தஸூ-நம் வரவ்ய வ
 ஸ்ரஹணொ ஹொமுக்ஷெநஹொகூக்ஷெநஹொம்ஸித்ருக்ஷெநஹ
 ஸ்ரூரூபவவெகபாஹம் காஸந ப்ரூதயம் “சஸூநாயீ ஸ்ர
 ஜதெ விஸுரெததஸிம்ஸாநெநா ராயயாஸுதிருங்கி, ராயா
 து ப்ரகூகிம் விஷ்நாயிநம் து சிஹெஸூரூ, கூரம் ப்ர
 யாநசிபீதாக்கூரம் ஹரம் கூராதாநாவீஸதெ ஷெவவஸகம்”
 சுபீதாக்கூரம் ஹர ஐதி ஹொகூ நிஷிபுஸ்யதெ|ப்ரயாநஹொ
 முக்ஷெந ஹரதீதி ஹரம்! “ஸகாரணம் கரணாயிவாயி
 பொ நயாஸ்ய சுஸிஜ்ஜிதா நயாயிவ, ப்ரயாநக்ஷெத்ருஜ்
 வகிம-ஹெஸம், வகிம் விஸுஸூரெத்ஸூரம் ஸாஸூதம் ஸிவ
 சிஷ்யுத்ஸு, ஜாஜெள சிஷ்யஜா வீஸநீஸொ, நிதெநா நிதூ
 நாம் வெதநஸூதநாநாநெகொ ஸஹொநாம் யொ விஷயாகி
 காபாந, ஹொகூ ஹொமும் ப்ரெநிதாராஸு சிஷ்ய, ப்ரயமா தா
 நம் ப்ரெநிதாராஸு சிஷ்யஜுஷ்ஸூததெஸூதாபீதகூநெகி, த
 யொரூநீ விஸூதம் ஸூரூதநஸூநெநா சுவிதாஸூதி,
 சுஜாநெகாம் ஹொஹிதஸூக்ஷுஷாம் ஸஹம் ப்ரஜாம் ஜநயம்
 தீஸூரூபாம்! சுஜொ ஹெகொ ஜுஷ்ஸூநெநாஸூநொஸூ
 தெ ஜஹாதெநாம் ஹொஹொமாஜெஜாஸூ, மொஸூநாஷி
 ஹவதீ ஸா ஜநிதீ, ஹததஹாவீ, ஸூரெந வுக்ஷெ வாரூ
 ஷொ நிஜெஜாஸூயா ஸொவகி ருஹூரீநம்! ஜுஷ்ஸூபொ
 வஸூதநூஸூரூ சிஷிநிநிதி வீதஸொகம்”ஐதூஷூரம்||

சுதாவி “சஹம்கார ஐதீயநெ விநா ப்ரகூதிருஷ்
 யா! சவரெயபிதஸூநாம் ப்ரகூகிம் விவிநெ வரூப! ஜீவ
 ஹததாஸூ, ஸவதததாநி கானெய ப்ரகூகிம் பாநிபாரிகாம்!
 கூஷூபய வுநஸூநி கூஷூரெளவிஸூஜாபீதம் || ப்ரகூகிம்
 ஸூரூஷ்ஸூ விஸூஜாபி வுநம் வுநம்! ஹததமாநிஜிம் சு
 ஸீவஸம்ப்ரகூதெவ-ஸாசு | ப்யாயுக்ஷெஸ்ப்ரகூகிம் ஸூபி
 தெ ஸஹாராஸூ | ஹொதநாநெந கானெய ஜமபிவாரிவ
 ததெநா ப்ரகூகிம் வாரூஷம் ஹெவவிஷ்நாதீ உஹாவவி |

38 யொகிடுஹ்ஹைஹ தலிநு மஹம் டபாஜிஹ்ம | ஸஹஹ
வஹடுதாநா ததொஹதி ஹாரதெ'தி | ஜமஜொநிஹடு
கம் 3ஹ்ஹைஹ-3ஜீயம் ப்ருக்யதூவ்யுஹடுதஸடுக்யூலிதிஹு
யக்தலிநு வெதநாஹு மஹம் ஹயொஜயாதி | ததொ 3ஹ்
க்யூக்யதூலிஹிதஹ்ஸடாடெவ டெவாஹிஸாவராஜாநாஜி
நிபுராணா ஸவஹடுதாநா ஸஹவொ ஹவதீத்யம் : |
புராதாவவி ஹடுதஸடுக்யு ஸ்ரெஹதி கிபிஷ்டம் "தலா
டெதஹ்ஹைநாஜிரடுவஜிநம் வ ஜாபதெ" உதி |

ஹவம் ஹொக்யுஹொமுரடுவெணாவஸிதயொஃ ஸவடா
வஸாவஸிதயொஸிஹிதொஃ வாரிவாருஷஸரீரதயா த
நிபாஜி கெபந தஹ்யுயக் ஸிதிம் வாரிவாருஷஸ்ய வ
தஹ்விஹம் : காஸநபுராதயம் : "யஃப்யுயிஹ்ம கிஷ்டுப்யுயி
வ்யா ஸஹரொயம் ப்யுயிவீ ந ஹெடி யஸ்ய ப்யுயிவீ ஸரீரம்
யம் ப்யுயிவீஹ்மரொ யபிதீத" ஹாஸ்யு "யக்யூதி கிஷ்டநாத்
ஹொஹ்ரொய தாதா ந வெடியஸ்யாதா ஸரீரம் யக்யூதாந
ஹொய பபிதி ஸத க்யூதாஹடாஜிஜிதம்" உதி | தயா : "யஃ
ப்யுயிவீஹ்மரொ ஸஹ்ரநு யஸ்ய ப்யுயிவீ ஸரீரம் யஹ்யுயி
வீநவெடி" த்யாஸ்யு, "யொக்யூரஹ்மரொ ஸஹ்ரநு யஸ்யு
க்யூரம் ஸரீரம் யக்யூரம் நவெடி யொஜித்யுஹ்மரொ ஸஹ்
ரநு யஸ்யுஜித்யுஸரீரம் யம் ஜித்யுநடுவெடி, ஹஹஸவ
ஹடுதாஹாராதாவஹதவாரா ஹிஹொ டெவ ஹகொ நா
ராபணம்" | க்யூஜித்யுஸஹ்மந தபுஸஹவஹம் ஸடுக்யாவ
ஸஜிதிஹ்ஹிப்யதெ | ஸஸ்யாஹெவொவதிஷடி "ஹ்மக்யூத
ய்யதெ ஸக்யூரம் தபிவி யீயதெ" உதிவஹநாஸி, "ஹ்மக்யூ
விஷ்டஸ்யாஸா ஜநாநா ஸவடாதெ" திவ |

ஹவம் ஸவடாவஸாவஸித ஹிஹிதிஹு ஸரீரதயா
தஜீகாரம் வாரிவாருஷஹவ காயடாவஸி காரணாவஸஜம
புடுவெணாவஸிதஹ்மஜிஜிதம் ஜாவயிதம் : காஸநபுர

தயம் காய-பாவஸம் காரணாவஸம் வ ஜமதவ்ஸவெத்ராஹம்:
 “வெடிவ லொடுஜெரித சூவ்ஷெகெரிவாஜிகீயபூ, கடுஷெஷ
 த வபிமஸ்யாம் ப்ராஜாபெயெதி கடுஷெஜாஸ்யஜகெ” த்ரா
 ரஹ, “ஸந்-குலாஸொடுஜெரிஸவ-பா: ப்ராஜாஸஹாயதநஸ
 தீதிஷா: வெந தஹாஜ்ஜெரிஷம்ஸவ-பு-கூஷத்யம் ஸகூதா தகூரி
 வரிஸெதகெதொ” உதி | தயா ஸொடகாரியதவஹம் ஸ்யாம்
 ப்ராஜாபெயெதி ஸ தவெ தகவூத் ஸதவஸூவா உஷம் ஸ
 வபுரிஸ்யஜகெ” த்ராஹ, “ஸத்யம் யாந்யத் உஸத்யிமவ
 டி” தி சுத்ராவி ஸூ-த்யனாஸரிபுஸ்டிஷிதெதா: வாரிவாஸு
 ஷஸ்யு வ ஸூரூபவிலெக: ஸாரிதி: “ஹொஹரிசாஸ்டிஸொ
 டெவதா சுநெந ஜீவெநாத்நாநுபூவிஸ்ய நாரீரூபெ
 வாகாஸவாணி, தகூஷ்டா தஜீஷாநுபூவிஸக தஹநுபூ
 விஸ்ய ஸஹத்யூவாஹவச, விஜ்ஞாநம் யாவிஜ்ஞாநம் உஸத்யம்யா
 ந்யத்உஸத்யிமவடி” திவ | “சுநெந ஜீவெநாத்நாநுபூவி
 ஸெ” தி ஜீவஸ்ய ப்ராஜாதகூபூ “தஹநுபூவிஸ்ய ஸஹ த்யூ
 வாஹவசவிஜ்ஞாநம் யாவிஜ்ஞாநம்வெ” த்யுநெநெநகாயபூ
 டா-த்யுஸாரீரஹாவகிஸெயநிதி விஜ்ஞாயதெ | வஸவம்ஷு-கெரி
 வ நாரீரூபவ்யாகாஸணம் “தகெஷம் தஹபூவ்யாகூதரீவீ
 தநாரீரூபவாஹாம் வ்யாக்ரி யதெ” த்யுத்ராவுஸூத்ர | சுத: க
 காய-பாவஸம் காரணாவஸஸூ ஸூ-குலஸூ-கூஷிஷிதெதா: ஸூ-ஸ
 ரீ: வாரிவாஸுஷவஸவெதி காரணாக் காயபூஸ்யாநந்ய
 கெந காரணவிஜ்ஞாநெந காயபூஸ்ய ஜ்ஞாததெயெகவிஜ்ஞா
 நெந ஸவபூவிஜ்ஞாநம் உஸதீஷிதகூவவந்தாஸூ!

“ஹொஹரிசாஸ்டிஸொ டெவதா சுநெந ஜீவெநாத்
 நாநுபூவிஸ்ய நாரீரூபெ வாகாஸவாணி” தி திஸொ டெ
 வதா உதி ஸவபூரிஷஸூ நிஷி-ஸ்ய த்யூ ஸூ-தகூஜீவாநு
 பூவெஸெந நாரீரூபவ்யாகாஸணவவநாச, ஸவெ-ப வாவ
 காஸூஸா: சுவிஜீவவிஸிஷ வாரி-த நவஸ வாவகாஜ-தி கார
 ணாவஸவாரி-தீஷா-விநா ஸெஸெந காயபூவாவி-தஸூஸெஸ்ய

ரூபம் ஜோதெநக நிரூபணீயம் ஸ்ரூபகாஸதயா ஜோத
ஸ்ரூபம் வெத்யஸ்யவதாரோஹவதந்தரஃ | “யஸ்ய” ஜோ
ஸவதஸி, வரோஸ்ய ஸதிவிபுலெயெவா ஸ்ரூபதெ ஸ்ரூபா
விகீ ஜோதவெத்யா வ, விஜோதாராரெ செந விஜாநீயாடி”
த்யாடிகா ஜோத்யக்யோவெத்யனி | “ஸத்யம் ஜோதநி” த்யாடிகா
ஸூ ஜோதெநகநிரூபணீயதயா ஸ்ரூபகாஸதயாவ ஜோத
ஸ்ரூபவதாடி | “ஸோதகாஸித வஹுஸ்யாடி, கெநெக்த
வஹு ஸ்யாடி, தநாரோபவாஸ்யா” ஸ்யாநீயத, ஸத்யமி வ
ஸ்யரெ ட்யெவெ ஸ்ரூபதெ ரெதெ விஜோதெ ஹுஸவடும் விதிதம்
வததி, ஸவடும் தம் வரோதாரெந்யாந்யூதநஸவடும்வெத
தஸ்ய ஹவா வனதஸ்ய ரெதெதாஹுதஸ்ய நிரூபிதெதெத
டிவெதடி” ஹதி ஸ்ரூபெவ ஸ்ரூபக்யூதநிநித்யூதநி
ரூபதயா நானாஸ்காரஸிவஸிததி தநீத்யூதநிஸவ
தகவஸ்யநானாஸிதததிதி வுதிவித்யுதெ | “டிதெத்யூஸ
டித்யூதாரெந்யாதி ய ஹநாநெவ வஸ்யதி, நெஹ நானா
ஸி கிவந, யத்ய ஹி நெதததிவ வததி, ததிதர ஹதரம்
வஸ்யதி | யத்ய கஸ்ய ஸவடாரெதெவாஹுதெதந கம் வ
ஸ்ய” தித்யாதிநா | நவாநி “வஹுஸ்யா” ஸ்ரூபெயெ
த்யாடிஸ்ரூபிவிதம் ஸ்ரூபக்யூதநம் ஸ்ரூபெந் நானாநா
ரூபவாநெந் நானாஸ்காரஸிவி நிவித்யுதெ | “யத்ய
கஸ்ய ஸவடாரெதெவாஹுதி” தி நிவெத்யக்யூதநெவ
தகஸ்யாதித்ய - “ஸவடும் தம் வரோதாரெந்யாந்யூதநஸ
வடும்வெத, தஸ்யஹவா வனதஸ்ய ரெதெதாஹுதஸ்ய நிரூ
பி தெதெதடிவெதடி” ஹத்யாதிநா |

வனவம் வித்யூதநிரூபணாம் ஸ்ரூபவதெஹம் ஸ்ரூபாவெ
ஹம் வ வதநீநாம் காயுதகாரணமாவம் காயுதகாரணெயார
ந்யூதம் வதநீநாம் ஸவடாராவம் ஸ்ரூபநிநிவிரோயஸ்ய
திவிரெவ ஜோததததி ஸ்ரூபஜோதவாடிஸ்ய. ஸ்வவாயிகெ
ஹெவெடிஸ்யாந்யூத்யாஸ்யவத்யாயிதெஸ்ய ஸகவஸ்ரூபிவி

ராஜஸ்ய நகரமொழிபவகாசொர ஐயுதததமுதிவி
லுரெண || || உ ||

தேவன்—மனிதன் முதலான எல்லா உடம்புகளிலும் இருக்கும்—அறிவையே இப்பற்கைபாகவுடைய-சேஷத்திரக்ஞர்களையும், அந்த உடம்புகளையும் நான் என்று நினை. அதாவது—அந்த இரண்டும் எனக்கு உடம்புகள் என்று எண்ணு. “சேஷத்திரக்ஞர்களையும்” என்பதில் “உடம்” என்கிற சொல்லாலே, சேஷத்திரங்களையும், (உடம்புகளையும்) நினை என்று ஏற்படுகிறது. உடம்பானது ஜீவனை விட்டுப் பிரித்திருக்காமலும், அவனுக்குப் பிரகாரமாகவெய்மிருக்கிறது. ஆகையாலே இந்த இரண்டையும் ஒன்றாகச் சொல்லுவது வழக்கம். அப்படியே உடம்புகளும், ஜீவன்களும் பகவானை விட்டு ஒருக்காலும் பிரிவிருக்கலை. அவனுக்குப் பிரகாரமாகவெய்யும் இருக்கின்றன 1 ஆகையாலே அவைகளையும் பகவானையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. இப்படிச் சொல்லாமல், ஜீவனும், பகவானும் ஒன்று என்று பொருள் கொண்டால், 15-வது அத்தியாயத்தில் 16-வது சுலோகம் முதல் மூன்று சுலோகங்களில் பத்தர், முத்தர் என்று இருவகைப்பட்ட ஜீவன்களைக்காட்டிலும் நான் வேறுபட்டவன் என்று பகவான் சொல்லியிருப்பது விரோதக்கும். இரண்டு பூதங்கள் சேர்ந்து உண்டான உடம்புகளும், அவைகளுக்கு ஆத்மாவான ஜீவன்களும் பகவானுக்கு எப்பொழுதும் உடம்பாகவே

1 உடம்பையும் அதிலிருக்கும் ஜீவனையும் ஒன்றாகச் சொல்லுவதற்கு ஏது காரணமோ, அதுவே இந்த இரண்டையும் பகவானையும் ஒன்றாகச் சொல்லுவதற்குக் காரணம். அந்தக் காரணமாவது—உடம்பு ஜீவனை விட்டுப்பிரிந்திருக்காது. அப்படியே உடம்பும் ஜீவனும் பகவானைவிட்டும் பிரிந்திருக்கமுடியாது. நமமுடைய உடம்பு ஒருக்காலும் ஜீவனை விட்டுப்பிரிகிறது. இந்த இரண்டும் பகவானை விட்டு ஒருக்காலும் பிரிகிறதில்லை.

ஒரு வீட்டில் ஒரு மனிதன் இறந்ததோடு அப்பாவுக்கும், வீட்டையும் கண்ணுலெ வெவ்வேறுகப் பார்க்கிறோம். வீடுபொலிந்ததும் உடம்பு கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறது. அதற்குள் இருந்த ஆதாமா கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. அதைச் ஆதாமா உடம்பாகவே நினைக்கிறோம். எப்பொழுதும் கீட்டையும், அத்தியூப்பாவையும் மேலென்று

இருக்கின்றன என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. அகினால் தான் எல்லா உலகத்தையும், பகவானையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. இந்த கீதையிலேயே 10-வது அத்தியாயத்தில் முதலில் 20 வது சுலோகத்தில், பகவான் “நான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா” என்று சொல்லி, கடைசியிலும் (39,12-சு) “எல்லாவற்றையும் நான் தூக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சொல்லி, நடுவில் “நான் சூரியன், நான் சந்திரன், நான் மீனே, நான் ஸமுத்திரம்” என்று உலகத்தையும் தன்னையும் ஒன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார், உடம்பும், ஜீவனும் வேறென்றும், அந்த இரண்டும் என்னுடைய உடம்பென்றும் நினைப்பதுதான் ஸரியானது என்றும் 1 அவசியம் வரவேண்டியதென்றும் என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

இந்த சுலோகத்துக்குச் சிலபேர் சொல்லுகிறார்கள்—என்னை ஜீவனாக நினைபென்று சொன்னபடியால், ஜீவனும் பிரும்மமும் ஒன்றென்று ஏற்படுகிறது. எப்படி ஒன்றாகும் என்றால்—பிரும்மமானது, ஈசுவரனாயிருக்கும்போதே, தன்னை அறியாமையாலே ஜீவனாக ஆகிறது. அந்த அக்ஞானம் போவதற்காக ஒன்றென்று உபதேசம் பண்ணுகிறார். உலகத்தில் கயிற்றைப் பாய்பாக நினைத்தவனுக்கு உண்மையை அறிந்தவனும், பொய் சொல்லாதவனுமான ஒருவன் “அப்பா! இது கயிறு, பாய்பு அன்று” என்று சொன்னால், அந்த தப்பு நினைவுபோகிறது. அதுபோல உண்மையான தடவை கண்டு, வேறென்று நிர்மானித்திருக்கிறபடியால், ஒரு வீட்டில் கண்ணால் காணமுடியாத ஒரு ஜாலக்காரனோ, அல்லது பிசாசோ உள்ளேயிருந்து கத்தினால், அந்த வீடு கத்திகிறதென்று ஒருவரும் சொல்லுகிறதில்லை. உடம்பில் இருக்கும் ஆத்மாவை ஒருவரும் ஒருக்காலும் பார்க்காதபடியால், உடம்பே பேசுகிறது, அதுவே அறிகிறது, அதுவே சாப்பிடுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். உடம்பு அடியோடு கீழே விழுந்தால், அதற்கு இருந்த அறிவு போய்விட்டது என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

1 இந்த அறிவே தான்திரத்தில் சொல்லிய எல்லா வேலைகளுக்கும் உதவியானது. ஆகையாலே எல்லாருக்கும் கேடமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆதலால் இதுவே எல்லாருக்கும் வரவேண்டியது என்று எல்லாருடைய கேடமத்தையும் நினைக்கிறபகவானுடைய எண்ணமென்று கருத்து.

சம்பை அமிந்தவனும், பொய் சொல்லாதவனுமான பகவானுடைய உபதேசத்தினால், பிருமத்தினுடைய அக்ஞானம் போகிறது—என்று.

அவர்களைக் கேட்கவேண்டும்தான்—இப்போது உபதேசம் பண்ணுகிற பகவானையும், எல்லா உலகத்துக்கும் மஹாராஜாவாயுமான—வாஸுதேவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்த்து, அக்ஞானம் போனவனா, இல்லையா? என்று. அக்ஞானம் போயிருந்தால், ‘நான் ஒருவன்தான் இருக்கிறேன், வேறொன்றும் கிடையாது’ என்று தன்னை அறிந்திருக்கும்போது, தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக அர்ஜுனன் முதலானவர்களைப் பார்ப்பதும், அவர்களுக்கு உபதேசிப்பதும் நடக்காது. அக்ஞானம் இருந்தால்தான் இன்னொருவர் இருப்பதாகத் தோன்றும். இவருக்குத்தான் அக்ஞானம் போய்விட்டதே. அக்ஞானம் போகாமலிருந்தால், உள்ளபடி அறியாத இவர் இன்னொருவருக்கு எப்படி உபதேசம் பண்ணுகிறது. 4-வது அத்தியாயம் 31-வது சுலோகத்தில் “உண்மை அறிந்தவர்கள் உபதேசிப்பார்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன வார்த்தைகள் சேதம் ஸ்மிருதி, இதி ஹாஸம், புராணம், யுக்தி, தங்களுடைய முன் பின் வார்த்தைகளுக்குவிரோதம்—இவைகளைக்கவனியாமல் சொல்லப்பட்டவை.

1. பகவான் உலகத்தில் பலபேர்களைக் கொண்டு பல மதங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். எதற்காக என்றால், உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கும் சக்தி எந்த ஜீவன்களுக்கு இருக்கிறதென்று பார்ப்பதற்காக. உதாரணம். உலகத்தில் வழக்குமாம் என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அதின் தனியில் கால் ரூபாயைக்கட்டி வைக்கிறது. அந்த மாதத்தை முதலில் ஸந்தாமாய் இழைத்து, அதின்மேல் ஆமணக்கெண்ணையைத்தடவி, அதின்பேரில் புளியங்கொட்டைப் பசையைத்தடவி, அதில் ஒருவன் ஏதும்போது ஜலத்தை வாரி இறைப்பது வழக்கம். அப்படிச் செய்யும்போதும், ஒரு கெட்டிக்காரன் அதில் ஏறி அந்த ரூபாயைக்கொண்டு வந்து விடுகிறான். அவன் படுகிரபாடு அந்தக் கொஞ்ச ரூபாய்க்கா? அன்று. தன் ஸாமர்த்தியத்தைக் காண்பிப்பதற்காக. அதுபோல. மிகவுமுயர்த்த புத்திமான் களுக்கு உதாரணமாகச் சொல்லப்படுகிற பிரஹ்மஸபதி உடம்பைத்தவிர வேறொன்றும் கிடையாது என்கிற சார்வாகமதத்தை ஏற்படுத்தினார். அவ்வளவு புத்தியில்லாவிட்டால், இந்த மதத்தை ஏற்படுத்த முடியாது.

வேதம் முதலானவைகளுக்கு விமோதமில்லாத உண்மையான அர்த்தம் எதுவென்றால்—(1) அறிவில்லாதது, (2) அறிவுள்ள ஜீவன்கள், (3) இந்த இரண்டிற்கும் யஜ்ஞமானான பிரம்மம், இந்த மூன்றையும், முறைபே அதுபவிக்கத்தகுந்தது, அதுபவிக்கிறவர்கள், இந்த இரண்டையும் அடக்கி ஆளுகிறவன்—என்று வெவ்வேறாக சில வேதவாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றன. இந்த கீதையிலும் சொல்லியிருக்கிறது. (7-அ, 4-5-சு; 9-வது அத், 7-8-10-சு; 13-வது அத்-19-சு; 14-வது அத், 3-சு). அந்த இரண்டும் பகவானுக்கு உடம்பாயிருப்பதால் அவனுக்கு அநீதமாயிருப்பதாலே, அவனைவிட்டுப் பிரியாவிருக்கிறதென்றும், அவன் அவைகளுக்கு ஆத்மாவென்றும் சில வேத வாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றன. ஒரு ஸமயத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், அறிவுள்ள ஜீவன்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, தேவன்-மனிதன்-மாடு முதலானது-மரம் முதலானது—என்று இந்த நான்கு பிரிவேடு இப்போது காணப்படுகிற உலகமாக ஆகிறது. இதை விருஷ்டிகாலம் என்று சொல்லுகிறது. இன்னொரு காலத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் பிரகிருதி என்கிற ஒரே வஸ்துவாயும், ஜீவன்கள் தேவன் முதலான உடம்புகளும், இந்திரியங்களுமில்லாமல் பிரகிருதியோடு சேர்ந்து, அறிவில்லாதவைகள் பேராலும் இருக்கின்றன. இவையிரண்டும் தனித்துச் சொல்ல முடியாதபடி பிரம்மத்துடன் சேர்ந்திருக்கிறது. இதைப் பிரளயகாலம் என்று சொல்லுகிறது. உலகமாயிருந்த அந்த இரண்டை காரியம் (உண்டானது) என்றும், பிரகிருதியும், உடம்பில்லாத ஜீவன்களுமாயிருந்த அந்த இரண்டை காரணம் (உண்டுபண்ணுகிறது) என்றும் சொல்லுகிறது. காரியமாயிருக்கும்போது அவைகள் ஸ்தூலமாயும் (பெரிதாயும்), காரணமாயிருக்கும்போது ஸுட்சுமமா (சின்

இந்த மாதிரி மதங்களுக்குள் உண்மையான மதம் இன்னதென்பதைத் தைவத்தினுடையவும், தைவத்தை நன்றாய் அறிந்து, ஸூகத்தை அடைந்த பெரியோர்களுடையவும் பெரிய அருளினாலும், உபதேசத்தாலும் அறியவேணும். அறிவது மிகவும் வருத்தம். அதை அறியவிரும்புகிறவனுக்குத் துளியேனும் கோபம், பிடிவாதம் முதலான கெட்டகுணங்கள் கூடாது.

னதா)புமிருக்கின்றன. இவையிரண்டும் எப்போதும் (அதாவது சின்னதாயிருக்கும்போதும், பெரிதாயிருக்கும்போதும்) பகவானுக்கு உடம்பாயிருக்கிறது என்றும், பகவான் அவைகளுக்கு ஆத்மாவென்றும் சில வாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றன. அதாவது—இப்போது பலவிதமாய் காணப்படும் உலகம் பிரளய காலத்தில் இன்னொரு வஸ்துவோடு சேர்ந்திருக்கச் செய்தேயும், சேர்ந்திருக்கிறதென்று அறிபுமுடியாத பிறும்மமாயிருந்தது. அப்படியிருந்த பிறும்மம் “நான் 1 பலவிதமான உலகமாக ஆகவேனுமென்று ஒரு ஸமயத்தில் எண்ணி, உடனே தேஜஸ்ஸை உண்டிபண்ணிற்று” என்று சொல்லியிருக்கிறது. முதலில் இந்த உலகம்

1 பிறும்மம் தன் உடம்புகளைக் கொண்டு தானே உலகத்தை உண்டிபண்ணுகிறது என்பதை ஜீவன்கள் அறிவதற்காக வேதம் உதாரணமாகச் சிலத்தைப் (எட்டுக்கால்) பூச்சியைச் சொல்லுகிறது. அந்தப் பூச்சி தன் வாயில் வருகிற தூளைக் கொண்டு தன் கால்களாலே சாப்பாட்டுக்காகவும், தன் இருப்பிடத்துக்காகவும் ஒரு பெரியவலை பின்னுகிறது. பிறகு ஒருசமயத்தில் அந்த தூலை விழுங்கி விடுகிறது. எப்படியென்றால், சின்னப் பூச்சிகள் அந்த வலையில் விழுகின்றன. தூலில் பிசுக்குஇருப்பதால், அந்தப் பூச்சிகள் மாட்டிக் கொண்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்த வலையின் கெவிலிருக்கிற சிலத்தைப் பூச்சி உடனேவந்து, தன்வாயிலிருக்கும் தூல்களைக் கொண்டு காலால் அந்தப் பூச்சியை மூடிவிட்டு, பிறகு அதைச் சாப்பிடுகிறது. அந்த வலைக்கு வேண்டியதிரவியமும் (உபாதா காரணம்), உண்டு பண்ணுகிற அறிவுள்ளதும் (நிமித்தகாரணமும்) அந்தப் பூச்சியே. அதுதான் உடம்பினால் தானே வலைபின்னுவது போல், பிறும்மமும் தன் உடம்பைக் கொண்டே தானே இந்த உலகத்தை உண்டிபண்ணிற்று. ஒரு உதாரணத்தின் ஸங்கதி முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. சிலவற்றைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளவேணும். அந்தப் பூச்சியிலிருக்கும் ஜீவன் அந்தப் பூச்சி உடம்பைவிட்டுப் பிரியக் கூடியது. இந்தப் பிரகிருதி, ஜீவன்-ஆகிய தன் உடம்பான இந்த இரண்டையும் விட்டு பிறும்மம் ஒருக்காலும் பிரிகிறதில்லை. அந்தப் பூச்சி வலையை ஒரு இடத்தில் மாட்டிப் பின்னுகிறது. உலகத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு பிறும்மத்துக்கு தன் உடம்புகளைத் தவிர வேறொரு வஸ்துவும் வேண்டாம். தன்உடம்பைக்கொண்டேதானே ஒருவஸ்துவை உண்டு பண்ணுவதற்கு மாத்திரம் அந்தப் பூச்சி உதாரணம். பகவான் தன் உண்மையை ஜீவன்கள் அறியவேனுமென்று கவலைப் படுவதற்கு அனவல்லு.

பிரும்மமாயிருந்தது என்றும், பிரகிருநான் உலகமாக ஆகவேண்டுமென்று எண்ணி, அப்படி எண்ணிப் பிரும்மம் தேஜஸ்ஸை உண்டு பண்ணிற்று என்றும் சொன்னால், அது தேஜஸ்ஸாக ஆயிற்று என்று தான் பொருள். அதாவது தேஜஸ்ஸு உருவமாக ஆயிற்று. அந்தப் பிரும்மம் “ஜீவனுக்கிய நான் உடம்புகளில் நுழைந்து, உருவங்களையும், பெயர்களையும் அடையவேணும்” என்று நினைத்தது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் உடம்பு வேறு; அசில் நுழைந்த ஜீவன் வேறு; இவையிரண்டுக்கும் ஆக்பாவானதைவம் வேறு—ஆக மூன்று வஸ்து இருக்கிறதாக ஏற்படுகிறது. மனிதன் என்கிற உடம்பில் ஜீவன் நுழைந்திருப்பதால், மனிதன் என்கிற பெயர் ஜீவனுக்கு வந்தது. இவையிரண்டிலும் தைவம் நுழைந்திருப்பதால், மனிதன் என்கிற பெயர் தைவத்துக்கும் வந்தது. இந்த உருவமும், இந்தப் பெயரும் தைவத்தினுடையது. இதுமாதிரியே எல்லா உருவங்களும் எல்லாப் பெயர்களும் தைவத்தினுடையது. ஆகையால் “தைவமே உலகமாக இருக்கிறது” என்பதற்கு இதுதான் பொருள்.

ஒரு பெரியவர் ஒருவரைப் பார்த்து, “எந்த ஒருவன் நுவல அறிந்தால், இந்த எல்லா உலகமும் அறியப்பட்டதாக அருமோ, அதை உன்குருவினிடத்தில் கேட்டாரா! என்று கேட்டார். பிரும்மத்தை அறிந்தால் உலகத்தை அறிந்ததாக எப்படி ஆகுமென்றால் ஸூரபூதமாக (சின்னதாக) இருந்தபிரும்மமே ஸ்தூலமாக (பெரிதான உலகமாக) ஆனபடியால், பிரும்மத்தை அறிந்தால், உலகத்தையும் அறிந்ததாக ஆகிறது. இப்படி ஆகிறபடியால் தான் அந்தப் பெரியவர் அப்படி கேட்டார். உலகத்தில் சட்டிப்பாணைக்கு மண்ணை உபாதாநகாரணம் என்று சொல்லுகிறது. அதாவது எந்தவஸ்து எந்தவஸ்துவாக ஆகிறதோ, அது அதற்கு உபாதாநகாரணம். கட்டியாக இருந்த மண்தான் சுட்டிப்பாணையாக ஆயிற்று.

எந்த உதாரணத்தைக் காட்டுவோம். எந்த வேலையைச் செய்வோம் எந்தக் கலையை எழுதுவோம். வேதத்தில் சொல்லியபடி எந்தப் பூச்சியைக் காண்பிப்போம், இன்னும் எந்த அதுபவத்தைக் கொடுப்போம், என்று நினைத்து, எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறான். வேதம் இந்த உதாரணத்தைக் காட்டியதால் இது தோன்றுகிறது.

அந்த கட்டியான மண்ணைச் சட்டிப்பாணைபாகப் பண்ணின சூய வளை அதற்கு நிமித்தகாரணம் என்று சொல்லுகிறது. இந்த இடத்தில் மண்ணுக்குப் குயவனுக்கும் தொடர்புபண்ணினது தவிர வேறு உறவு கிடையாது. ஆகையால் சட்டிப்பாணிக்கு உபாதாநகாரணம் வேறு; நிமித்தகாரணம் வேறு. காணப்படும் உறவுகளைத் தையுண்டுபண்ணுகிறதான பிரகிருதியும், ஜீவனும் தைவத்துக்கு எப்பொழுதும் உடம்பாயிருந்து, தைவத்தைவிட்டு ஒருக்காலும் பிரியாதிருப்பதாலும், அந்த தைவமே உலகத்துக்குக் குயவன் ஸ்தானத்திலிருப்பதாலும், உண்டான உலகமும் தைவத்துக்கு உடம்பாக இருப்பதாலும், உலகத்துக்கு உபாதாநகாரணமும், நிமித்தகாரணமும் பிரம்மமே உண்டானதும் பிரம்மம்; உண்டு பண்ணினதும் பிரம்மம்.

பிரகிருதி அறிவில்லாதது. ஜீவன்கள் தைவத்தினால் கொடுக்கப்பட்ட அறிவுள்ளவர்கள். தைவத்திற்கு எப்பொழுதும் அறிவு இருக்கிறது. ஜீவனுக்குப்போல் அது ஒருக்கால் சுருங்கி, ஒருக்கால் விரிவையடைகிறது என்று கிடையாது. தைவத்தின் அறிவு எப்போதும் சுருங்காமலே இருக்கிறது. அந்த அறிவு ஒரு வரால் கொடுக்கப்பட்டதுமன்று இப்படிப்பட்ட மூன்று வஸ்துக்களும் எப்போதும் சேர்ந்திருந்து, பெரிதான உலகமாக ஆனால், ஒன்றின் குணம் இன்னொன்றுக்கு வந்துவிடாதே? சிகப்புச்சாயமுள்ள நூலோடு வெள்ளை நூலைச் சேர்த்துத் தண்ணீரில் களைத்தால், சிகப்புச்சாயம் வெள்ளை நூலில் வரவில்லையோ; அதுபோல—என்றால்—கொஞ்சம் தண்ணீரில் உப்பு-புளி—மிளகாய்—மூன்றைச் சேர்த்துக் கரைத்தால், இந்த மூன்றையும் அந்தத் தண்ணீராகிவிட்டு எப்போதாவது பிரிக்கமுடியுமா; அப்படிப் பிரிக்கமுடியாமல் சேர்ந்திருக்கிற இவை மூன்றில் உப்பு புளியாகுமா? புளி உப்பாகுமா? ஒரு ரஸம் இன்னொரு ரஸமாகுமோ? நன்றாகச் சாயம் ஏற்றப்பட்ட வெள்ளை—சிகப்பு—சுருப்பு—என்கிற மூன்றுவித நூற்சேரால் ஒரு துணியை நெய்தால், இந்த மூன்று நூல்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருந்தாலும், ஒருவித நூல் இன்னொருவித நூலாகுமோ? ஆகாது. அதுபோலவும். கீழ்ச்சொன்ன மூன்று வஸ்துக்களிலும் ஒன்றின் ஸ்வபாவம் இன்னொன்றுக்குவருகிறதில்

லை. உதாரணத்தில் மூன்று வஸ்துக்கள் ஒரு ஸமயம் தனியாக இருக்கும். ஒரு ஸமயம் சேரும். கிழ்ச்சொன்ன இந்த மூன்றும் எப்பொழுதும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. இதுதான் உதாரணத் துக்கும் இதுக்கும் வித்தியாஸம்.

குழந்தையாயிருந்த ஜீவன் ஆனாகவும், நிழலனாகவும் ஆகிற போது, மாறுபாடு உடம்பில்தானே ஒழியா, ஜீவன்வருபத்தில் எப்படி இல்லையோ, அதுபோல் பிரகிருதியாயிருந்த பிரம்மம் உலகமாக ஆனாலும், பிரம்மத்தில் மாறுபாடு இல்லை. ஆகையால் பிரம்மத்துக்கு மாறுபாடில்லை என்கிற வேதத்துக்கு விசேஷத்தில்லை. பிரகிருதியாயிருந்த பிரம்மம் உலகமாக ஆனதால், பிரம்மம் உண்டாயிற்று என்றும் சொல்லலாம். பிரம்மம் உண்டாயிற்று என்பதற்கு பிரகிருதி உருவமான பிரம்மம் உலக உருவமாயிற்று என்று பொருள்.

பிரம்மத்துக்குக் குணமில்லையென்று ஒரு இடத்திலும், இன்னொரு இடத்தில் பாபம், கிழத்தனம், சாவு, துக்கம், பசி, தாழ்வும்-இவைகள் இல்லையென்று சொல்லி, ஸத்தியகாமன் (நிலையான அது பவிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களையுடையன்) என்றும், ஸத்தியஸங்கல்பன் (நினைத்தவேலையைத் தவறாமல் நடத்துபவன்) என்றும் இரண்டு ஸங்கதிகள் சொல்லியிருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் செட்ட குணங்களை இல்லையென்று சொல்லி, நல்ல குணங்களைச் சொன்னதினாலே, குணமில்லை என்கிற சொல்லுக்கு கெட்ட குணங்கள் இல்லை என்று தான் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்று வேதத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது ஒரு இடத்தில் பிரம்மம் அறிவு என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு அறிவு உள்ளவன் என்றுதான் பொருள். பிரம்மத்திற்கு அறிவு என்கிற குணம் மிகவும் உயர்ந்ததாயும் முக்கியமாயுமிருப்பதால், அதை அந்த குணமாகவே சொல்லிற்று; அதற்கு உதாரணம்—உயர்ந்த ஒட்டுப் பாப்பழத்தை இது நல்ல தித்திப்பு என்றும், உயர்ந்த அழகுள்ள ஒருவனை இவன் நல்ல அழகு என்றும், பாழியம் அய்யங்காரைப் பார்த்துலா (சட்டப்) போகிறது என்றும் சொல்வதுபோல. உலகத்தில் யாரிடத்தில் எந்த குணம் மிகவும் உயர்ந்ததாக இருக்கிறதோ, அவரை அந்த குணமாகவே சொல்வது வழக்கம் இன்னொரு

விதம்—ஞானம் என்பதற்கு தானாகத்தோன்றுகிறது என்றும் பொருள். இசுனாலேயும் அதை ஞானம் (அறிவு) என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதைத் தவிர பிறும்மத்துக்கு அறிவு இல்லையென்று சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால் வேதம் முழுமையும் பிறும்மத்தை “அறிவுள்ளது” என்றும், “ஆசைப்பட்டது” என்றும், “பார்த்து” என்றும் சொல்லுகிறது.

உலகத்தில் பிறும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்து இல்லை பென்று ஒரு இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு—எல்லாம் பிறும்மத்துக்கு உருவமாகையால், பிறும்மம் துழையாதவஸ்து இல்லையென்று பொருள். உதாரணம்:—பத்து பிராமணர்கள் இருக்கும்போது, இதில் ஒருவன் பிராமணர்களுமாத் திரம் கேட்கத்தக்க ஸங்கதியை சொல்ல ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில், நாலுபக்கமும் பார்த்து, இங்கே அன்னியர்கள் ஒருவரும் இல்லையே என்று கேட்கிறான். இந்த இடத்தில் அன்னியர்கள் என்பதற்கு வேறு என்று பொருள்கொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால் வெவ்வேறானபத்துப்பீர்கள் இருக்கிறார்களே. ஆசையால் அன்னியர்கள் என்பதற்கு பிராமணரல்லாதவர்கள் என்று பொருள். அதுபோல. எல்லா உலகத்தையும் பிறும்மத்தின் உருவம் என்கிற ஸங்கதியால் ஒன்றாகப் பார்க்கவேண்டும். வேறாகப் பார்த்தால், ஸம்ஸாரியாவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதே ஸங்கதியை இன்னொரு இடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது—எந்த வஸ்துவைப் பிறும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாகஒருவன் நினைத்தானோ, அது அவனை அவமானம் செய்துவிடும். அதாவது—அந்த நினைவு தப்பானதால், அவமானம் வந்துவிடும். ஆகையால் அறிவுள்ளது. அறிவில்லாதது, தைவம் என்கிற மூன்றும் வெவ்வேறென்றும், இவைகளுடைய ஸ்வபாவம் வெவ்வேறென்றும், பிறும்மம் உண்டுபண்ணுகிறது, மறபவைகள் உண்டாகிறவைகளென்றும், உண்டுபண்ணினதும் உண்டானதும் ஒன்றென்றும் சொல்லுகிற எல்லா வேதங்களுக்கும் ஒருவிதமான விசேஷ தமுயில்லையென்று வேதங்களாலேயே ஏற்படுகிறபடியால், பிறும்மத்துக்கு அறிவில்லையென்றும், சிலவஸ்துக்களின் சேர்க்கையால் பிறும்மமே வேறாகிறதென்றும்—இவைமுதலான வார்த்தைகளுக்கு இடமில்லை. வேதங்கள் ஒன்றொன்று பொருத்த

வில்லையென்று எண்ணி, பொருத்தம் பண்ணுவதற்காகத் தான் இந்தமாதிரி பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். [2]

தஞ்சைத் தூம் யது யாடிது யதிகாரி யதஸ் யசு |

ஸவ யெய யஜீவாவஸு ததோஸைந ஜே ஸுணு || ௩ ||

தஞ்சைத் தூம் யது-யஜீவஸு! யாடிது-யெஷாஜேஸு யமதி
தம்! யதிகாரி-யெயாவஸு விகாராஜம்! யதஸ்-யதோஷெயெதொ
ரிஜே-தநு! யதெஸு யெயாஜநாயொதநுதித்யுயம்! யசு-
யதிகாரிவம் யெடி! ஸவ யஜீ-ஸவ க்ஷேத்ருஜேஜா யஜீ-யதிகாரி
வம்! யதிகாரி-யெ யாவஸு யாவாஜம்! ததவஸு-ஸதோஸை
ந-ஸம்க்ஷேயெண ஜே ஸுணு || ௩ ||

கேஷத்திரம் (இடம்) என்று சொல்லப்பட்ட அந்த உடம்பு
என்ன திரையம்? அதில் இருக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் என்ன? அத
னால்என்ன உண்டாகின்றன? என்ன பிரயோஜனத்துக்காக உண்
டாயிற்று? அதின் ஸ்வரூபம் என்ன? கேஷத்திரத்தான் (இடத்தை
அறிந்தவன்) என்று சொல்லப்பட்ட அதற்கு ஆத்மாவான ஜீவனு
டைய ஸ்வரூபம் என்ன? அவனுடைய உயர்ந்தஸ்தைக்கூறிகள் என்ன?
இவை எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். [3]

அவ—தான் சொல்லப்போகிற ஸங்கதிகள் இதிஹாஸம்,
பாணம், மீமம்ஸை (அதாவது புத்தி)-இவைகளுக்கு ஒத்ததான
கங்களால் சொல்லப்படுகின்றன என்று சொல்லுகிறார்—

தவிவிஸபுஹுபாதிதம் மமஷோலிவிபுவிபெயேவ்யுயம் |

யபுஹஸுதிசுபவெஷெபெஸுவ ஹெசுஜிவிபுவிபுரிபெதம் ||

தவிஷம் க்ஷேத்ருக்ஷேத்ருஜேயாபாதிஜிவிவிஷி-வராஸரா

ஜி வஹுயா-வஹுயுகாரம் மீதிசு-ஹஹம் க்வம்வ தியா

1. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் உடம்புவேறு ஜீவன்வேறு
என்றும், ஏழாவது அத்தியாயம் ஆரம்பத்தில் இரண்டும் பகவானுக்கு
உடம்புகள் என்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்தஸங்கதிகளையே இந்த
அத்தியாயம் முதல் இரண்டுகளோக்களாலே சொல்லி, உடம்புவேறு
ஜீவன் வேறு என்பதை இந்த அத்தியாயத்திலும், இந்த இரண்டைக்கா
ட்டிலும், பகவான் வேறு எனப்பதை 15-வது அத்தியாயத்திலும் விரிவா
ய் சொல்லப்போகிறது.

நிண்டயாதென்கி: “நவியடிமுருகெ”ரிதாரணு கெஞ்சுவு
காராநிண்ட உகம் | “நாதா முருகெகி-கதுகாறு தாறு”
உதாரணு “கெஞ்சுதவெ”தாழிலி: கெஞ்சுதுயாடா
து நிண்ட உகம் | “வராதுதவெ”தெரிதி ஸமவதீவது-
கெந ஸமவதீககவரீகது வனவம்வஹயாழீதது | கெஞ்சு-
துயாடாது ரீயா ஸன்கெவெண ஸஸவதீகவரீகாநம்
ஸுணிதது || ||

கீழ்ச்சொன்னதும் சொல்லப்போகிறதுமான உடம்பினு
டையவுந் ஜீவனுடையவும் உண்மையைப்பற்றி, பராசரர் முதலா
ன அநேகருஷிகள் அநேகவிதமாக, அதாவது-பலவிதமான உதார
ணங்களைக்காட்டி, சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு ஜீவன் உடம்பையும்
இந்திரியங்கள் முதலானவைகளையும் கொண்டு, உயர்ந்த ஸுகத்
தை அடையவேண்டுமென்பதற்கு உதாரணமாக ஒருவன் வண்
டி, குதிரை, கடிவாளம், வண்டிக்காரன், நல்லசாலை-இவைகளைக்
கொண்டு சேரவேண்டிய இடத்துக்குப் போகுவதைச் சொல்லுகி
றார்கள். உடம்பை வண்டியாகவும், ஜீவனை வண்டிக்கு யஜமான
னாகவும், புத்தியை வண்டிஒட்டுகிறவனாகவும், மனதைக்கடிவாள
மாகவும், இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும் இந்திரியங்களால்
அறியப்படும் விஷயங்களைச் சாலைகளாகவும் சொல்லுகிறார்கள்.
ருக்வேதம் முதலான நான்கு வேதங்களும் உடம்பையும் ஆத்மா
வையும் வெவ்வேறாகச் சொல்லுகின்றன. ஒருசாஜாவைப் பார்த்
து ஜடபாதர் என்பவர் “காணப்படுகிற உன் உடம்பு வேறு, அதில்
இருக்கும் நீ என்கிற ஜீவன் வேறு” என்று சொன்னார். இந்த
வெவ்வேறான உடம்பும் ஜீவனும் பகவானுடைய உடம்பென்றும்
சொன்னார்கள். ஒரு இடத்தில் முதலில் உடம்பைச் சொல்லி,
பிறகு அதற்குள்ளிருக்கும் பிராணனைச் சொல்லி, பிறகு மனதைச்
சொல்லி, பிறகு ஜீவனைச் சொல்லி, பூவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆத்
மாவாகப் பகவானைச் சொல்லியிருக்கிறது. வேதங்களின் அர்த்தத்
தை நன்றாய் காட்டுவதற்காக வியாஸரால் செய்யப்பட்ட பிரம்ம
ஸூத்ரங்களாலும் யுத்திகளால் நன்றாக விசாரித்து இந்தஸங்கதி
கள் தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப் பலவிதமாய்ச் சொ

ஸம்வாத ராசிவம் வெதநஸுவஹு[வொவஹுமாயார
கூபுயொஜநம் க்ஷத்ருதிதூதம் ஸவதி | வநதக்ஷ க்ஷத்ரு
ஸோஸௌஸம்க்ஷதெண ஸவிகாரம்-ஸகாய-புஹுஹுத்யு

பிருதவீ முதலான இந்தூதங்கள், தாபஸஅஹங்காரம், பஹத், பிகிருதி என்கிற தாவியங்களால் உடப்பு செய்யப்பட்டது. பதினொரு இந்திரியங்களும், இந்த ஞானஇந்திரியங்களால் அறியப்படமுதான ரூபம் முதலான இந்தவஸ்துக்களும், அந்தஉடம்பில் இருப்பவைகள். ஆசை, த்வேஷம், ஸுகம் துக்கம் இவைகள் உடம்பின் சேர்க்கையால் ஆத்தாவுக்கு உண்டாகின்றன. ஜீவன் இந்தலோகத்தில் ஸுகதுக்கங்களே அனுபவிப்பதற்கும், மோக்ஷத்தை அடைவதற்கும் உதவியாக உவனுக்கு உடம்பு இருப்பிடமாக இருக்கிறது. இது கீழ்ச்சொன்ன பிருதவீ முதலானவைகளுடைய சேர்க்கை. இப்படி உடம்பினுடைய உண்மையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன்.

[5-6]

சுவு— சுய க்ஷத்ருகாயெபுஷ்டா-தஜ்ஜா-ஸாயநதயொ
வாடெயா மூணாஃ ப்ரொயுனெ—.

சுரீகிசுபிஷ்டிசுபிஷிம்ஸா க்ஷானிராஜ்யே ||

சூவாபெ-பாவாஸநம் சொவம் லெஸ்யபு-ரோதவிநித ஹம் ||

சுரீகிசுவம்-உத்யஷ்டஜநெஷ்டய-ரணாரஹிதக்யு | சுரூ
விசுவம்-யாதி-கக்யயஸம் பூயொஜநதயா யபி-பாநுஷாநம்
ஹம், தடி-ஹிதக்யு | சுஹிம்ஸா-பாஜநம் காபெய் வரவீபா
ரஹிதக்யு | க்ஷானிஃ வநெரெஃ வீயூரோநஸ்யூ-வி காஷ் து
லிக்ய-திவிதக்யு | சூஜ்யவம்-வராஷ்டி-பாஜநம் காயபூஷ-தீ
நா லெகரூபவதா | சூவாபெ-பாவாஸநம்-சூதஜ்ஜாநத்யு-பா
யித்யூவாபெ-பூணிவா-தவாரிபூஸ வெவாழிநிரக்யு |
ஸௌய-சூதஜ்ஜாநததூபநயொ-தா சிநெவாக்ஷாபநதா
ஸாஸூ-விபா | லெஸ்யபம்-சயூராதூராலெஷா-திதெ-பெ-கிசு
வக்யு | சூதவிநித-ஹம்-சூதஸூரூபவ-தி-ரிக்விஷயெ-ஸூ
பெஸோ கிவத-பந்யு ||

|| ௭ ||

அவ — உடம்பினுடைய சேர்க்கையால் ஜீவனுக்கு அநேக குணங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளுக்குள் ஆத்மாவை அறிவதற்கு உதவியான குணங்களைச் சொல்லுகிறார்—

(1) உயர்ந்தவர்களை அலட்சிபம் 1 செய்பாமலிருப்பது; (2) நல்லகாரியங்களைக்கிர்த்திக்காக 2 செய்பாமலிருப்பது; (3) மனஸ்ஸு, வாக்கு, உடம்பு—இவைகளால்பிறருக்குதொந்தரவுபண்ணாமலிருப்பது; (4) பிறர்தொந்தரவு பண்ணினாலும், அவர்களிடத்தில் மனது கலங்காமலிருப்பது; (5) பிறர்கள் விஷயத்தில் மனஸ்ஸு, வாக்கு, உடம்பு—மூன்றுப4ஒத்திருப்பது; அதாவது—வாயினாலும், உடம்பினாலும், ஒருவனைக்கொண்டாடும்போது, மனதும் அந்த வேலைகளுக்கு ஒத்திருக்கவேண்டியது; (6) ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிவிக்கிற ஆசாரியனிடத்தில் ஸேவிப்பது, வணக்கத்துடன் தெ

1. நான்படித்தவன், நல்லகுலத்தில்பிறந்தவன், பணக்காரன் என்று ஒருவன்தன்னை எண்ணுவதாலே கர்வமுண்டாகும். அதனால் பெரியவர்களை அலக்ஷியம் செய்ய நேரிடும். இந்தக்கர்வமும், அதின்வேலையான அலக்ஷியம் செய்வதுமில்லாமை.

2. நல்லகாரியங்களை வேதம் செய்யும்படியாகச் சொல்லுகிறது, ஆகையாலே அவைகளைச் செய்யவேண்டியது என்கிற எண்ணத்துடன் அவைகளைச் செய்ய வேண்டியது. நாலுபேர்என்னைக்கொண்டாடவேண்டுமென்று எண்ணிச்செய்யாமலிருக்கை.

3. தொந்தரவு (ஹிம்ஸை) என்ற சொல்லுக்கு தொந்தரவை உண்டெண்ணுவதற்காகவேசெய்யும்வேலை என்று பொருள். வைத்தியன் கொஞ்சம் தொந்தரவைக் கொடுத்து, ஸுகத்தை உண்டெண்ணுகிறபடியாலே, அந்த தொந்தரவு ஹிம்ஸையன்று. இங்கே “பிறருக்கு” என்று சொன்னபோதிலும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லாத விதமாய் ஒருவன் தனக்குச் செய்யும் தொந்தரவும் ஹிம்ஸைதான். அதுவும்கூடாது.

4. மனது இருக்கவேண்டிய விதம்—ஆசைமுதலானவை இல்லாமை. வாக்கு இருக்கவேண்டிய விதம்—பொய்சொல்லாமை முதலானவைகள். உடம்பு இருக்கவேண்டிய விதம்—சாஸ்திரம் சாப்பிடக்கூடா தென்று சொன்னவைகளைச் சாப்பிடாமலிருப்பது முதலானவைகள். மனது, வாக்கு, உடம்பு இப்படி இருக்கவேண்டுமென்று பிரத்யக்ஷதாலும், யுக்தியாலும் கண்டுபிடிக்கமுடியாது. சாஸ்திரத்தைக்கொண்டிதான் அறியவேண்டியது,

பிறப்பு, சாவு, கிழத்தனம், விபரதி, இன்னும் பலதுக்கங்கள்-இவை முதலானதொந்தரவுகள் | வராமலிருக்காது என்றுஎண்ணுகை [8]

சுவதிருநகலிஷ்டம் வுசூடாரமுஹாதிஷ்டம் |

நித்யுந வஸிதிதூதிஷ்டாநிஷ்டாவவதிஷ்டம் || ௧௯||

சுவதிரு - சூத்யுதிருதிருவரிமுஹெஷ்டம் ஸம்மாஹி
தகூபு | சுநலிஷ்டம் வுசூடாரமுஹாதிஷ்டம்-தெஷ்டம் ஸா
வீ யகதெ-பாவகாரணகூபாதிருகெண ஸூஷாரஹிதகூபு ஸா
கூபுஷூஷ்வலிஷ்டாநிஷ்டாவநிவா தெஷ்டம் ஹெஷ்டாநிஷ்ட
மாஹிதகூபு || ௧௯||

(13) ஆத்மாவைத்தவிர மற்றவஸ்துக்களில் ஆசையில்லாமை;
(14) பிள்ளை, பெண்டாட்டி, வீடு முதலானவைகளில் சீசாஸ்திரத்தில்
சொன்ன வேலைகளுக்கு உதவியாக வைத்துக்கொள்ளுவது தவிர,
அதிகப்பிடிப்பில்லாமை; (15) மனதுக்குப் பிடித்தஸங்கதிகள் வந்

1. சீலாகத்தில் தொந்தரவுகளை எண்ணுவது என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும், அரிசியை எடுத்துக்கொண்டு உமியைத்தள்ளுவது போல, உடம்பை வைத்துக்கொண்டு தொந்தரவுகளைத் தள்ளமுடியாதென்று காட்டுவதற்காக, பாஷியத்தில் “வராமலிருக்காது” என்று சொல்லியிருக்கிறது. எண்ணுவது (அறுதர்சம்) என்பது-அடிக்கடி நினைப்பது.

2. கண்முதலான இத்திரியங்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும் சேர்க்கையினால் வரும் ஸுகங்களில் ஆசையில்லாமை 10-வது குணமாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கே நினைவினால் வருகிற ஸுகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. 202-வதுபக்கம் 1-வது குறிப்பைப்பார்க்க.

3. நினைவினால்வரும் ஸுகங்களில் ஆசையை (பிள்ளை, பெண்டாட்டி, வீடு முதலானவைகளில் ஸங்கத்தை) விடவேண்டுமென்றால், கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருக்கிறவனுக்கு அவைகளில் ஆசையைவிட வேண்டியதாக நேரிடுமே. விட்டால், அவன் வேலைகள் எப்படிடக்கும் என்றால், பதில்—செய்யவேண்டிய வேலைகளுக்கு உதவியான வஸ்துக்களை அடியோடு விடவேண்டியதென்று கருத்து அல்ல. அந்த வேலைகளைச் செய்வதற்காக அவைகளிடத்தில் நமக்கு எவ்வளவு பிரீதி வேணுமோ, அவ்வளவுதான் அவைகளில் பிரீதிவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதற்குமேல் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இதைக்காட்டுவதற்காக சுலோ

ஜோயகெதெநெநாடுததி ஜோநடி - சூதூஜோநலாயபந தி
த்யபுடி; கெசுதூலுண்டிநிநி வுரூஷஸு சுபாநிகாபிகு
தூ மூணவூநுஜெவாத்தூநொவபொயி | வந்தபூதிநிதூ
லவபு கெசுதூ காயபூதூஜோநவிரொய்தூஜோநடி ||கக||

(19) ஆத்மாவின் அறிவு எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் இரு
ந்துவருவது; (20) ஆத்மாவின் உண்மையை அறிவிக்கக்கூடிய
விசாரத்திலேயே ஆசையுள்ளவனாக இருப்பது. இவைஎல்லாம்
ஆத்மாவைப்பார்ப்பதற்கு உதவியானவை. ஆத்மாவுக்குஉடம்பின்
சேர்க்கையால் உண்டாகின்றன. இவைதவிர மற்றவைகள் அதற்கு
இடஞ்சல். 1 [11]

1. '—வது சுலோகம் முதல் இரத சுலோகம் வரையில் ஆத்மா
வைப் பாப்பதற்கு உதவியாக 20 குணங்கள் சொல்லப்பட்டன.
அவைகளில் ஆத்மா உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு என்கிற நினைவு
11-வது குணம். இந்த நினைவு வலுத்து, உடம்பை அடியோடு விட்டுவிட
வேண்டுமென்று பற்பறப்பு உண்டாவதற்காக உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிற
வரையில் பிறப்பு முதலான தொந்தரவுகள் கட்டாயம் இருக்கு மெ
ன்று அடிக்கடி நினைக்கவேண்டியது. இது 12—வது குணம். ஆத்மா
வின் உள்ளபடி அறிவு மாத்ரிசம் போதாது. அதை எப்போதும் இடை
விடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். இது 13—வது குணம்.
வேறொன்றை நினைப்பது இதற்கு இடஞ்சல். இதில்லாமலிருப்பது 14
—வது குணம். ஆத்மாவை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு ஜனக்கூட்
டமும் இடஞ்சல். அந்நகாஜனமில்லாத இடத்தில் இருக்கவேண்டி
யது. இது 15—வது குணம். ஜனங்கள் ஸத்வகுணம் மேல்—டாக
ளாயிருந்தால், அவர்களுடன் சேர்க்கையால் ஆத்மாவின் நினைவுக்குஉதவி
உண்டாகும். அவர்களுடன் மாத்ரிசம் சேர்ந்திருப்பது 16—வது குணம்.
எந்த நினைவும் ஆத்மாவினுடைய உண்மையான அறிவு நிலையம் நிர்ப்பத
ற்கு உதவியாயிருக்க வேண்டியது. வேறு நினைவு கூடாது. இது 17—
வது குணம். ஆத்மாவை மற்றவைகளில் ஆசையை விடவேண்டியது.
இது 18, 19, 20—வது குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டது. நல்ல காரி
யங்களைச் செய்கிறவனென்று நாலுபேர் கொண்டாடுவதை ஆசைப்படக்
கூடாது. கொண்டாடுவதும் ஒரு பலன் தான். இந்த ஆசையில்லாமைய
21—வது குணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. எல்லாரும் பகவானுடைய
உடம்பாயிருப்பதாலே, அவர்களுக்கு அநுகூலமாயிருக்கவேண்டியது.
ஆசையால் நமக்கு ஒருவன் தொந்தரவு செயதாலும், அவனுக்குத் தொந்

சுவ—சுய “வணதஜெர வெதீ”தி வெவிதுகூறுகூணெ
மொகூஸு கெசுதுஜெஸு ஸாராவிவம் விஸொயுதெ.—

ஜெயம் யதவீவக்ஷாரி யஜீ க்ஷை:ஜீதஜீஸுதெ ।

சுநாடி ஜீதாரம் ஸஹ நஸ தநாஸுடாஸுதெ || ௧௨ ||

சுரோகிசுநாடிஜீஸுடாஸுதெ ஜெயம்-பூராவும் யதவீவக்
க்ஷாராவிவம் யதவீவக்ஷாரி । யஜீ ஜீதாஸுதா ஜீதஜீஸுதாரணாடி
பூராகூதயஜீதாஸுதாஜீதஜீதாநம் பூராவொகி | சுநாடி-
சூடிபுலு ந விஜுதெ தஜநாடி । சுஸு ஹி பூதாஸுதா
உதீதிநம் விஜுதெ ததவநவாசுதா ந விஜுதெ । ஸுதீஸு
“நஜாயதெ ஜீபதெவா விவஸுதி”தி । ஜீதாரம்-சுஹம்வரொ
யஸு தநீதாஸுதா “ஐதஸுநாரம் பூராகூதம் விஜுதெ வராகூ ।
ஜீவஹிதாஸுதி”தி ஹுமூகூதாஹிவஸுதாஸுதா ஹிவஸுதெ
காஸம் ஹுமூகூதாஸுதாஸுதா தயாஸுதா ஸுதீ: “யசுதீதி திஷு
தாந்மொஜீதாரா யஜீதா ந வெடிபஸுதாஸுதா ஸுதீ: யசு
தாந்மொஜீதாரா யஜீதா”தி தயா-“ஹகாஸுதாஸுதாஸுதாஸுதாஸுதா

தாவு செய்யவேணும்மென்று எண்ணமே உண்டாகக்கூடாது. அந்தத்
தொந்திரவைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேணும். அவன் விஷயத்தில்
நல்ல பேச்சும், செய்கையும் வரவேணும், அப்படியே எண்ணமும் இருக்
கவேணும். இந்த மூன்றையும், 3, 4, 5-வது குணங்களாகச் சொல்லி
யிருக்கிறது. ஒருவனுக்குப் படிப்பினாலும், நல்ல பிறப்பாலும், பணத்தா
லும் கர்வமுண்டாகி, பெரியோர்களை அலக்கியும் செய்யும்படி நேரிடும்.
அந்த கர்வமும், அப்படி அலக்கியும் செய்வதும் கூடாது. தன் இளப்பத்
தையே நீனைத்துக்கொண்டிருக்க வேணும். இது முதலாவது குணம்.
எல்லாவற்றிற்கும் அஸ்திவாரமாயிருப்பது மூன்று குணங்கள். நல்ல ஸத்
கதிகளை சொல்லிக்கொடுக்கும் நல்ல ஆசாரியனிடத்தில் எப்பொழுதும்
வணக்கமாகவே யிருப்பது; சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி மனதும், வாக்
யும், உடம்பும் சுத்தமாயிருப்பது; சாஸ்திரம் சொன்ன ஸங்கதிகளில்
நிலையான நம்புதல். இவைகள் 6, 7, 8-வது குணங்கள். சொல்லப்பட்ட
குணங்கள் எல்லாம் இருந்தாலும், பகவானிடத்தில் நிலையான பக்தி இல்
லாவிட்டால், ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பது முடியாது. ஆகையால் பக
வானுடைய பக்தியை 16-வது குணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்வந்து, பார்க்கவேண்டிய ஜீவஸ்வ
ரூபத்தை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். அந்த ஜீவஸ்வரூபத்தை

உள்ளபடி பார்த்தால், பிரப்பு, இறப்பு, சிழத்தனம் முதலான ஸம்ஸாரம் நீங்கி, உயர்ந்த ஸுகத்தை அனுபவிக்கலாம். அந்த ஜீவன் வரூபம் ஒருக்கால் உண்டானதில்லை; அதற்கு அழிவுமில்லை; அது எப்போதுமிருக்கிறது. அது என்னை யஜுமாநனாக உடையது. அதாவது—எப்போதும் அது என் உடம்பாயிருப்பதாலே, என்னுடைய வேலைக்காகவே ஏற்பட்டது அது பெரிது. அதாவது உடம்பைக்காட்டிலும் வேறுசக்யால், அதிநுடைய அறிவு என்கிற குணமானது இயற்கையில் உடம்பினால் அளவுபட்டதல்ல. இப்போது ஜீவன் கர்மத்தால் ஒரு உடம்பில் இருப்பதால், அந்த குணம் அளவுபட்டிருக்கிறது. கர்மம் அடியோடு போய் விட்டால், அந்த குணமானது எல்லாவற்றையும் அறியும்படி பெரிதாகிறது. ஒரேகாலத்தில் எங்கும் உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளலாம். கர்மம் இருக்கும்பொழுதும், போகத்தின் சக்தியினால் அனேகம் உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அந்த சக்தியிலே பிள்ளை. ஜீவனுடைய அறிவுக்கு இயற்கையில் சுருங்கியில்லை அது எங்கும் பரவக்கூடியது. அது பகவானுடைய அறிவுபோலுள்ளது தான். இப்போது கர்மத்தால் சுருங்கியிருக்கிறது. இதைப்பற்றிப் பெரிதென்று சொன்னதையொழிய, ஆத்மன்வரூபம் கிணையாதான். ஜீவனைப் பிறும்மம் (பெரிது) என்று வேதத்திலும் கிதையிலும் சொல்லியிருக்கிறது. ஜீவன் தேவன் முதலான உடம்பை அடையும்போது, அவனை ஸத் என்று சொல்லுகிறது. பிரளயகாலத்தில் ஒரு உடம்பும் இல்லாத ஸமயத்தில், அஸத்து என்று சொல்லுகிறது. இந்த இரண்டு இருப்பும் கர்மத்தினால் உண்டாகிறது கர்மம் அடியோடு போனால் போய்விடும். ஜீவன் ஸத்துமல்ல. அஸத்துமல்ல. அதாவது பிறந்தவனுமல்ல; பிறக்கப்போகிறவனுமல்ல. வேதத்தில் “அஸத்” என்கிற சொல் பிரளயகாலத்திலிருக்கும் பிறும்மத்தைச் சொல்லுகிறது. அது ஜீவனைச் சொல்லவில்லையென்றால்-அஸத் என்கிற சொல்லுக்கு உருவமும், பெயருமில்லாதது என்று பொருள். ஜீவனுக்குப் பிரளயகாலத்தில் இவையிரண்டு பில்லாமைபால், அவன் அஸத்து. அஸத்தான அவன் பிறும்மத்துக்கு உடம்பாயிருப்பதால், பிறும்மத்தையும் வேதம் அஸத்து என்று சொல்லுகிறது. ஆகையாலே கர்மத்தால்

திசு-குததகூலிவிடு கெடுகு வதூரோநடுவூ திவூடுகூகூ
 டெஹாசு வுயடுதூ ந ஸம்ஸாரிவிநாவிடுகூயடு| டுருவூம் உா
 னிகெ உ தடு-சூராகிசூடிமுதூமுணரவிநாநாம் விவரீத
 முணரநாம் வும்ஸாம் ஸுடுஹெ வதூரோநடுவூ திடுரு
 ஸ்டு! துடா சூராகிசூடிமுனொடுவதூநாம் தடுவாநிகெ
 வதூடுதே || ||கடு||

முத்தனுடையஸ்வரூபம் உடம்பில்லாமலுமிருக்கும். உடம்புக
 னுக்குள்ளும் இருக்கும். கர்மம் இருக்குமீபோது உடம்புடனே, அல்
 லது பிரகிருதிபுடனே சேர்ந்தே இருக்கவேணும். ஆத்ம ஸ்வ
 ரூபம் தனியாக இருக்க முடியாது. அப்படிப்போல் அல்ல முத்த
 னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு. அவன் இஷ்டப்படி அனேக சரீரங்களை
 எடுத்துக் கொள்ளக்கூடும். ஆனால் அவைகள் கர்மத்தினால் வந்த
 வைகள் அல்ல. ஸ்வபாவத்தில் நடமாட வேண்டியதில்லை. இஷ்
 டப்படி உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது ஸஞ்சரிக்கவும்
 கூடும். இப்படி எல்லாசக்தியுமுள்ள—எல்லாவற்றையும் அறியக்
 கூடிய—இரத ஆத்மஸ்வரூபம் உடம்பிலிருந்தாலும், ரொம்ப
 சின்னதாக இருப்பதால், கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டவர்களால் உடம்
 பைக் காட்டிலும் வேறாக அறிய முடியாது. கீழ்ச் சொன்ன
 குணங்களில்லாதவர்களுக்குக்கிட்டத்தில் (அதாவது உடம்பில்) இ
 ருந்த போதிலும், ரொம்ப தூரத்தில் இருப்பதுபோல் இருக்கும்.
 அந்த குணங்களுள்ளவர்களுக்கு ரொம்பகிட்ட இருக்கிறது. அதா
 வது அந்த குணங்களுள்ளவர்கள் அதை நன்றாகப் பார்ப்பார்கள்.
 இல்லாதவர்களுக்கு அது தெரியாது. [15]

சுவிஹூம் உ ஹடுதேஷு விஹூதிவ உ ஸ்விதடு ||கடு||

ஹேவஜோஷூடிஹடுதேஷு ஸவூடு ஸ்விதூதூவ
 ஹு வெதி தூடுகெகூகாரதயா சுவிஹூம்-சுவிஷுஷாம் ஹேவா
 டூகூரொண சுயம் ஹேவா ஜோஷூஉதி விஹூதிவ உஸ்விதடு||

ஜீவன்கள் தேவன் முதலான வெவ்வேறு உடம்புகளில்
 இருந்தாலும், அறிவுள்ளவர்கள் என்னு ஓரே மாதிரிதான். அவர்
 கள் ஸ்வரூபத்தில் தேவன், மனிதன் முதலான பிரிவுகளில்லை.

டான சோறு முதலானவைகளை ஆத்மாதான் விழுங்குகிறது. விழுங்கப்பட்டதால்வளரும் உடம்பைக்காட்டினும் விழுங்குகிற ஆக்மாவேறு. சோறு முதலானவைகளை ஜரிப்பித்து, கர்ப்பம் முதலானவைகளை உண்டாக்குவதும் ஆத்மாதான். உடம்பு தூக்குகிறதில்லை. பிணமான உடம்பில்விழுங்குவது, ஜரிப்பிப்பது முதலியவை காணப்படவில்லை. ஆகையாலே பூமி முதலானவை சேர்ந்து உண்டான உடம்பானது இந்த வேலைகளைச் செய்கிறதில்லை என்று தீர்மானம் பண்ணலாம் [16]

ஜெராதிஷாசிவி தஜெராதிஷாசிவி வரஹ்யதெ |

ஜெராநம் ஜெதபம் ஜெநமஜெம் ஹஜி ஸவபுஸ்ய விஷ்ணு ||

ஜெராதிஷாசிவி ஜீவாதித்யாணிபூஹிதீநாசிவி தஜெவ ஜெராதிஷாசிவி-பூகாஸகம், ஜீவாதித்யாஜீநாசிவி-த்யூபூகாஸகம்

கிடையாது. இந்த வேலைகளை ஆத்மாவின் வேலைகளாக எப்படிச் சொல்லக்கூடும்—என்று. பதில் பூமி முதலானவைகள் சேர்ந்து, க்ஷேத்திரம் (உடம்பு) என்பது உண்டாயிருக்கிறது. இது உடம்பாயிருந்துகொண்டு, அறிவுள்ள ஒருவனுக்கு உட்பட்டு, இந்த வேலைகளைச் செய்கிறதா? அல்லது பூமி முதலானவைகளின் சேர்க்கையாகத்தானிருந்து, இந்த வேலைகளைச் செய்கிறதா? இதைக்கொண்டு ஒருவன் விழுங்குகிறானா? இதுவேவிழுங்குகிறதா—என்று விசாரிக்கவேண்டாம். உடம்பாயிருந்து இந்த வேலைகளைச் செய்வதானால், உடம்பு என்கிற சொல்லாலேயே அதை ஏவி வேலை யாங்குகிற ஆத்மா என்று ஒன்று இருக்கிறதென்றும், இந்த வேலைகளை உடம்பைக்கொண்டு அந்த ஆத்மாவே செய்கிறதென்றும் ஏற்படும். பூமி முதலானவைகளின் சேர்க்கையாகவே இருந்து, இந்த வேலைகளைச் செய்வதானால், பிணமான உடம்பில் இந்த வேலைகள் காணப்படவில்லையே. அந்த பிணமாக இருப்பதும் பூமி முதலானவைகளின் சேர்க்கைதானே. பிணத்திலும் சில வேலைகள் உண்டாகின்றன. ஆனால் அவைகள் ஒரு ஜீவன் அறிவானால் ஏற்பட்டவையல்ல. ஒரு ஜீவன் சோற்றை விழுங்குவது முதலான வேலைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறான். பிறகு உடம்பைக் கொண்டு; அந்த வேலைகளைச் செய்கிறான். பூமி முதலானவைகளால் செய்யப்பட்ட ஒருவஸ்துவில் ஜீவன் என்று ஒன்று இல்லாவிட்டால், உடம்பு என்று பெயர் ஏற்படமாட்டாது. ஐயுறாதோரில் வாசலில் சூயவனால் செய்யப்பட்டு, வைக்கப்பட்ட பொம்மைக்கு உடம்பு என்று பெயர் கிடையாது. அது ஒரு வேலையையும் செய்யவுமே செய்யாது.

ஜோநநெவ புகாஸயதி, ஸீவாடியஸூ விஷயெஷி, யஸநிக்ஷ
ஷட்விரோபிஸந்தஸநிரஸநஜோகூம் கூவட்தெ! தாவநா
நெருண தெஷாந் புகாஸகஸூ! தஸீஸம் வரஜீமயுதெ-தஸீ
ஸூஷஸூரிக்ஷாவஸூபுகூகி வயந், புகூதெஃ வரஜீமயுத
ஐத்யுய-ஃ! சுதொ ஜோநம் ஜேயம் - ஜோநெகாகாரதி
ஜேயயு! தஸூ ஜோநமஜே-சுரோகிக்ஷாஷி-விஜே-பாம ஸாயநெ
ரூநெஃ பூரவூதி-த்யுய-! ஹூஷி ஸவ-ஸூ விஷிதம்-ஸவ-
ஸூ ஜீநாஷாபேஹ-பூஷிவிஸெஷெணாவஸூதிதம் ஸநிஷிதம்||

விளக்கு, ஸூரியன் முதலானவைகள் (ஜ்யோதிஸ்ஸு) உலக
த்தில் வஸ்துக்களைக் காட்டுவதாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அவை
களையும் ஆத்மாதான் காட்டுகிறது. அவைகள் கண்ணிலே வஸ்து
க்களைப் பார்ப்பதற்கு இடஞ்சலான இருட்டைப் போக்குகின்
றன. பிறகு ஆத்மாவிலிருக்கும் அறிவு வஸ்துக்களை ஆத்மவுக்கு
காட்டுகிறது. ஆத்மாவும், அதின் அறிவும் இல்லாவிட்டால், விள
க்கு என்ன செய்யும். இருட்டைப் போக்குவதைப்பற்றி, விளக்கு
முதலியவைகளை ஜ்யோதிஸ்ஸு (காட்டுகிறது) என்று சொல்லு
கிறது. அவைகள் வஸ்துக்களைக் காட்டவில்லை. ஆத்மாதான்
அவைகளையும் மற்றவைகளையும் தன்னுடைய அறிவு என்கிற
குணத்தால் தனக்குக் காட்டுகிறது. விளக்கு முதலியவைகளு
க்கு அறிவு கிடையாது. ஆகையால் அறிவுள்ள ஆத்மாதான்
எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஜ்யோதிஸ்ஸு. ஸததுவம்
முதலான குணமுள்ள பிரகிருதியைக் காட்டிலும் 1 வேறு என்று
வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஜடமான பிரகிருதியைக் காட்
டிலும் வேறாக இருப்பதால், அறிவையே இயற்கையாக உடையது
என்று அறியத்தக்கது. கீழ்ச்சொன்னருள் நகனாலேபார்க்கக்கூடி
யது. எல்லாருடைய ஹிருதயத்திலும் 2 விசேஷமாக இருக்கிறது.

1. சுலோகத்திலிருக்கும் “பாம்” என்றொ சொல்லுக்கு, “பா” என்று
பொருள் பரவியத்தில் சொல்லப்பட்டது. அதற்கு உயர்ந்த, என்றும்
பொருள். பிரகிருதியினால் உண்டான வஸ்துக்களை ஜீவன் அப்பவிப்பதி
னால், பிரகிருதியைக் காட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன் என்று சொல்லலாம்.

2. விசேஷமாக இருப்பதாவது—அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது.
அவ்வது அது ஹிருதயத்தில்தான் இருக்கிறது. மற்ற அங்கங்களில் அறி

ஊதி கெஞ்சும் தயா ஜோநம் ஜெஞயம் ஜொதும் ஸரீரஸதஃ |
ஜேக வந்தஜீஜோய ஜோடாயாவவடிதே || 11கஅ||

வனவம் : 'ஜேகாஹுதி தாந்யஹைகாரம்' ஐத்யாதிநா "ஸம்
வாகதஸுதநாயுதிரி" துஞெந கெஞ்சுததும் ஸரீரஸெ
நொதூ | "கரோ கிஹி" த்யாதிநா "தகவஜோநாயுதிநி",
துஞெந ஜோதவஸுதததவஸுஜோநவாயநரோதூ | "ச
நாதிஜீரதி" த்யாதிநா "ஹுதி ஸவபுஸு விஷித" ரிதுஞெந
ஜெஞயஸு கெஞ்சுஜேஸு யாயாதும் வ ஸங்கெவெனொ
கூழ் ஜேக வந்தக - கெஞ்சுயாயாதும், கெஞ்சுநிவிதூதஸு
நுவிவபுராவுயாய யாயாதும், கெஞ்சுஜேயாயாதும் வவி

வினால் இருக்கிறது. வளக்கு ஒருஇடத்தில் இருக்கிறது. அதின் வெளிச்
சம நாலு பக்கமும்பரவுகிறது. அதுபோல் ஆத்மா ஹிருதயத்தில் இருக்
கிறது. வெளிச்சம்போன்ற அதின்அறிவு எல்லாஇடத்திலும் பரவுகிறது.

12-வது சுலோகம் முதல் ஆறு சுலோகங்களாலே ஜீவாத்மா
வின் ஸ்வரூபம் இன்னபடி இருக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. இதனால்
உடம்பக்காட்டிலும் எல்லா விதத்தாலும் அது வேறு என்று ஏற்படுகி
றது. உடம்பில் கை, கால், கண், காது முதலான அங்கங்கள் இருக்கின்
றன. அது இந்திரியங்களுக்கு இருப்பட்டம். ஸத்துவம் முதலான குணங்
ளையுடையது. பிரகிருதியினால் உண்டானது. ஆத்மாவோ இந்த நாலு
விஷயங்களிலும் வேறு. அதில் கை, கால், கண், காது முதலான அங்கங்
களில்லை. இந்திரியங்களுக்கு மிருப்பிடமன்று. ஸத்துவம் முதலான மூன்
று குணங்களும் அதில் இல்லை. அது பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறான
திரவியம். உடம்பு ஜடம்; அதாவது—தன்னைக் காட்டுகிற வஸ்துவன்று.
ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாசம்; தன்னைக் காட்டுகிற வஸ்து. இப்படிப் பலவித
மாக உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா, இப்போது இருப்பதுபோல,
உடம்போடே சேர்த்தே இருக்குமா? அல்லது அதைவிட்டுத் தனியாக
இருக்கக்கூடாது என்றால், பதில்—கர்மம் அடியோடு போனால், உடம்பை
விட்டுத் தனியாபுயிருக்கும். வேண்டுமானால் நினைவினாலேயே அனேக
உடம்புகளை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகளுக்குள்ளே இருக்கும். அப்படி
உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, இன்ன ஜீவனுக்கு இன்ன உடம்
பு என்று உட்டாயாமல்லை. வேண்டிய உடம்பை எடுத்துக்கொள்ளத்
தகுந்தவன். உடம்புகளில் போலே ஜீவன்களுக்குள்ளே வெவ்வேறு பிரிவு
களில்லை. அவர்கள் அறிவுள்ளவர்கள் என்று ஒரோமாதிரி.

வெவ்வேறு என்பதையும், ஒன்றின்பின் ஒன்றாக விடாமல் ஒரே மாதிரியாக வந்துகொண்டிருக்கிற அவைகளின் சேர்க்கைக்குக் காரணம் இன்னதென்பதையும் சொல்லுகிறார்—

பிரகிருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் சேர்க்கை இதுமுதல் என்று முன் எல்லையில்லாமல் வெகுகாலமாய் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த சேர்க்கை ஜீவனுக்கு ஆசை த்வேஷம் முதலானவைகளை உண்டிபண்ணி, கர்மத்தை வளர்த்து, ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்கிறது. அதுவே 1-வது முதலான சலோகங்களில் சொன்ன குணங்களை உண்டிபண்ணி, கர்மத்தை விலக்குவதற்கும் உதவுகிறது. [19]

காய-காரணகதபூக்ஷெ ஹெதாஃ ப்ரக்யதிராவ்யுதெ|
வாரூஷலஸுவடாஃவாநாஃ மொக்யூக்ஷெ ஹெதாஸு
வ்யுதெ || || ௨௦||

காய-பு-ஸரீரம், காரணாநி-ஜ்ஞாநகடீபாதூகாநி ஸகிந்
ஸாநீ-ஜி-யாணி, தெஷாங்கி யாகாரிக்ஷெ வாரூஷாயிஷி
கா ப்ரக்யதிரெவ ஹெதாஃ| வாரூஷாயிஷி-தக்ஷத்ராக்கார
வாரிணதப்ரக்ய தூபுயா மொஃஸாபந மூதாஃ த்ரியா
ஊத்ய-பு-| வாரூஷல்ய க்யபிஷாதுக்யபெவ| தபெவக்ஷ
யா “கத-பாஸாஸூய-புவகூவி” தூபிக்ஷுத்ஸு| ஸரீராயிஷா
நப்ய-தஹெதாஹெவ ஹி வாரூஷல்ய கத-பூக்ஷு|
ப்ரக்யதிலஸுவடாஃ வாரூஷலஸுவடாஃவாநாஃ மொக்யூ
க்ஷெ ஹெதாஃ-ஸுவடாஃவாநாஃமவாபுய ஊத்ய-பு- || ௨௦||

ஜீவனாஃ2 ஏவப்பட்ட உடம்பும், பதினொரு இந்திரியங்களும்
ஜீவனுக்கு ஸுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்

1. பகவானுடைய அனுக்கிரஹத்தினாலே இந்த சேர்க்கைபோகும். இதற்குப்பின் எல்லையுண்டு; முன் எல்லைஇல்லை. மோகூத்துக்குப்பின் எல்லையில்லை. சம்சாரத்துக்கு இக்கரையில்லை; மோகூத்துக்கு அக்கரையில்லை.

2. ஒருவன் சாப்பிடும்போது, ஆஹாரத்தைப் பல்லு கடிக்கிறது; அதைநாக்கு உள்ளேதள்ளுகிறது. ஜீவன் அவைகளைஎவ்கிறதுவன்; உடம்பு முதலானவைகள் கருவிகள்; அனுபவிக்கிறவன் ஜீவன்.

கின்றன. அவைகளை எவ்வித ஜீவன்ஸூகத்தையும், துக்கத்தையும் அனுபவிக்கிறான்.

[20]

சவ—வணவீநொநுநுஸஸுஷ்யெயொப் பூக்யுகிவாராஷ்யெயொஃ காரபுமேஷ உக்தஃ | வாராஷஸ்ய ஸுதஜ்ஜானம் மவெகஸுஸஸ்யூஷி வெவஷயிகஸுஸவஷாஃவொவமொம மெஃதுகஸரோஹ—

வாராஷஃ பூக்யுகிஸுரா ஹி மூஷ்கெ பூக்யுகிஜநு
மூணாநு ||

||உ௦௩||

மூணாஸுஸஃ ஸுசாயெபுஷ்டௌவயாநிகஃ | ஸு தஜ்ஜானம் மவெகஸுஸவாராஷஃபூக்யுகிஸுஸ-பூக்யுகிஸுஸஸுஷ்யெயொப் பூக்யுகிஜநு மூணாநு-பூக்யுகிஸுஸமெம-வொவாபிகாநு ஸ காரபிமூணகாயபுமெம-காநு ஸுவஷாஃவொநிநு, மூஷ்கெ -
சுநாமவதி ||

||உ௦௪||

அவ—ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த பிரகிருதிக்கும், ஜீவனுக்கும் வேலைகள் வெவ்வேறு என்று சொல்லப்பட்டன. இப்பற்கையிற் தன்னையே அனுபவித்து, மிகவும் ஸூகப்படக்கூடிய ஜீவன் ஏன் விஷயங்களால் வரும் ஸூகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான் என்றால், சொல்லுகிறார்—

உடம்புமுதலானவைகளாக ஆகியிருக்கிற பிரகிருதியுடன் 1 சேர்ந்திருக்கையால், அதினுடைய ஸத்துவம்முதலானகுணங்களால் உண்டாகும் ஸூகதுக்கங்களை ஜீவன் 2 அனுபவிக்கிறான். [20௩]

1. பிரளயகாலத்தில் ஜீவன் பிரகிருதியுடன் சேர்ந்திருந்தாலும், அவனுக்கு ஸூகமும், துக்கமுமில்லை. பிரகிருதி உடம்புகளும், பூத்திரியங்களாகவும் ஆகி, அவைகளை ஜீவன் எவம்போது தான், அவைகள்வேலை செய்து, அவனுக்கு ஸூகத்தையும், துக்கத்தையுமுண்டு பண்ணுகின்றன. சிலவேளைகளில் ஜீவன் நினைக்காமலே சிலவேலைகள் நேருகின்றன. அவைகளும் அனுபவிக்கிற ஜீவன் உடம்பில் இருப்பதினால்தான் நேருகின்றன. பெரும்பாலும் இவன்நினைவினாலேதான் வேலைகள் நடக்கின்றன.

2. இங்கு ஓர் ஸத்தேகம்-ஜீவன் இயற்கையாக பரிசுத்தமானவன். தன்னையே அனுபவித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியவன். தன்னையே உடிலும் வேறுவனவனுக்களை கண்முதலான இந்திரியங்களால் அனுபவி

சுவ—புகுதிஸம்ஸம-ஹெதுரோஹ—

காரணம் மூணஸம்மொழஸு ஸடிஸடிஜாநிஜநஸு ||

வருவடிவருவடி புகுதிவரிணாரோடுவடிவநொ
ஷாடியொநி விஸெஷெஷு ஸிதொழயம் வாராஷஸுத்
டிஜாநி பூயாஹஸ்காடிமாணியெஷு ஸாவாடிஷு ஸக
ஸுதாயநஹுதெஷு வுணுவாவகடிஸுபூவத-தெ |
ததஸுபூணுவாவஹாநாஹவாய ஸடிஸடிஜாநிஷு-வா
யுலாயுஷு யொநிஷு ஜாயதெ | ததஸு கடிாரஹதெ |
ததஸுஜாயதெ | யாவடிநிஷாடிகாநாதபூவிலாயநஹு
தாநு மூணாநு ஸெவதெ, தாவடிவ ஸம்ஸாதி | தடிஷு
கூ-காரணம் மூணஸம்மொழஸு ஸடிஸடிஜாநிஜநஸு || உக ||

அவ—ஜீவனுக்கு உடம்புடன் சேர்க்கை ஆறுபோல் பெ
ருக்கக்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

ஜீவனுக்கு உடம்புகளின் சேர்க்கை இப்போது வந்தது என்
று சொல்லமுடியாது. அந்தஉடம்புகள் கணக்கில்லாமல் வரிசை
யாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அந்தந்த உடம்பிலிருக்கிற
ஜீவன் அததற்குத் தகுந்தபடிமேலிடிகிற ஸத்துவம்முதலானகுண

த்துவரும் ஸுகங்களையும், துக்கங்களையும் எப்படி அதுபவிக்கக்கூடும்.
ஆகையாலே, செம்பரத்தின் பூவின் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்ட ஸ்படிக
த்தில் தெரிகிற அதின் சிகப்பு எப்படி உண்மையில் ஸ்படிகத்திலில்
லையோ, அப்படியே இந்தஅதுபவம் ஜீவனுக்கு உண்மையிலில்—என்று.
இந்த ஸந்தேஹம் சுலோகத்தில் “புங்க்தே-அதுபவிக்கிறான்” என்கிற
சொல்லாலே தீர்க்கப்படுகிறது. ஜீவன் அதுபவிக்கிறான் என்பது யாரு
க்கும் பிரத்தியக்ஷமாக இருக்கிறதே. அதை எப்படிப்பொய் என்று சொ
ல்லுகிறது.

உதாரணம்—ஒருவனாக நினைத்தபடி ஸஞ்சரித்த ஒரு பிரம்மசாரி
ஒரு ஸ்திரீயைக் கல்வியாணம்செய்துகொண்டு, அவளுடன்சேர்ந்ததினால்,
பல ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். அதுபோல, சுலோகத்திலிரு
க்கிற பிரகிருதி என்கிற சொல் பெண்பாலாகவும், புருஷன்என்கிற
சொல் ஆண்பாலாகவும் இருப்பதினால், இந்த உதாரணம் தோன்றுகிறது.

ங்களாலே அவைகளாலுண்டாகும் ஸுகம் முதலானவைகளில் 1 ஆசையுள்ளவனாகி, அவைகளுக்கு உதவியான புண்ணியங்களையும், பாபங்களையும் செய்கிறான். அந்த புண்ணியங்களுக்கும், பாபங்களுக்கும் ஏற்பட்ட பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக அவைகளுக்குத்தகுந்தபடி நல்லதோ, கெட்டதோ 2 உடம்பு மறுபடியும்வருகிறது. முன்போல்மறுபடியும் சுகதுக்கங்களுக்கு ஆசைப்பட்டு கார்மங்களைச் செய்து, மறுபடியும் பிறக்கிறான். 7—வது சுலோகம் முதல் சொன்ன குணங்கள் வருகிறவரையில் இந்த வருத்தத்துக்கு ஒய்வில்லை.

[21]

உவபுஷ்டாநுஜோ வ மத்யா மோகா பிஹஸாரம் |
வாரிதேதி யாவ்யுக்தா டேஹெவஸிநு வாரா-
ஷஃ வாரம் ||

122

சுலிநு டேஹெவஸிநுதோயா வாராஸொ டேஹ பூஷுதிநாமாண ஸாக்ஷாஹிராடுவெண டேஹஸ்யூவ புஷ்டா சுநுஜோவ மவதி | த்யா டேஹஸு மத்யாவ மவதி | த்யா டேஹபூஷுதிஜநிதஸாவஹெவயொஹெவாதாவ மவதி | வஸஹெஹநியபிநேந, டேஹஹரணேந, டேஹஸெ விக்ஷேந உ டேஹெஹி யபிநாவலி பூதி பிஹஸாரொவமவதி

1. ஸத்துவகுணத்தினாலுண்டாகும் ஸுகத்தில் ஆசை எவனுக்கும் வரும். ரஜோகுணத்தினால் வரும் துக்கத்தில் ஆசை எப்படி வரும் என்றால், பதில்--துக்கத்தை ஸுகமாக எண்ணுவதாலே, அதில் ஆசையுண்டாகிறது. உதாரணம்--ஒருவன் பணம் ஸம்பாதிப்பதற்காக கப்பல்யாத்திரை செய்கிறான். அதில் அனேக ஆபத்துக்கள் இருக்கின்றன. ராப்பிபா கிறலாபம் கொஞ்சம். அதுகிடைப்பதும் நிச்சயமில்லை. சிலர் அடி படுவதையும் ஸுகமாக எண்ணுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால், ஸத்தோஷமாகச் சண்டைக்குபோவார்களா.

2. பலன்களை உடம்பைக்கொண்டுதான் அனுபவிக்க வேண்டும். ஜீவாத்மஸ்வரூபம் மிகவும் சின்னது. அதைநனைக்கவும் முடியாது; கொளுத்தவும் முடியாது. சந்தனத்தாலே ஸுகப்படவேணுமானால், அதற்கு ஒரு உடம்பைக் கொடுத்து, உடம்பில் சந்தனத்தைப் பூசவேணும். அதைச்சுடவேணுமானால், அதற்கு உடம்பைக் கொடுத்து, உடம்பில் தண்ணீரை வக்கவேணும்,

கயாவவக்யுதெ “ஸ்ரீராம் யஜ்வாவொகி யஜ்வாவூத்ராசித்
ஸ்ராம்: மூலீகெவதாநி ஸ்யாதி வாயுமநாநிவாஸ
யாதி”கி | சுவிநு ஷெஹெ ஷெஹெஹி யபாநம்ஸி ப்ரதி வர
பாதெகி வாவூதூ | ஷெஹெ நெஸி வாநஸவொநனா
நெவ ப்ரயாஜுதெ | “யூநெநாநிவஸுநி கெவிஜாதாந
பாதெந”கி | சுவிஸவாநநெஸாநஹத்யவூதஹதி ப்ரதெ
“வாஸாஷம் வரபி சுநாதிபி”பிதாபிநொநொவாஸிஸி
நொநஸகிரயம் வாஸாஷெநாபி ப்ரக்யுநிஸஸநக்யு
மாணஸமாஷெதஷெஹபாநுநெஸாநொ ஷெஹபாநுவர
பாதா வ ஸவதி ||

|| ௨௨ ||

அவ—ஜீவனுக்கு உடம்பு வந்தபிறகு வரும் ஸந்ததிகளைச் சொல்லுகிறார்.

ஜீவன் உடம்பிலிருக்கும்போது, அந்தந்த வேலைகளைச் செய்ய வேணுமென்று எண்ணி, அந்தந்த வேலைகளில் உடம்பை ஏவுகிறான். உடம்பு வேலைகளைச் செய்யும்போது, அவைகளை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறான். அந்த உடம்பைத் தூக்குகிறான், அந்த வேலைகளினால் உண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். இப்படி உடம்பை ஏவுவதாலும், தூக்குவதாலும், சேஷியாயிருப்பதாலும் (அதனால் வரும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதாலும்), உடம்பு, இந்திரியங்கள், மனஸு, இவைகளுக்கு ராஜாவாக இருக்கிறான். அவைகளைக் குறித்து 1 பரமாத்மா என்றும் சொல்லப்படுகிறான். 12-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி அளவில்லாத அபிநையும் சக்தியையும் அடையவேண்டிய இந்த ஜீவன் நெடுநாளாய் வந்த உடம்பு முதலானவைகளாக ஆயிருக்கும் பிரகிருதியின் சேர்க்கையால், ஸத்துவம்முதலான குணங்களால் உண்டாகிய ஸுகங்களை

1. ஆத்மா என்கிறசொல் எங்கும் நிறைந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது ஜீவன் தன்னுடைய அபிவு என்கிறகுணத்தினால்தன் உடம்பில் நிறைந்திருக்கிறான். ஆகையால் அவனை ஆத்மா என்று சொல்லுகிறது. உடம்பையும், மனதையும் ஆத்மாவென்று இந்த அத்தியாயம் 24—வது சுலோகத்தில் சொல்லப் போகிறார்— ஆகையாலே ஜீவனைப் பரமாத்மா என்று இங்கே சொல்லியிருக்கிறது.

பூவுதினா நியுதினா-கலுஉயலாயநம் ரோகஸாய
நம் உ வெவகிகம் யுபிராவாராந விஷம்-நஜாநனி | சொன
யம் - வெவகிககி-பொயுமுகம் ஸாஸு விபிபு, தஜாஹுரான
ரம் வாலுரெஷம் ந விஷுதெ நாவி உவாரா- தஜாஹுர
னாரபொனயம் பெந ஸுயாவநாநிநா சுவாரெண ஜாயதெ,
ஸொஃவூவாராஸுஷம் ந விஷுதெ யயாநாது “ஸுயாவ
நொஃஸு-விபிபுதேநஹுஸவகிகி-புவி”தி சயா வதும்
உ தெஷம் ந விஷுதெ-யயாஜகாநம் ஹுதஹித ருதஹா
ஷணம் தெஷம் ந விஷுதெ || ௭ ||

பிரம்மலோகம்வரையினுள்ள உலகங்களில் கிடைக்கும் ஸு
கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தர்மங்களும், மோகத்தைக் கொடுக்
கக்கூடிய தர்மங்களும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.
அவைகள் அவர்களுக்குத் தெரியாது. லக்ஷம்மதவை சொன்ன
லும், தமோகுணம்மேவிட்டிருப்பதால், புரியாது. உடம்பும் ஆத்
மாவும் வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை எப்படியிருந்து செய்ய
வேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி அ
வர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். ஸ்நாநம் செய்து கோவிலுக்குப்
போகவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அந்த ஸ்நானத்தைச்
செய்யமாட்டார்கள். ஆத்மாவிற்கு தபை, பொருமை, வணக்கம்—
இவை முதலானவைகள் வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அ
வைகள் அவர்களுக்கு இருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் முதலான
எந்த வேலைகளாலே உடம்பும் ஆத்மாவும் சுத்தமாகுமோ, அந்த
வேலைகளுமிருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் பண்ணாதவன் அசுத்
தன்; ஒரு வேலைக்கும் தகாதவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது.
அவர்களிடத்தில் ஸத்தியம் இருக்காது. பொய்தான் சொல்லு
வர்கள். ஏய்க்கிறத்திலேயே ருசியாகையால், நடந்தபடிசொல்ல
மாட்டார்கள். தொந்தரவு செய்வதே ஸ்வபாவமானதால், அணு
கூலத்தைச் சொல்லமாட்டார்கள். [7]

சுவ—கிஹ—

சுவதூபிபூதிஷம் தெ ஜமஹுரானுபூரபு |

சுவரஸுரவம்ஹுதம் கிநுதூபிபூதிஷம் || ௮ ||

ம், மறுபடியும் பிரகிருதியுடன் சேர்மாட்டான். அதாவது—
மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான். இந்த உடம்பு போகிற காலத்திலே
யே அளவில்லாத அறிவுள்ளதாயும், இயற்கையில் ஒருவிதமான
கர்மங்களுமில்லாததுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவன். அதா
வது அவனுக்கு எல்லாக்கர்மங்களும் போய்விடும். [23]

யூதெநநாதூதி வஸூனி கெவிஜா-தூநஜீதநா |

சுநெய ஸாஹெயுந யொமெந சுஜீயொமெந வாவரெ ||

கெவிஜீஷுநயொமா சூதூதி ஸரீரெவஸூதிராதநஜீ
தநா-ஜெஸா, யூதெந-யொமெந வஸூனி | சுநெய உ சுநி
ஷுநயொமா ஸாஹெயுந யொமெந-ஜூநயொமெந யொம
யொமூம் ஜீம் சுஜகா சூதூநம் வஸூனி | சுவரெ-ஜூநயொ
மாநயிகாரிணம் தூயிகாரிணய ஸாகிராவாயவதூம் வு
வபெஸூயூ சுஜீ யொமெந சுஜம-தஜூநெந ஜெஸா
யொமயொமூதாஜாவாடி சூதூநம் வஸூனி || ௨௪ ||

அவ—கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதியையே இரண்டு சலோகங்
களால் விரிவாய்ச் சொல்லி, ஆத்மாவின் அறிவில் உயர்ந்தபடி
முதல் பலபடிகளைச் சொல்லுகிறார்.—

தியானம் நிறைவேறின சிலர் உடம்பிலிருக்கும் ஆத்மாவை
மனஸினாலே தியானத்தினாலேயே பார்க்கிறார்கள். அதாவது
ஆத்மாவைப்பார்க்கும்படி தியானம் சிலர்க்கு நிறைவேறிவிட்டது.
ஆத்மாவின் தியானம் நிறைவேறுதவர்கள் ஞானயோகத்தைப்ப
ண்ணி, மனஸை ஆத்மாவைத் தியானப்பண்ண த்தகுந்ததாகச்செய்
து, பிறகு ஆத்மாவைப்பார்க்கிறார்கள். ஞானயோகம் பண்ண முடி
யாதவர்களும், முடிந்தபோதிலும், பிரயாஸமில்லாமல் ஆத்மாவை

யை நன்றாய் அறிந்தவன் பிராரப்த (பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பித்த) கர்
மங்களினாலே தொந்தரவுகளை அநுபவித்தாலும், அவனை மற்றவர்களைப்
போல் நினைத்து, மறுபடியும் பிறப்பினாலெவன்று நினைக்கக்கூடாது.

“இருந்தாலும்” என்கிற சொல்லில் “உம்” என்பதால் தொந்தர
வுகளை அநுபவிக்காமல் இருப்பவன் மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான் என்று
சொல்லவேணுமா என்று காட்டப்படுகிறது.

ப்பார்க்கும்வழியைத் தேடுகிறவர்களும், நாலுபேர்களால் தெரிந்த வனென்றும், நல்லகாரியங்களைச் செய்கிறவன் என்றும் கொண்டாடப்பட்டவர்களும் ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவுடன் சேர்ந்த கர்மயோகத்தைச் செய்து, மனனை ஆத்மாவைத் தியானப்பண்ணத் தகுந்ததாகப் பண்ணி, ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். [24]

சுநெ நு சுபவஜிஜாநஹி ப்ரூக்யா஽நெஷு உவாலகெ |
கெதவி வாகிதாநெஷு ப்ரூக்யம் ப்ரூகிவராயணாஃ ||

சுநெ நு சுபவஜிஜாநஹி தாவனொக நலாயநெஷு நயிகுதாஃ, சுநெஷுஃ-ததூஸிபுஷெஜா ஜூநிஷுஃ ப்ரூக்யா சுபவஜிஜாநஹி தாவனொகெ | கெதவி ததூஸுநெ நப்யுதூபிதாநி | யெ ப்ரூகிவராயணாஃ- ப்ரவணரீதூ நிஷாஃ, வாகெ வ ப்ரவணநிஷாஃ வாகெவாவாஃ சுநெஷு சுபவஜிஜாநஹி தாவனொஷு ப்ரூக்யம் | சுவிஸுஷா ஹி வவஹெஷொவமஜிதெ || [25]

கர்மயோகத்தையும் செய்யமுடியாத சிலர் உண்மையை அறிந்த பெரியோர்களிடம் கேட்டு, கர்மயோகம் முதலானவைகளைச் செய்து, ஆத்மாவைத் தியானப்பண்ணுகிறார்கள். அவர்களும் ஆத்மவைப்பார்த்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறார்கள். எவர்கள் பெரியோர்களிடம் ஆத்மாவின் ஸங்கதிகளைக் கேட்டுக்கொண்டு மாத் திரம் இருக்கிறார்களோ, அதாவது அதற்குத்தகுந்த வேலைகளைச் செய்யவில்லையோ, அவர்களும் கேள்வையினாலே பாபத்தைக்கேப்போக்கி, கொஞ்சகாலத்தில் படிப்படியாக கர்மயோகம் முதலானவைகளைச் செய்து, ஸம்ஸாரத்தை 1 தாண்டுவர்கள். [25]

சுப--சுப ப்ரூக்யநிஸம்ஸுஷுஷுதநொ விவெகாநு ஸுஷாநபுக்ராஸ வகூம் ஸவஹொ ஸாவாஃ ஜஜிஜிஹ ஸகவ விஜிவிதம்ஸமபுஜிதிதூமஹ--

1. மறுபிறப்புஆகிய தொந்தரவு போய்விடுமென்று கொன்னதினாலேயே உயர்ந்த ஸுகமும் வரும் என்று ஏற்படுகிறது. அறிவில்லாமை யும், கர்மங்களும் அடியோடு போனவன் மறுபிறப்புக்குத் தகுந்தவனே; அல்ல, அவனுக்கு ஸுகத்துக்கு குறைவு என்ன?

யாவதம்ஜாயத கிவிதகம் ஸாவராஜஜ்யே ।

கெஞ்சு-கெஞ்சு-ஜெஸம்யொமாதுதிவி ஸரதஷ்டம் || ௨௬ ||

யாவது ஸாவராஜஜ்யே ராதநா ஸகம் ஜாயதெ, தாவது கெஞ்சு-கெஞ்சு-ஜெயொரிதரெதரஸம்யொமாஷெவ ஜாயதெ-ஸம்யுதலேவ ஜாயதெ, நதிதரெதரவியுதுதித்யுயு: || ௨௬ ||

அவ—பிரகிருதியோடு சேர்ந்த ஜீவன் பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறென்று நினைக்கும் வழியைச் சொல்லுவதற்காக 1, உலகத்தில்—அசையும் பொருளோ, அசையாப்பொருளோ—எல்லாம் பிரகிருதி, ஜீவன்—என்ற இந்த இரண்டும் சேர்ந்து உண்டானவைகள் என்று சொல்லுகிறார்—

உலகம் ஜங்கமம் (நடமாடுகிறது) என்றும் 2 ஸ்தாவரம், அதாவது—மரம் முதலான நடமாடாதது) என்றும் இருவகையாக இருக்கிறது. இதெல்லாம் பிரகிருதி (அறிவில்லாதது), ஜீவன் (அறிவுள்ளது) என்கிற இந்த இரண்டும் சேர்ந்துதான் உண்டாயிருக்கின்றன. பிரகிருதி மாத்திரமும் அல்ல; ஜீவன் மாத்திரமும் அல்ல.

ஸம் ஸவெஷ்டம் ஸுதெஷ்டம் திஷ்டணம் வரஜேஸ்யம் ।

விநஸ்யஸ்தீவிநஸ்யணம் யம் வஸ்யதி ஸ வஸ்யதி || ௨௭ ||

வளவரிதரெதரயுக்தஷ்டம் ஸவெஷ்டம் ஸுதெஷ்டம் ஷெவாஷிவிஷ்டராகாராதிவிதம், துதுதுது துதுஷ்டெஷ்டம்யுயிநாஸி பூதி வரஜேஸ்யகெந ஸூதிகரிக்ஷாநம் ஜோத்யகெந ஸரீநாகாரம், தெஷ்டம் ஷெஷ்டாஷிஷ்டம் விநஸ்யஸ்தீவிநாஸாநஹஸ்தஸாவெநாவிநஸ்யணம் யம் வஸ்யதி, ஸ வஸ்யதி-ஸக்தாரம் யயுவஷிவஸ்தீதம் வஸ்யதி । யஸ்து ஷெவா

1 இரண்டெவஸ்துக்கள் இருக்கின்றனவென்று அறிந்தால்தானே, ஒன்றுக்கொன்றின் பேதத்தை காட்டலாம். உடம்புதான் ஆத்மாவென்று நினைத்தவனுக்கு உடம்புமேது, ஆத்மாவேது என்று எப்படிக்காட்டமுடியும்.

2. மரம், செடி, கொடிகள் முதலானவைகளில் அறிவிருப்பதாகக் காணப்படாமையாலே ஜைனர்கள் சொல்லுவதுபோல், அவைகளில் ஜீவன் இல்லை என்று நினைக்கக்கூடாது என்று உாட்டுவதற்காக, துதுதுது (மரம்) கஷ்டம் மத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்.

விஷயாகாரொணா தூநிவி விஷயாகாரம், ஜந்விநாஸாடியா
 கூம் வ வஸூதி-ஸூதிசுநெவ ஸம்ஸாதிசுலிபூயம் || ॥௨௭॥

இப்படி பிரகிருதியும் ஜீவனும் சேர்ந்து உண்டான எல்லாவ
 ஸ்துக்களிலும், ஆத்மா என்கிற வஸ்துக்களை தேவன், மனிதன் மு
 தலான வெவ்வேறு விதமான உடம்புகளைக்காட்டி லும் 1 வேறெ
 ன்றும், அந்தந்த உடம்பு, இந்திரியங்கள், மனது—இவைகளுக்கு
 ராஜாவென்றும், அறிவுள்ளது என்பதினால் அவைகள் 2 ஒ
 ரேமாதிரியென்றும், அந்த உடம்புகள் அழிந்தபோதிலும், அழி
 யத் தகுதியில்லாமையால், 3 அவைகள் அழியத்தகாதவைகள்
 என்றும் எவன் பார்க்கிறானோ (அதாவது—ஆத்மா இப்படி ப்பட்
 டதென்று அறிகிறானோ), அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிகிறான்.
 எவன் உடம்பிலிருக்கிற நீளம், குட்டை, கருப்பு, செகப்பு முதலிய
 வேற்றுமைகளை ஆத்மாக்களில் இருப்பதாகவும், அவைகள் பிறப்
 பு, இறப்பு உள்ளவைகள் என்றும் 4 நினைக்கிறானோ, அவனுக்கு
 ஸம்ஸாரம் ஒருநாளும் போகாது. அவன் பிறப்பதும் சாவது
 மாகவே இருப்பன்.

[27]

1. உதாரணம்—கங்கையின் ஜலத்தை மண்குடத்திலும், தங்கக்
 குடத்திலும் வைத்தபோதிலும், அதுமண்ணாகவும், தங்கமாகவும் ஆகி
 தலை. அப்படியே தேவன், மனிதன் முதலிய உடம்புகளில் ஆத்மாக்க
 ள் இருந்தபோதிலும், தேவன், மனிதன்முதலான வேற்றுமைகள் ஆத்
 மாக்களுக்கு இல்லை. அவைகளுக்கு அந்த உடம்பிலிருப்புமாதிரிமதான்.

2. உடம்புகளிலிருக்கும் வேற்றுமைகள் ஆத்மாக்களில் இல்லை யென்
 பது மாத்திரம் அல்ல. ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்திலும் ஒன்றிச் சூ
 ள்ந்ரு வேற்றுமையில்லை. அதாவது—எல்லாம் ஒரேமாதிரி, பசுமாதிகளுக்
 கு அனேக வர்ணங்களிருந்தபோதிலும், பால் வெளுப்பு என்பதால்,
 ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறது. அதுபோல எல்லா ஆத்மாக்களும் அறிவுள்
 ளவை என்பதால் ஒரேமாதிரி.

3. இது 2-வது அத், 17-வது சுலோகத்தில் விரிவாய் சொல்லப்
 பட்டிருக்கிறது.

4. வெளுப்பான சங்கை மஞ்சள் என்று நினைப்பதுபோல், இது
 தப்பான எண்ணம். இப்படி ஆத்மாவை நினைக்கிறவன் அதை உண்மை
 யாக அறியவில்லை.

ஸரீம் வஸ்யுந ஹி ஸவ-ஹி ஸரீவஸ்யிதஜீஸரஸ்யு |
ந ஹிநஸ்யுதநாநதநாநம் ததொ யாதிவராந் மதிஸ்யு || ௨௮ ||

ஸவ-ஹி-ஹெவாஹிஸரீரெவா ததஹெவஹிஹெவாநாயாந
தயா நியஜுதயா வ ஸ்யிதஜீஸரஸ்யு குதநாநம் ஹெவாஹிவஸ்யி
காராவியுதஸ்யு ஜோநெகாகாரதயா ஸரீம் வஸ்யுநதநாநம்
ஸா ஸ்யிதநாநம் நஹிநஸ்யு-நகாதி ஸம்ஸாராநெவயதி |
தத-தஸ்யுஜோதயதயா ஸவ-ஹி ஸரீநாகாரதஸ்யுந
தயாந் மதிம் யாதி மதிதததி மதிம், வராந் மதிவ்யு யயாவ
வஸ்யிதஜீதநாநம் ஹெவாஹிஹெவாஹிசாரயுததயா ஸவ-
ஹிவஸ்யிதஜீதநாநம்வஸ்யுந குதநாநம் ஹிநஸ்யு ஹெவஜயிதபெ
யுகதிவதி || ௨௮ ||

அவ—கிழ்ச் சொன்னதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

தேவன் முதலான எல்லா உடம்புகளிலும் அவைகளுக்கு
யஜ்மானர்களுமாகவும், அவைகளைத் தூக்குகிறவர்களாகவும், ஏவுகிற
வர்களாகவும் ஜீவாத்மாக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தே
வன் முதலான உடம்புகளின் வேற்றுமைகள் இல்லை என்றும்,
அவர்களெல்லாரும் அறிவுள்ளவர்கள் என்பதால், ஒரேமாதிரி
என்றும் அறிகிறவன் தன்னுடைய மனதினால் தன்னைக் காப்பாற்
றுகிறான். அதாவது—ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகி
றான். எல்லாஉடம்புகளிலுமிருக்கும் எல்லாஆத்மாக்களும், அறிவு
ள்ளவைகள் என்பதால், ஒரேமாதிரி என்றுபார்ப்பதினாலே, உயர்ந்த
பதவியை அடைகிறான். அதாவது—ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிகிற
ான். ஆத்மாக்களை உடம்புகளாகவே பார்க்கிறவன் தன்னை ஸம்ஸா
ரமாகிற ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் தள்ளிக் கொள்ளுகிறான். [23]

புக்யுஹெவ வ கஜோணி கியபோணாதி ஸவ-ஹி |

யம் வஸ்யுதி தயாநதநாநகததாநம் ஸ வஸ்யுதி || ௨௯ ||

ஸவ-ஹி கஜோணி காய-ஹாரணக தயு-ஹெவஹிதத
புக்யுதிஸ்யுத”ஹி வஹெவாஹிதயா புக்யுதி கிய
போணாநி யம் வஸ்யுதி, தயாநதநாநம் ஜோநாகாரதகததா

ரஹ யவஸ்யுகிதஸ்ய ப்ரக்யுதிஸம்யொமஸ்யுயிஷாநம் தஜ்
ந்ய ஸாவஷாஃவாநஹவஸ்ய கரீடாநிவாஜ்ஜாநக்யுதாநீதிவ
யம் வஸ்யுகி ஸக்யுதாநம் யயாவஷவஸ்யி தம் வஸ்யுகி || உச ||

எவன் எல்லாவேலைகளும் உடம்பினால் செய்யப்படுகின்றன வெ
ன்றும், 1. அப்படியே அறிவையே இயற்கையாக உடையதான ஆத்
மா அவைகளைச் செய்யவில்லையென்றும் பார்க்கிறோம், அவன் ஆத்மா
வை உள்ளபடி பார்க்கிறான். அதாவது—இப்போது ஆத்மாக்கள் பல
வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். அறிவையே இயற்கையாகவுடைய
ஜீவன்களுக்கு இந்த வேலைகள் பிரகிருதியுடன் சேர்க்கையால் வரு
கின்றன, நிலவபாவத்தால்கிடையாது. ஆத்மாக்களுக்குப்பிரகிருதி
யுடன் சேர்க்கையும், உடம்புமுதலானவைகளை ஏவுகிறதும், அதினால்
வரும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதும் கர்மத்தினால் ஏற்படுகின்ற
ன. இப்படி அறிகிறவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிகிறான். [29]

யதா ஹநிக்ஷுயதூஷகஸ்யேநாவஸ்யுகி |

ததவநவ உ விஷாரம் ஸஹ ஸாவஷ்யதே ததா || ௩௦ ||

ப்ரக்யுதிவாரஹததூஷகஸ்யாதகேஷஹ ஷேவாஷிஷஹ ஸ
வெஷுஷஹ ஹநிகேஷஹ ஸஹ நேஷஹ ஷேவகஸ்யேநாவஷ்யுகி
ஹஸ்யுகிஷாபக்யாஷிஷ்யதூஷகஸ்யேஷகததூஷகஸ்ய ப்ரக்யுதி
ஸம் யதா வஸ்யுகி - நாநிஷ்ய | ததவநவ - ப்ரக்யுதிநிவநவ
உதரோதரஹவாநவநவநவநவநவநவநவநவநவநவநவநவநவநவநவநவ
ததேஷவ ஸஹ ஸாவஷ்யதே - ஸநவஸ்யிதம் ஜ்ஞாநெஷகார
யோக்யாநம் ப்ராபோகீத்யுயுஃ ||

|| ௩௦ ||

பிரகிருதி, ஜீவன் என்கிற இரண்டும், என்னும் எண்ணையும்
போல், ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து உண்டான—தேவன் முதலா

1. வேலைகளைச் செய்வதை ஆத்மாவை அறிந்தவனும், அதையறி
யாதவனும் பார்க்கிறார்கள். ஆத்மாவை அறிந்தவன் அவைகளை உடம்பு
செய்கிறதென்று பார்க்கிறான்.

2. ஜீவனுக்கு இரண்டு இருப்புகள் இருக்கின்றன. (1) கர்மமுன்ன
வறையிருப்பது. (2) கர்மம் அடியோடுபோன இருப்பு. இந்த இரண்டா
வது இருப்பிலே இந்த வேலைகளைச் செய்கிறதில்லை.

ன—எல்லாப் பிராணிகளிலும், தேவன்—மனிதன், நீளப்-குட்டை இவை முதலான வேற்றுமைகள் இரண்டில் ஒன்றான உடம்பிலிருக்கின்றன என்றும், ஆத்மாவில் இல்லை பென்றும், பிள்ளை, பேரன் முதலான ஸம்ஸாரத்தின் விரிவுகள் அந்த பிரகிருதியினாலேதான் உண்டாகின்றன என்றும் எவன் எப்போது அறிகிறானோ, அப்போதே பிறும்மத்தை அடைந்து விட்டான் அதாவது—அளவில்லாத அறிவுள்ளவனாக ஆகிறான். [30]

சுநாஹிசுநாநி ம-புணசுநாநி ராஜ்யயஜ்ஞயஜ்ஞம் |

ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீக்ஷாநாநி கௌகௌயநகரோதி நவியுதே ||௩௧||

சுயம்-வரஜாதா டெஹாநிஷ்டாஷ்டஸுஹாவெந நிராவிதத், ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீக்ஷாநாநி கௌகௌயநகரோதி நவியுதே ||௩௧||
ராஜ்யயஜ்ஞயஜ்ஞம் | நிம-புணசுநாநி-புணசுநாநி ராஜ்யயஜ்ஞயஜ்ஞம், நகரோதி நவியுதே-டெஹாநிஷ்டாஷ்டஸுஹாவெந-புணசுநாநி நவியுதே ||௩௧||

உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான தன்மையுடையவென்று தீர்மானிக்கப்பட்ட இந்த ஜீவன், உடம்பில் இருந்தாலும், உடம்பு போல் உண்டாகாதபடியால், 1 அழிவில்லாதவன். அந்த ஜீவன் ஸத்துவம் முதலான குணங்களில்லாதபடியால், உடம்புடன்சேராதிருந்தால், இப்போதுசெய்யும் வேலைகளைச் செய்ய மாட்டான் வளர்வது, அழிவது முதலான உடம்பினுடைய குணங்களும் அவனுக்கு இவருவதில்லை. அதாவது—ஒருவன் ஒடும்போது, உடம்பு வேர்க்கிறது. அந்த வேர்வை உடம்பிலிருக்கிறது; ஆத்மாவுக்கில்லை. [31]

1. உலகத்தில் எது உண்டாகிறதோ, அதற்கு அழிவை எல்லாரும் பார்க்கிறோம். உண்டாகாமையால், அழிவில்லை.

2. சேற்றில் விழுந்த துணியில் சேறு ஒட்டிக்கொள்ளுகிறது. அது போல், உடம்பிலிருக்கும் ஆத்மாவுக்கு அநினுடைய ஸ்வபாவங்கள் வருமோவென்றால், வருகிறதில்லையென்று கருத்து.

ஒரு வெள்ளைத்துணியை சற்று கேரம் கம் உடம்பில் போட்டுக் கொண்டால், அந்த துணி கருத்துப்போகிறது. அதுபோல் ஆத்மா கெடு நாளாக உடம்பிலிருந்தபோதிலும், அதற்கு உடம்பின்கருப்பு முதலான புகைகள் வருவதில்லை.

சுவ—யஜுவி மிம-ஸுணகூர்ந கரொதி, மித்யஸுரப-
தொ டெஹஸுலாவெஹி கயம் ந விவ்யததத்யுதா ம—

யயா ஸவபுமதம் ஸொகூரூதாசாரம் நொவலிவ்யதெ
ஸவபுதாவலிதொ டெஹ கயா஽஽தா நொவலிவ்ய
தெ|| ||௩௨||

யயா சூகாரம் ஸவபுமதவி-ஸவெபுமதஸுலிஸு-
யசூவி ஸொகூரூதாவஸுலாவெஹி விவ்யதெ,
தயா஽஽தா஽தெஸொகூரூதாவபுதா டெவநுஷாடெள டெ
ஹெவலிதொ஽வி தததெஹஸுலாவெஹி விவ்யதெ||௩௨||

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்களில்லாத்நினால், ஆத்மா
வேலை செய்யாமலிருக்கலாம். எப்பொழுதும் உடம்புடன் சேர்ந்
திருக்கிறவனுக்கு உடம்பின் அழுக்கு முதலானவைகள் 1 ஏன்
வாஸில்லை என்றால், சொல்லுகிறார்—

ஆகாசமென்பது எல்லாவஸ்துக்களுடனும் சேர்ந்திருந்தாலு
ம், அதில் ஒருவஸ்துவினுடைய ஸ்வபாவமும்சேருகிறதில்லை நெரு
ப்பின்சமிகை, தண்ணீரின் குளுமை இவை முதலானவைகள் ஒன்றும்
சேருவதில்லை. ஏனென்றால், அதுமிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கிற
து, அதாவது மெல்லிசாக இருக்கிறது. 2 அதபோல் ஜீவாத்மாவும்
ஆகாசத்தைக்காட்டிலும் மெல்லிசாக இருப்பதால், எல்லா உடம்

1. ஒட்டிக்கொள்ளுகிற ஸ்வபாவமுள்ளசேறு காலில் ஒட்டிக்கொள்
ளுகிறதே. அதுபோல உடம்பிலிருப்பது ஏன் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை, உப்ப
ளத்தில் விழுந்த ஒரு குச்சியானது உப்பாய் போய்விடுகிறது. அதேபோல உட
ம்புடன் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கிற ஆத்மாவுக்கு உடம்பின் ஸ்வபா
வங்கள் ஏன் வருவதில்லை.

2. வெப்பில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் படுகிறதே. அந்த வெப்பத்
தருடைய ஸ்வபாவம் வெப்பிலுக்கு என்னவருகிறது. ஒன்றும் ... வில்லை.
எல்லாவஸ்துக்களிலும் ஒட்டுகிற ஜலம் தாமரை இலையின் முன்பக்கத்தில்
ஒட்டுகிறதில்லை. ஆகாசத்திற்கு இன்னொரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவம் வருவ
தாக இருந்தால், உலகத்திலிருக்கும் வெவ்வேறுவிதமான எல்லாவஸ்துக்
களின் ஸ்வபாவங்களும் வாவேணும்.

புகளுடனுமசேர்ந்திருந்தாலும் அவைகளின் ஸ்வபாவம் அதற்கு வருகிறதில்லை 1 [32]

யயா பூகாஸயதெதுகம் க்ஷுத்வம் யொகூரீம் ரவி: |

கெஷத்ரம் கெஷதீ தயா க்ஷுத்வம் பூகாஸயதி ஹாரத ||௩௩||

யயெயெக குஷித்யு:ஸ்டா பூஹயா க்ஷுத்வரீம் யொகம் பூகாஸயதி, தயா கெஷத்ரவி கெஷதீ ரெஷம் கெஷத்ரரீயேஸரிதி க்ஷுத்வம் - வஹிரஞ்ஜூராவாததமேஸகம் ஸுசீயெந ஜோமெந பூகாஸயதி | சுதம் பூகாஸ்யா யொகாஜீகாஸகாஷித்யு வசு, வெஷித்யுக்ஷெந வெஷித்யுதாஷஸாசு கெஷத்ராஷித்யுணவி மக்ஷணெநாயிமேஸுக்ஷண குஷித்யுயு: ||௩௩||

அவ—இந்த அத்தியாயத்தில் முதல் சுலோகத்தில் “ஆதமா அறிகிறது, உடம்பு அறியப்படுகிறது, அதனால் இவையிரண்டும் வேறு” என்று காட்டப்பட்டது இங்கு அதிகமாக ஒன்று சொல்லுகிறார் ஒரே உடம்பு அனேக வஸ்துக்களின் சேர்க்கையாயிருப்பதாலே, பலவாக இருக்கிறது. அதாவது—தோல், நரம்பு, எலும்பு, மாமஸம்—இவை முதலியவைகளாக இருக்கிறது ஆதமா அவயவமில்லாத ஒரே வஸ்துவாக இருக்கிறது இதனாலும் உடம்பும் ஆதமாவும் வேறு என்று சொல்லப்பட்டது இரண்டுவிதமான வேற்றுமைகளையும் உதாரணத்தைக்காட்டி, உறுதிப்படுத்துகிறார்—

1. 27-வது சுலோகம் முதலஆறு சுலோகங்களாலே ஆத்மஸவ்ருபத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகள் என்னவென்றால், (1) ஆத்மாகளின் ஸவ்ருபங்களில், உடம்புகளில்போல, வேற்றுமைகிடையாது. அவைகள் ஒரேமாதிரி, நொருப்புப் பொறிகளபோல. கருப்பு, சிகப்பு, வெள்ளை முதலான பசுக்களின் பால்போல (2) உடம்புகளைப்போல அவைகளுக்கு அழிவில்லை (3) உடம்புடன் சேரா, ஆத்மஸவ்ருபம் ஸமஸார வேலையொன்றையும் செய்கிறதில்லை. (4) ஆத்மாக்களுக்கு ஸவ்ருபத்தில், உடம்புக்குப்போல, குழந்தைத்தனம், யௌவனம், கிழந்தனம் இவை முதலிய மாறுபாடு, (பரிணாமம்) இல்லை (5) உடம்புடன் சேராதிருந்த போதிலும், அவைகளின் ஸ்வபாவங்களை ஆத்மாக்களில் ஒட்டுகிறதில்லை. 2-வது ஸங்கதிக்குக் காரணம்—ஆத்மாவுக்கு உண்டாவதில்லாமை, 3-வது

ஒரே ஸூரியன் தன்னுடைய 1 வெளிச்சத்தாலே எங்கும் பரவி, எல்லா வஸ்துக்களையும் காட்டுகிறான். அதுபோல் உடம்பி லிருக்கிற ஆத்மா. உடம்பை, உள்ளும் 2 வெளியும், கால் முதல் 3 தலைவரையில், தன் அறிவினால் பரவி, இது என்னுடைய உடம்பு, இப்படிப்பட்டதென்று காட்டுகிறது. ஆகையால் காட்டப்படுகிற உலகத்தைக் காட்டிலும், காட்டுகிற ஸூரியன் வேறாயிருப்பது போல், காட்டப்படுகிற உடம்பைக்காட்டிலும் காட்டுகிற ஆத்மா மிகவும் வேறு. உடம்பு மாதிரியோ என்று துளிக்கூட நினைக்கக் கூடாது. [33]

கௌத்துகௌத்துஜ்யொரொவஜ்ஞரம் ஜ்ஞாநவக்ஷுஷா |
ஹதிக்ஷுக்ஷிதிகோக்ஷம் வ யெ விஹயபூணி தெவாப்யு ||
ஓம் ததஹிதி ஸ்ரீ ஹவஜ்ஞாஸாஹிவிஷ்ணு வராஹ ஹவிஷ்ணு
யாம் யொமஸாஹ்நு ஸ்ரீ க்ஷுஷாஜ்ஞாநவலங்காரிடி கௌத்து
கௌத்துஜ்யொவாஹயொமொ நாசி த்யொஹிஸொத்யுபாயி ||

ஹவ்யு-உக்தேந ப்ரகாரொண கௌத்துகௌத்துஜ்யொரொஹ
ரம்-விஸொஷம் விஸெகவிஷ்யஜ்ஞாநாஹ்நு வக்ஷுஷா யெ

க்குக் காரணம்-ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் அவைகளில் இல்லான்ற. 5-வதுக்குக் காரணம்-அவைகள் மிகவும் மெல்லியதாயிருப்பது.

1. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமும் அறிவு, அவனுடைய குணமும் அறிவு, அதாவது ஜீவன் அறிவாயும், அறிவுள்ளவனாயும் இருக்கிறான். அவனுடைய குணமும் அறிவு என்பதால், ஒரே ஜாதியானபோதிலும், எப்படி ஸூரியனும், அவனுடைய வெளிச்சமும் தேஜஸஸு என்பதால், ஒரே மாதிரியாயிருந்தாலும், ஸூரியனைக்காட்டிலும் அவன் வெளிச்சம் வேறே, அப்படியே ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் அவனுடைய அறிவு என்கிற குணம் வேறு என்று உதாரணத்தாலே காட்டப்படுகிறது.

2. உள்ளும்-மாம்ஸம் முதலானவைகள். வெளியும்-தோல் முதலியவைகள்.

3. இது சுலோகத்திலிருக்கிற “கிருத்ஸ்கம்” (எல்லாம்) என்ற சொல்லின் பொருள். இந்தச் சொல்லை சுலோகத்தில் சொன்னதற்குக் கருத்து-உடம்பு ஒன்றாயிருந்தபோதிலும், அதில் அநேக அங்கங்கள் இருப்பதினாலே, அது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், உடம்புக்கும் அதின் அங்கங்களிலுள்ள ஒன்றிற்கும் அறிகுற தன்மையில்லைமென்றும்.

விஷம், மூலதனவாகுதினோகும் உதெ வரம் யானி-நிடுகூது
 வயுநோதாநம் பூபுவனி நோகூதெதெநெநெகி நோகூதி
 சுரோநிகாநிகூதும் நோகூலாயநதித்யுடும் | கெசுருகெசுரு
 ஜெயொவி-டுவகவிஷயெண்ணெகூந ஜோநெந தயொவிடுவெ
 கூம் விஷகா மூலதனகாரவாரிணதவாகுதினோகூதாவாயி
 ரோநிகாநிகூதும் உவாமஜெ பெ சுவரணி-தெ நிடுகூதுவயுநம்
 வெநரூடுவெணாவயுதிநவலிநஜோ நவகூணோதாநம் பூ
 புவன்த்யுடும் ||

ஊதி ஸ்ரீமதவகூரோநாஜவிரலிதெ ஸ்ரீஜீதாநாநெஷு
 சூயொடிஸொய்யாயம்.

சிழ்ச்சொன்னபடி உடம்புக்கும், ஆத்மாவுக்கும் இருக்கும்
 வித்தியாஸத்தை-இது வேறு, அது வேறு என்று பிரித்தன்காட்ட
 ச் கூடிய யோஜனை என்கிற கண்ணால் எவர்கள் அறிகிறார்களோ;
 இந்த ஆத்மாவுக்கு உடம்புடன் சேர்க்கை அடியோடு போவதற்கு
 உதவி 1-வது சுலோகம் முதல் சொன்ன குணங்கள் என்றும்
 அறிகிறார்களோ-அவர்கள் கர்மத்தினால் உண்டான கட்டு நீங்கி,
 உள்ளபடி ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறார்கள். அதாவது-கர்மத்
 தைப் போக்கி, அளவில்லாத அறிவை அடைகிறார்கள்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகராய நம:

தைக் காட்டிலும் வேறாயும், ஸத்துவம் முதலான குணங்களைப்பற்றியும் இன்னமும் சொல்லுகிறேன். இந்த ஸங்கதியின் அறிவு பிரகிருதி, ஜீவனைப் பற்றின அறிவுகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தது. எல்லா நுஷிகளும் இந்த ஸங்கதியை அறிந்து, அதையே எப்பெர்முதும் நினைத்து, இந்த ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, உயர்ந்த ஸுகத்தை அடைந்தார்கள். [1]

சுவ—வா நரவி தசு ஜோநம் மமெந விஸிநஹி—

ஐஹம் ஜோநமீவாபுநிக்யு பிஸி ஸாயபிபூமாதாஃ |

ஸமெபுதவி நொவஜாயதெ ப்ரஹெந ந வ்யயனிவ ||௨||

ஐஹம்—வக்ஷுஜாணம் ஜோநமீவாபுநிக்யு பிஸி ஸாயபிபூமாதாஃ—பிஸிபூமாதாஃ | ஸமெபுதவி நொவஜாயதெ—ந ஸுபிக்ஷிபுதாநம் ஸஜதெ | ப்ரஹெந ந வ்யயனிவ—நவ ஸம்ஹ்யுகி க்ஷிபுதாஸு ||௨||

அவ—மறுபடியும் அந்த அறிவு உயர்ந்த பிரயோஜகத்தைக் கொடுக்கும் என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்—

நான் சொல்லப்போகிற ஸங்கதியை அறிகிறவர்கள் என்னைப் போலேயே ஆய்விடுவார்கள். அவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை. பிரளய காலத்தில் வரும் 1 தொந்தராவையும் அடைகிறதில்லை. [2]

சுவ—சுய ப்ராஹ்மநாநம் மூணாநாநம் வ்ருஹெதாதா ப்ரகாரம் வக்ஷாம், வவபுஸ்ய மருதஜாதஸ்ய ப்ரகூகிவாரா வஸம்ஸமபுஜகம் யாவதீஜாயதெ கிண்டிஷி” துநெநொதம் மவதா ஸ்லெநெவ க்யுகிதிராஹ—

பிஸி யொநிபிபுஹ்ஸுஹ தவநிநு மஹம் உயாபிபூமஸு |

ஸம்ஹவஸ்ய மருதகாநாநம் தகொ மவதி லாரக ||௩||

க்யூஸ்ய ஜமதொ யொநிமருதம் பிஸி பிஹ்ஸுஹ யசு, தவநிநு மஹம் உயாபிபூமம் “மருதிரா வொநெநொ வாயாஃ

1. அத்தத் தொந்தராவது—பிரளய காலத்தில் ஜீவன்கள் இத்திரியங்கள் இல்லாமையால், அறிவில்லாதவர்கள் போலிருக்கிறார்கள். அந்த தொந்தராவில்லை.

வம் சிநொ ஸுபிரௌவய| சுஹம்கார ஐதீயம்செ விநா பூக்ய
 திரஷ்யா| அவரௌய"ரிதி நிஷி-ஷ்டா-வெதநபூக்யதிரி-
 ஹடிஹம்காராதி விகாராரணாம் காரணதபா சிஹஸ்திஹத்யூ
 வுதெ| ஸூதாவவி சுவிபூக்யதிரவி ஸ்ரெஹி நிஷி-ஸூ
 தெ "யஸுவ-பூஜஸுவ-பூஜஸூ ஜோநயம் .தவ்| தஸூஷெ
 தஸூஹ நாரேருவசீநம் உஜாயத"ஐதி | "ஐதஸூந்யாம் பூ
 க்யதீம் விவிசெவாராம் | ஜீவஹததா"ரிதி வெதநவாஹாரதி
 வாயா வரஹ பூக்யதிரி-ஷி-ஷ்டா, ஸெஹ ஸகஸ்யூராணிவீஜ
 தபா மஹஸூவெநொயுதெ| தஸூந்வெதநெ பொஹி-
 தெ சிஹதிஸூஹணி வெதநவாஹாரதிவம் மஹ-ம் டயாபி|
 சுவெதநபூக்யதிர மொமகெசுத்ருஹதிதயா மொதூவம-
 வஹாரதிதாம் வெதநபூக்யதீம் ஸஹ்யோஜயாஜீத்யய-
 தி-தஸூபூக்யதிரயஸஹ்யோமாநதீ-கஸூக்யதாஸஸுவ-
 தாநாம்-ஸூ ஹாதிஸூஹவய-ஹாநாம் ஸஹவொ ஹதி ||

அவ—உலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் பிரகிருதி, ஜீவன்
 -இவைகளுடைய சேர்க்கையாலேதான் உண்டாகின்றனவென்று
 கீழ் 13 வது அத்தியாயத்தில் 26-வதுசுலோகத்தில் சொல்லப்பட்
 டது. அந்தச் சேர்க்கையைப் பகவானான நான் தானே உண்டு
 பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார். எதற்காகவென்றால்—
 பிரகிருதியினுடைய ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் பந்தம்
 உண்டாகும் வழியைச் சொல்லுவதற்காக.

எல்லா உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறது என்னுடைய
 தான பிரகிருதியென்கிறவஸ்து; அதில் நான் கர்ப்பத்தை வைக்கி
 றேன். அதாவது—பெண்களுடைய கர்ப்பப்பையில் ஆண்கள்
 கர்ப்பத்தை வைப்பதுபோல், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் விதை
 போன்ற ஜீவன்களைப் பிரகிருதியில் சேர்க்கிறேன். ஒரு பூமியில்
 விதைபைப் போடுவதுபோல். அந்தப் பிரகிருதியில் ஜீவன்களைச்
 சேர்க்கிறேன். ஜீவன்கள் ஸுகதுக்கங்களை அறுபவிப்பதற்கு
 இ—மான பிரகிருதியோடே அறுபவிக்கிற ஜீவன்களைச் சேர்க்
 கிறேன் என்னுடைய நினைவினால் இப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட என்

னுடையதான 1 இரண்டு பிரகிருதிகளிலிருந்துபிரும்மா என்பவர் முதல் சின்னப் புல் வரையிலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளும் உண்டாகின்றன. [3]

சுவ—காயடாவஸ்யோ஽வி விஜிவிதீக்யதிஸம்ஸமெடா
பெயெவ க்யதஹத்யாஹ—

ஸவ-பெயாபிஷு கௌந்தெய பிடுத-ப்யஸம்ஸவனி யா: |
தாலாஃ ப்ரஹ்ம பிஷெஷ்யாபிரஹ்ம வ்யேஷ்யேஷி விதா ||ச||

ஸவ-பாலு டெவமயவ-ப்யக்யாசுஸபிநுஷ்யவஸு-
பீமவகபிஸுஸ்யவாபிஷு பெயாபிஷு ததநுடுத-பெயா
யாஸம்ஸவனி-ஜாயகெ; தாலாஃ ப்ரஹ்ம பிஷெஷ்யாபி-கார
ண-பியா ஸம்பொஜி தவெதநவம-பா-பிஷெஷ்யாபிஸெஷாஹாஸ
ஸ்யா ப்ரக்யதி: காரணபித்ய-ப: | ஸஹம் வ்யேஷ்யேஷி விதா-த
சு தசு வ ததநு-பிநும-மெஷ்யா வெதநவம-ப்யஸு ஸம்
பெயாஹ்யாஹ்யாபித்ய-ப: || ரச||

அவ—பிகாரிபம் (செய்யப்பட்டது) என்று சொல்லப்படுகிற—
ஜீவன், உடம்பு என்கிறவைகளின் சேர்க்கையையும் நான் தான்
உண்டு பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார்—

1. அதாவது—பிரகிருதி, ஜீவன். பிரகிருதியென்பது தாழ்ந்த
பிரகிருதி; ஜீவன் உயர்ந்த பிரகிருதி. இவையிரண்டையும் பகவானுடைய
பிரகிருதியென்று சொல்லுகிறது.

2. பிரகிருதி, ஜீவன் இவைகளுடைய சேர்க்கை இருவிதம். பிர
ளாயகாலத்தில்அறிவில்லாத பிரகிருதி என்று ஒன்றுதான் இருக்கிறது.
ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அந்த ஒரு வஸ்துவைப் பகவான் தன் நினைவினாலே
ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக 23 வஸ்துக்களாகப் பண்ணுகிறார். பண்ணி,
அவைகளை ஒன்றோடொன்று சேர்த்து, பிரும்மாண்டம் என்று ஒரு
இடத்தையும் செய்து, ஒன்றோடொன்று சேர்த்துப் பண்ணப்பட்ட
பிரும்மாவென்கிற உடம்பில் ஒரு ஜீவனைச் சேர்த்தார். அந்தப் பிரும்மா
வைக்கொண்டு 14 லோகங்கள் அடங்கிய பிரும்மாண்டத்திலிருக்கும்
தேவன், மனிதன். ஆமொடு-புல் பூண்டு என்று நான்கு-பிரிவுள்ள எல்லா
வஸ்துக்களையும் உண்டுபண்ணினார். இதற்குக் காரணாவஸ்தை (விரூஷ்டி.)
என்று பெயர். இதுவே 3-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

தேவன், கந்தர்வன், யக்ஷன், ராக்ஷஸன், மனிதன், ஆடு மாடு முதலானவைகள், பக்ஷிகள், பாம்புகள்—இவை முதலான எல்லாவற்றிலுமிருந்து அந்தந்த பிராணிகள் உண்டாகின்றனவே அவைகளுக்கு அறிவுள்ள ஜீவன்களோடே என்னால் சேர்க்கப் பட்ட—மஹத் முதலாய் பிந்து பூதங்கள் வரையில் மாறின—பிர கிருதிதான் காரணம். அவாவர்கள் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி அந்தந்தஜீவன்களே அந்தந்த உடம்புகளில் நான்தான் சேர்க்கிறேன்.

சுவ—ஸர்வம் ஸந்தோஷம் பூஜிநகதிவஸாஜிநிஸஸ
மெகண ஷெவாஜியெரகிஷா ஜாதாநாம் வாமெவாமெஷெ
வாஜிவாஸெந ஜநெஷெதுரோஷா -

ஸத்ஸு ராஜஸுஜகதி மூணாம் பூக்யதீஸம்மவாஃ |

நிஷ்யுணி சிவாவாமெஷா ஷெஷெ ஷெஷிநிஷ்யயு || 10 ||

ஸத்ஸு ராஜஸுஜகதி மூணாம் பூக்யதீஸம் ஸ்ராவ
வாமெஷெநிஸஸஸு ஸ்வாவஸிஸெஷாஃ பூக்யாஸாஜிகாஸெயுக
கிராஸெவணியாஃ | பூக்யதீஸஸுயாஸிஸெஷெநிஸஸஸு
ஷெ சிவாவாஜிஷெநிஸஸஸு—சிவாவாஜிஸெஷெஷாஸெஷெராவஸு
ஷெவஸிஸெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெ

இப்போது நான்தோறும் கீழ்ச்சொன்ன என்னுபிரிவுள்ள வஸ
துக்களிலிருந்து பிராணிகள் உண்டாகின்றன. இவைகளையும் பசுவான்
தான் உண்பெண்ணுகிறார். இத்தற்கு க்கார்யாவஸ்தை (ஸ்ருஷ்டி) பென்
றுபெயர். இது இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில்
ஒருவனுக்கு ஒருபிள்ளையும், அந்தப்பிள்ளைக்கு பிள்ளையும் பிறக்கின்றன.
தகப்பன் பிள்ளையை உண்பெண்ணினானே ஒழிய, பேரனை உண்பெண்ணு
வதில், தகப்பனுக்கு ஒருவேலையுமில்லை. ஒரு கொல்லையில் முதலில்
வாழைக்கன்றுவைக்கப்படுகிறது. அந்தவாழைபெரிதானபிறகு, அதிலிரு
ந்து கன்றுகள் வெடிக்கின்றன. கொல்லைக்காரன் முதல்வாழையைப்போ
ட்டானே ஒழிய, வாழையிலிருந்து கன்றுகள் வெடிப்பதற்கு அவன்
பிரயத்தினம் ஒன்றுமில்லை. இந்த இரண்டுபோலல்ல பசுவான் உல
கத்தை உண்பெண்ணுவது. பிரகிருதியை உலகமாசப் பண்ணினதும் பச
வான்தான். இன்றையதினம் ஒருவனுக்கு ஒருகுழந்தை பிறப்பதும் பச
வானுல்தான். அவர் நினைக்காவிட்டால், எந்தகாலத்திலும் ஒருவஸ்து
வும் உண்டாகாது.

தொழுணஸம்ஸ்யாநஹுஃஹெவதகுரோநம் நிஸ்யுனி-
ஹெவெவதகுரோநகொவாயிநா நிஸ்யுனீக்யுயஃ || 10 ||

அவ—முதலில் உலகத்தை உண்டு பண்ணும்போது, அந்தந்த ஜீவன்கள் தங்கள் சர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி தேவன் முதலான நாலு விதமாக உண்டானார்கள். அந்த ஜீவன்கள் 1 மறுபடியும் மறுபடியும் அதேமாதிரியாகவோ, வேறு விதமாகவோ, உண்டா வதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவம், ரஜஸ்ஸம், தமஸ்ஸம் என்கிற மூன்று குணங்கள் பிரசுருதி என்கிற வஸ்துவுக்கே உள்ள 2 குணங்கள். அவைகள் எப்பொழுதும் அதை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கின்றன. அவைகளால் 3 உண்டாகிற சில ஸங்கதிகளைக் கொண்டுதான் அந்த

1. நைமித்திகவிரூஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் பகவான் ஜீவனை அவனுடைய கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி உடம்புடன் சேர்த்தகிலாலே, அவனுக்குப் பிறப்பு உண்டாயிற்று. அந்த உடம்பு முடியும்போதே, அந்தக் கர்மமும், அதின் பலனும், அதின் அபாவத்துக்கு உதவியான உடம்பும் போய்விட்டனவே. ஜீவனோ இயற்கையில் சுத்தன். எப்படி அவனுக்கு மறுபடி பிறப்பு வந்ததென்று கேள்வி.

2. “குணங்கள்” என்ற சொல்லாலே—ஸாங்கியன் சொல்லுகிற படி, ஸத்துவம் முதலானவைகள் திரவியம் அன்று என்று காட்டப்படுகிறது.

3. சப்தம், ரூபம் முதலான குணங்களைப்போல், ஸத்துவம் முதலானவைகளைக் கண் முதலான இந்திரியங்களாலே ஒருக்காலும் அறிய முடியாது. அனபோதிஷம் நமக்கு உண்டாகும் சில ஸங்கதிகளை நாம் அறிகிறோம். அவைகளுக்குக் காரணங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று பொதுவாய் தீர்மானித்து, அவைகளுக்குக்காரணங்கள் ஸத்துவம் முதலான குணங்களென்று சாஸ்திரத்தாலே அறிகிறோம். விஷத்தினுடையவும், மருத்தினுடையவும் சக்திகண்ணுக்குத் தெரியாதபோதிலும், அதைத் தெரிந்தான் சொல்லுவதைக்கேட்டு, மருத்தைச் சாப்பிடலாம்; விஷத்தைச் சாப்பிடக்கூடாது என்று முடிவுபண்ணுகிறோம். அப்படியே ஸத்துவம் முதலானவைகள் செய்யும் வேலைகளைக்கேட்டு, ஸத்துவத்தை வளர்க்கவேண்டும் என்றும், மற்றவைகளை விலக்கவேண்டுமென்றும் அறிகிறோம்.

குணங்கள் இருக்கின்றன என்று 1 அறியலாம். அந்த குணங்களைப் பிரகிருதியாயிருக்கிற காலத்தில் 2 அறிய முடியாது. அந்தப் பிரகிருதி மஹத் முதலான வஸ்துக்களாக ஆகிறபோது தான் அவைகளை அறியலாம். அந்த குணங்கள் உடம்பாக ஆன பிரகிருதியுடன் சேர்ந்த ஜீவனை, அந்த உடம்பில் இருப்பதாலே, கட்டுப்படுத்துகின்றன. அந்த ஜீவன் இயற்கையில் 3 குணங்களுடன் சேர்க்கைக்குத் தகாதவன்.

[5]

சுவு—ஸுதூஜஸூலோரிகாரம் ஸுந்நபூகாரம் வாஹ—

தத்ரு ஸுதூ நிபிஷுக்ஷாபூகாஸகநாபியம் |

ஸுவஸம்மெந ஸுதூதி ஜோநஸம்மெந வாநவ ||சு||

தத்ரு.ஸுதூஜஸூலோ ஸுதூஸூ ஸுந்நபூகாரம்—நிபிஷுக்ஷாபூகாஸகம்—பூகாஸஸுவாஹுணஸூலாவரஹிதசா நிபிஷுக்ஷம் | பூகாஸஸுவஜநநெகாஹஸூலாவ.க்யா பூகாஸஸுவஹெதுஹ டிக்ஷித்யுயம் | பூகாஸஸுவஸூயாயா தூவவவாயம் | சுநாபிபம்—சூபியாவூசாயம் ந விநித உத்யுநாபியம் | சுரொமதா ஹெதுநிக்ஷுயம் | ஸஸூ ஸுதூவொ மஹொ ஹெஹிநெநெ ஸுவஸம்மெந ஜோநஸம்மெந வ ஸுதூதி | ஸுரூஸூஸூ ஸுவஸம்மம் ஜோநஸம்மம் வ ஜநபதீத்யுயம் | ஜோநஸுவயொஸம்மெ ஹி ஜாதெ, ததூயநெஷு மெளகிகெவெஷிகெஷு பூவதூதெ | சுதூய ததூநாஸவஸூயநஹுதூஸூ யொநிஷு ஜாயதஹி

1. ஒருவனுக்கு கண் என்கிற இந்திரியம் இருக்கிறதென்பதும், ஒன்றின் பார்வையைக்கொண்டுதான் அறியவேணும். அதுபோல.

2. இந்த குணங்களை அறிவதற்குக் காரணம்—உட்பவம் என்பது. அதாவது—வேளிக்கூவருவது. அது பிரகிருதியாய் இருக்கும்போதிலே. மஹத் முதலாக மாறும்போது உண்டாகிறது. மலர்ந்த பூவில்லிருக்கும் வாஸனை மொட்டில் தெரியவில்லை. ஒட்டுமாம்பழத்திலிருக்கும் வாஸனை முதலான குணங்கள்பிஞ்சாயிருக்கும்போது தெரிகிறதில்லை. அதுபோல.

3. இது சிலோகத்தில் “அவ்யயம்” என்கிற சொல்வின் பொருள். இயற்கையில் குணங்களின் சேர்க்கையும், அதினால் உண்டாகும் அறிவின் குறைவு முதலானவைகளும் ஜீவனுக்கு இல்லை.

ஸத்ம் ஸுஷஜநாமஸம்மஜாரெண வுருஷம்ஸபூகி ஜா
நஸுஷஜநம் வுநரவி தபொஸம்மஜநம் வ ஸத்தி
த்யுகம்ஹவதி || ௬ ||

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்களின் ஸ்வபாவத்தையும்,
அவைகள் ஜீவனைக் கட்டுகிற வழியையும் சொல்லுகிறார்—

அவை மூன்றில் ஸத்துவம் என்கிற குணம் உண்மையான
அறிவுக்கும், ஸுகத்துக்கும் இடைஞ்சலன்று. ஆகையால் உண்
மையான அறிவையும், வியாதியில்லாமல் பண்ணிஸுகத்தையும்
உண்டு பண்ணுகிறது. ஜீவனுக்கு ஸுகத்திலும், உண்மையான
அறிவிலும் ஆசையை உண்டாக்குகிறது. அந்த ஆசையினால்
அந்த இரண்டையும் கொடுக்கக்கூடிய-உலகத்தினால் ஏற்பட்ட
வைபவியா, சாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்டவைவையா-வேலைகளைச் செய்கி
றான். அந்த வேலைகளின் பலனை அறுபவிப்பதற்காக உடம்பு
வருகிறது. அதாவது—பிறக்கிறான். இதேமாதிரியாக அடிக்கடி
பிறக்கிறான். இந்த வழியாக ஸத்துவம் தொந்தரவு படுத்துகிறது

ரஜோ ராமாதகூம் விவி துஷாஸம்மஸிஹி || ௭ ||

தநிவபூகி க்ஷாந்தெய கடுஸம்மெந ஷெஹிந்யு || ௭ ||

ரஜோ ராமாதகூம்-ராமமெஹதஹிதம் | ராமம்-பொவி
புருஷபொரொந்யாந்யஸுஹா | துஷாஸம்மஸிஹி-
துஷாஸம்மபொருஷவஸூந்யு | துஷாஸம்மெஹதஹி
ததித்யுயுஃ | துஷா-ஸூபாஹிஸவடிவியஸுஹா | ஸம்ம
புருசிதூஹிஷு ஸுஷயிஷு ஸம்ஸுஷஸுஹா | தயா
ஷெஹிநம் கடுஸம்-கியாஸம் ஸுஹாஜநமஜாரெண நிவ
பூகி | கியாஸம் ஹி ஸுஹயா யம் கியா ஸுஹதெ ஷெஹி,
தாஸுபுண்பாவாபா உவாஜதி துஷாநம்மஹலாயநம்
தாஸம் பெய்நிஷு ஜநமெஹதவொ ஹனி | அதி கடுஸம்
மஜாரெண ரஜோ ஷெஹிநம் நிவபூகி | தஷெவம் ரஜோ
ராமதுஷாஸம்மெஹதஃ கடுஸம்மெஹதஹித்யுத்யு
ஹவதி || ௭ ||

தமோகுணம் ஒரு வஸ்துவை மாறி எண்ணுவதினால், அதாவது—ஒரு வஸ்துவை வேறு வஸ்துவாக எண்ணுவதினால், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உண்டாகிறது; அநீதமாதிரி எண்ணத்தை உண்டிபண்ணுகிறது. அது-அவசியம் செய்ய வேண்டிய ஒரு வேலையிருக்கும்போது, அதைக் கவனிக்காமல் இன்னொரு வேலையில் ஏவுகிறது. சோம்பலையும், அதாவது—செய்யவேண்டிய எல்லா வேலைகளிலும் அலுப்பையும், 1 தூக்கத்தையும் உண்டிபண்ணுகிறது. தமோகுணம் இவ்விதம்ஜீவனைத் தொந்தரவு பண்ணுகிறது. சுவ—ஸுதூதீநாம் ஸுதூதாரஹிதெஷு ப்யாநாந்யாஹம்—

ஸுதூதம் ஸுதூதம் ஸுதூதம் ரஜி கஜிணி ஹாரத |

ஜோநரோவ்யத்யு து தஜி ப்ரோஷெ ஸுதூத்யத்யுத || கூ ||

ஸுதூதம் ஸுதூதம் ஸுதூதம் ரஜி கஜிணி ஹாரத |
தஜிணம் ஸுதூதம் ஸுதூதம் ஜோநரோவ்யத்யு விவரீதஜோநஹெ
துதயா சுதூதம் விவரீதப்யுதூதம் ஸுதூதம் || கூ ||

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் ஜீவனைக் கட்டுப்படுத்தும் வழிகளில் முக்கியமானவைகளைச் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணத்துக்கு ஸுகத்தில் ஆசையையுண்டிபண்ணுவது முக்கியம். ரஜோகுணத்துக்கு வேலையில் ஆசையையுண்டிபண்ணுவது முக்கியம். தமோ குணத்துக்கு வஸ்துவனுடைப உண்

வனுக்கு அத்தந்த வஸ்துக்களும், வேலைகளும் தான் வேண்டியது அதினால் உண்டாகும் ஸுகம் கொஞ்சமா? அதிகமா என்று கவனிக்க மாட்டான். இதை-ராஜாவின் ஸ்திரீயை ஆசைப்படுவது, கெட்டபிள்ளையைக் காப்பாற்றுவது, ஒருபலனையில்லாத உடம்பின் வேலை—இவைகளில் பார்க்கலாம்.

1. தூக்கமாவது—வேலைசெய்வதினால் இத்திரியங்கள் களைத்து, ஒய்ந்திருப்பது. கண்முதலான இத்திரியங்கள் மாத்திரம் ஒயும்போது ஸ்வப்பகம். அப்போது அறிவு உண்டு. மனதும் ஒய்ந்துபோனால், எல்லதூக்கம். அதற்கு “ஸுஷுப்தி” என்று வடமொழியில் பெயர். அப்போது அறிவேயில்லை. தமோகுணமுள்ளவனுக்கு தூக்கம் வேலைசெய்து களைப்பினால் வருவதில்லை; தமோகுணத்தினால் வருவது.

மையை மறைத்து, தப்பான நினைவை உண்டு பண்ணுவது ஸ்வபாவமாகையால், ஒருவன் செய்ய வேண்டிய வேலைக்கு விரோதமான வேலையைச் செய்வதில் ஆசையை யுண்டு பண்ணுவது முக்கியம்.

அவ--பெஹாகாரவரிணதாபாஃ ப்ருக்யுதேஃ ஸ்ரூரூவா நுஸுந்ரிநஸுதாடிபொமுணாஃ, தெவ ஸ்ரூரூவாநுஸுந்ரிஸுந வஸுதா வஸுதா வதத்தையதி வரஸுரவிருகம் காயம் கயா ஜநயஜீத்யுதாஹ--

ரஜஸுரீஸாஸிமூய ஸகம் ஹதி ஹாத |

ரஜஸுரீஸுதாடிபொமுணா தஜஸுரீஸுதா ||

||க||

யஜுவி ஸகாடியஸுபஃ ப்ருக்யுதேஃ ஸ்ரூரூவாநுஸுந்ரிநு. தயாவி ஸ்ரூரூவாநுஸுந்ரிநுஸுதாடிபொமுணா தஜஸுரீஸுதா வஸுதா வஸுதா வதத்தையதி வரஸுரவிருகம் காயம் கயா ஜநயஜீத்யுதாஹ--

அவ--பிரகிருதி தான் உடம்பாக ஆகியிருக்கிறது. இதில் மூன்று குணங்களும் எப்போதுமிருக்கின்றனவே. அந்த மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான வேலைகளை (அதாவது--ஸத்துவம் அறிவைக் கொடுக்கும்; தமஸ்ஸு அனைதக் கெடுக்கும்; ரஜோகுணம் வேலையைக் கொடுக்கும், தமஸ்ஸு அனைதச்செய்யவொட்டாமல் பண்ணும்) எப்படிச்செய்யும் என்றால்--சொல்லுகிறார்--

உடம்பில் ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்கள் எப்போதுமிருந்தபோதிலும், நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்தினாலும், உடம்பை வளர்க்கும் 1 சாப்பாட்டின் வித்தியாஸத்தினாலும், அந்த குணங்களில் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொன்று மற்றவைகளை அடக்கி மேலிடுகிறது.

[10]

1 கர்மத்தினாலும், சாப்பாட்டினாலும் உடம்பில் பித்தம், வாயு, க்லேஷம் என்கிற மூன்று தாதுக்களில் இருக்கவேண்டிய நிலைமை வரி, ஒவ்வொன்று ஒருஸமயத்தில் மேலிடுவதுபோல்.

சுவ—தது காயெபூவவமெஸ்யுவாவமஜெஜிதூஹ—
ஸவபூபாரெஷு மெஹெஸிந பூகாஸ உவஜாயதெ ;
ஜோநம் யதா ததா விஷ்ணுவிஷ்ணு ஸக்பிதூத || 11க ||

ஸவெஷு உகூபாராஷு ஜோநபாரெஷு யதா வ
ஜூயாபாதிபூகாஸ ஜோநமேவஜாயதெ, ததா தவிநு
மெஹ ஸகம் பூவ்யஸிதி விஷ்ணு || 11க ||

அவ—இன்ன இன்ன குணம் மேலிடுகிறது என்பதைக் காரியங்
களைக்கொண்டுதான் கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்—

ஒருவன் கண் முதலான இந்திரியங்களினால் அந்தந்த வஸ்துக்களை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தால், அப்போது ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது என்று அறியலாம். [11]

மொஹம் பூவ்யதீராராம்ஃ கபிணாபிஸிஃ ஸ்யஹா |

ரஜஸ்யோதாமி ஜாயதெ விஷ்ணு காராமதஷ்டம் || 11க2 ||

மொஹம்—ஹ்ருதீயபூவ்யஸ்யாதீராராம்ஃ | பூவ்யதீஃ—பூ
யொஜநே நு ஜிஸ்யாமி யதாஹ்ஸுவாதீர | காராம்ஃ—கபிணாம்
மவஸாயதமஹிதாநாம் கபிணாபிஸிஃ | கபிணம்—ஹ்ருதீயா
நம்பரதீஃ | ஸ்யஹா விஷ்ணுமஹா | வஸ்தாமி ரஜஸி பூவ்ய
மெ ஜாயதெ | யதா மொஹாடியோ வதமெ, ததா ரஜம்
பூவ்யஸிதி விஷ்ணுவிஷ்ணு || 11க2 ||

தன் ஸொத்துக்களைப் பிறருக்குக் கொடுக்க மனதாகாமலிருப்பதும், ஒரு பிரயோஜனமில்லாமல் ஓடியாடுவதும், காச முதலான பிரயோஜனங்களுக்காக வேலைகளைச் செய்வதும், இந்திரியங்கள் அடங்காமலிருப்பதும், பார்வை, சாப்பாடு முதலியவைகளில் ஆசையும் இருந்தால், ரஜாகுணம் மேலிட்டிருக்கிறதென்று அறியலாம். [12]

சுபூகாஸாஃ பூவ்யதீஸு பூரோஷோ ரோஹவவ ||

கபிஸ்யோதாமி ஜாயதெ விஷ்ணு காராமதஷ்டம் || 11க3 ||

சுபூகாஸம்—ஜோநாமாமயிஃ | சுபூவ்யதீஸு—ஹ்ருதீயா | பூ
ரோஷம்—கபிணம் | பூவ்யதீஸு—ஹ்ருதீயா | ரோஹம்—விஷ்ணு

ஜோநா | வந்தாதி தரிவி பூவுலெ லாயனெ, வனெ நெல்லுரி:
பூவுலெலி விஷாசு || [கக]

ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்போது, அதிலுள்ள ஸங்கதிகள் உண்மையாய் தோன்றாமையும், சோம்பலும் (அதாவது—ஒரு வேலையையும் செய்யப் பிடிக்காமலிருப்பதும்), தப்பு வேலைகளைச் செய்யும்படியான கவனிக்காமையும், தப்பு எண்ணங்களும் இருந்தால், தமோகுணம் மேலிட்டிருக்கிறதென்று அறியலாம். [13]

படா லகெ பூவுலெ து பூவயம் யாதி லெஹலுசு:
தலொத்தவிஷாந் லொகாநலொநு பூகிவஷுதெ ||கச||

படா லகெ பூவுலெ, படா லகெ பூவுலெ லெஹலுசு பூவயம்-ரீரணம் யாதி லெசு, தத்தவிஷாந்-தத்தவிஷாந் யாயாதிவிஷாந் லொகாநு-லாதிவிஷாந் கரிதாநு-ரீரணமிதாநு கஜோநலாமிதாநு பூகிவஷுதெ-பூவெலாதி | லகெ பூவுலெ து பூதம் ஸதவிஷாந் காலெஷு ஜநிவா ஸதயாயாதி ஜோநலாயநெஷு-பாணுகரிஷு பிகரொதீத்யுதம் ஹவதி ||

அவ—செத்துப்போகும் காலத்தில் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் மேலிடவதற்குக்காரணங்களை இப்போதே போக்குவதற்காக, அந்தக்காலத்தில் ரஜஸ்ஸுதமஸ்ஸுக்கள் மேலிட்டால் வரும் கெடிகளைச் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்குமீபோது, ஒருவன் இறந்தால், ஆத்மன்வருபத்தை உண்மையாக அறிந்தவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவைக் கொடுக்கக்கூடிய நல்ல கர்மங்களைச் செய்வன்— [14]

ரஜலி பூவயம் மகா கரிஷுஸந்திஷு ஜாயதெ ||கச||

ரஜலி பூவுலெ ரீரணம் பூவயு ஹவயுதம் கரிஷு-வயுதம் காலெஷு ஜாயதெ | தஞ் ஜநிவா ஸுதயாய நலாயதகரிஷு-பிகரொதீத்யுதம் || [கச]

மஜோருணம் மேலிட்டிருக்கும்போது இறந்தால், சவர்க்கம் முதலான பலன்களுக்காக வேலை செய்கிறவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, அந்தமாதிரி வேலைகளைச் செய்வன். [14½]

தயா பூமிநல்லுலி ரீடுபொய்நிஷு ஜாயதெ || கரு ||

தயா தலிவி பூவுபெய்து, தோடுபொய்நிஷு-பூஸுடு கராடியொய்நிஷு ஜாயதெ | ஸகலபுருஷாயுடாரம்ஹந ஹெடா ஜாயதஜயுடம் || கரு ||

தமோருணம் மேலிட்டபோது இறந்தால். நாய், பன்றி, முதலான பிராணிகளாகப் பிறந்து, ஒரு நல்ல வேலையையும் செய்யத்தகாதவனாக ஆவன். [15]

கடுண்டலுக்ருதலுராஹுலாஸிகம் நிபுதம் மவது |
ரஜஸலு மமம் டுபெரீஜாநம் தலிஸம் மவது || கசு ||

வனவம் லக்ஷவபெயா ராணாபுமஜேசுவிடா காமெ ஜாதெநாநுஷிசலு ஸாக்ருதலு-மவாஹஸ்யிரஹிதலு ரீடாராயநாடுவலுக்ருண்டம்-புமநாவி தகொடிக லதஜ்ஜிதம் நிபுதம்-டுபெயுநாஹிதம் மவதீதாஹுல ஸுமணவரிணாவிடம் | சுஜுகாவுபுவுபலு ரஜஸலு மமம் மவலாயநகடுஸம்மிகுமஜ்ஜு மவாஹிஸுதிவடுவடு ககடுடாரம்ஹ ததூநாஹவ புமஜ்ஜுநாஜோவுபி மவாஹி ஸுதிவடுவடுககடுடாரம்ஹ வரம்வராநாடுவலாஸாரிக டுபெயுபாபெவெதாஹுலுதூணபாயாதுவிடம் | சுஜூநம் தலிஸம்-வனவீஜுகாவுபுவுபலு தலிஸம் மவரீஜாநவ ரம்வராநாடுவது || கசு ||

ஒருவன் ஸத்துவம் வளர்ந்த வேளையில் இறந்து, ஆத்ம ஸ்வ ரூபத்தை அறிந்தவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, பலன்களை விருப்பா மல், எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய காமஞ்சுளை என் ஸந்தோஷத்துக்காகவே செய்வன். அதனால் இன்னும் அதிக மாக ஸத்துவகுணம் வளர்ந்து, கொஞ்சங்கூட துக்கக்கலப்பில் னாத ஸுபகர்சுரி அனுபவிப்பான், மஜோருணம் மேலிட்டபோது

ததஹிநஹுய வஹரவி ஜநிஹா தஹெவ கஹீரஹுதி
ஷஹீதி ஹெயு திஷஹி | வஹராவது திரஹுவதபா ஹீவ
புரஹெவ தஹ | தாஹிலாஹ ஜவநு மஹணவ திஷாஹ-உத
ரொதரஹிகுஷு தஹொமஹணவ திஷஹுலிதஹி, சுயொமஹுனி-
சுஹிஹ, ததஹியஹுஹ, ததஹ கிரஹீஹிஜஹ, ஸாவரஹ,
ததொஹி மஹுதஹாஹ, ததஹ ஸிஹாகாஷுதொஷுத்
ணஹிஹ மஹுஹீதஹுஹ || || ௧௮ ||

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவர்கள் இருக்க இருக்க ஸத்துவம்
வளர்ந்து, உயர்ந்த பதவியை அடைகிறார்கள். அதாவது—ஸம்ஸார
த்தைப் போக்குகிறார்கள். ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்கள் சுவர்க்
கத்தில் ஆகையால் அதற்காக வேலைசெய்து, பலனை அனுபவித்து,
மறுபடியும் பிறந்து, அதேமாதிரி கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள்.
ஆகையால் மேலும் போகாமல், கீழும் போகாமல் நடுவில் நிற்கி
றார்கள். திரும்பித் திரும்பி வருகிறபடியினாலே, அதைத் துக்கம்
என்றே சொல்லலாம். தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள் இருக்க
இருக்க தமோகுணம் வளர்ந்து, இருக்க இருக்க கெமிதலான வே
லைகளைச் செய்து, கீழே கீழே போகிறார்கள். அதாவது—பறைய
ன்களாகிறார்கள்; பிறகு மாடு பசுவி முதலானபிறப்பு; பிறகு புழுவா
ஃ பிறப்பு; பிறகு மரம், கொடி, கல்லு, பட்டுப்போன கட்டை,
ஒட்டுச்சல்லி, செத்தை-இவை முதலானவைகள் ஆகிறார்கள். [18]

சுஹ—சுஹரஹிஸெஹெஹி மஹாஹிஸுத்ரிஹிதஹுஹ
தஹிஸெஹெஹு வரஹ்வரயா புவயிஹதஹ தூநஹ மஹண
த்யஹிரெஹணயுஹிமஹிஹகாரஹிஹ—

நாநு மஹெஹுஹி சுதஹாரஹ யஹாஹ ஷாஹநஹவஸுதி |
மஹெஹுஹு வரஹ வெதி ஹீஹவஹ வெஹயிமஹுதி || ௧௯ ||

வனவஹ ஸாஹிஹஹார ஸெவயா மஹாஹிஸுத்ரிஹிதஹ
வஹாரயநஹுவகஹீரஹுஷாஹெநஹ ரஜஹிஸீ ஸவஹ
தநாஹிஹுய, உதஹுஷு ஸஹகிஷாஹ யஹாஹ ஹுஷா மஹ
ஹெஹொதநுஹ சுதஹாரஹ நாநஹவஸுதி, மஹணவ ஸா
நஹ மஹணபுவதஹிஷு சுதஹாரஹிஹவஸுதி | மஹெஹுஹு

வாண்வெதிக்கதபுஷோ மண்ணெஹுஸுவாஸு-சநுஜாதாநி
 கூதாராண்வெதிஸுஜீவாபிபிமஹதி-ஜிபொவாவஸுபிபிமஹதி
 வநதபுக்ஷஸவதி-சூகநஸுதஃ வரிஸாஹஸுவாவஸு வடு
 வபுவபவபுகஜிபிமஹமண்ணஸம்மதிஜிதம் விவியகஜிபஸு க
 தபுக்ஷபு, சூதா ஸுதஸுக்கதா சவரிஸிநுஜாதெநகாகார
 ஐதெவஜாதாநா யஜா வஸுதி, தா ஜீவாபிபிமஹதி ||

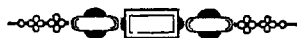
அவ—நல்ல சாப்பாடுகளாலேயும், பலன்களை விரும்பாமல்
 நல்ல கர்மங்களைச் செய்வதாலேயும் மேலே மேலே ஸத்துவகுணம்
 வளர்ந்தவர்கள்—ரஜோகுணம், தமோகுணம் குறைந்து, உயர்ந்த
 பதவியை அடையும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

சாப்பாட்டை ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்
 றுவிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளில் ஸத்துவகுணத்தை
 வளர்க்கிற ஆஹாரத்தைச் சாப்பிடுவதினாலும், பலன்களை விரும்பாம
 ல், பசுவாணுடைய ஸந்தோஷத்துக்காக நல்ல கர்மங்களைச் செய்வதி
 னாலும், ஒருவன் ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும் இரு
 ந்த இடம் தெரியாமல் துலைத்து, ஸத்துவகுணத்தை மிகவும் வ
 ளர்த்து, ஸம்ஸார வேலைகள் எல்லாம் குணங்களாலேதான் உண்
 டாகின்றன என்றும், ஆத்மா என்பது இயற்கையில் ஒரு வேலை
 யையும் செய்கிறதில்லை யென்றும் அறிகிறான். அவன் என்னைப்
 போல் ஆகிறான். அதாவது—ஆத்மா நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்
 தினாலே ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே உண்டாகிற பலன்
 களில் ஆசை உண்டாகி, அதற்காகப் பல வேலைகளைச் செய்கிறான்.
 இயற்கையில் ஒருவித குற்றமுமில்லாதவன்; இதுமாதிரி வேலைகள்
 அவனுக்குக்கிடையாது; அளவில்லாத அறிவுள்ளவன்—என்று
 அறிந்தால், அவன் என் மாதிரி ஆய்விடுவன். [19]

கவ—கூதபுஷோ மண்ணெஹுஸுவாஸு-சநுஜாதாநி
 நா வஸுநு ஹவவஜாபிபிமஹதி-ஜிபொவாவஸுபிபிமஹதி
 கீஷுஸததசூஹ—

மண்ணெதாநதீது சீநு ஜெஹீ ஜெஹஸுஜிவாநு |
 ஜநிபு-துஜாநாஹிபெவிபுஜெகாஜிபுதரிஸாநத ||

ஸ்ரீ : ஸ்ரீமத் கீதா பாஷியம்.

ஸ்ரீதெ வெஊஊராராநுஜ லீஹாஹெஸிகாய நஃ ||
 ஸ்ரீதெ வாஊகாவெவஊராராநுஜ லீஹாஹெஸிகாய நஃ ||
 ஸ்ரீதெ ஸ்ரீநிவாஸலீஹாஹெஸிகாய நஃ ||
 ஸ்ரீரஹுநாயலிவ்விணி வாஊகாஹ்யாந் நஃ ||
 ஸ்ரீதெ ஸ்ரீநிவாஸராராநுஜலீஹாஹெஸிகாய நஃ ||
 ஸ்ரீதெஹெ மொஹாஹெ நஃ ||
 ஸ்ரீகொஹெ ஸ்ரீஸெஹெதாவ்யாஹ்யாஹெத வரஹெஹெஹெ நஃ ||

ஸ்ரீமந நாராயணனுடையது எல்லா லோகங்களும் பெரும்
 பாலும் அவைகளிலிருக்கிற எல்லா ஜனங்களும் பூமியிலிருக்கிற
 ஸுகததைத்தான ஆசைப்படுகிறார்கள். பூமியில் துக்கம் கலப
 மிலலாத ஸுகம் ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் கிடையாது. இதே
 மாதிரிதான் சாஸ்திரங்களில் சொல்லும் ஸுவர்க்கம் முதலான
 உலகங்களிலும் எவருக்கும் ஏதாவதுகுறைவுகள் இருந்துகொண்
 டேயிருக்கின்றன இந்த ஸங்கதியைத்தானாக ஒருவனாலும் அறிக
 துகொள்ள முடியாது. மிகுந்த பெரிபவருடைய கவலையோடு
 கூடிய உபதேசத்தினாலே தெளிந்த ஒரு பெரியவருடைய அதே
 மாதிரியான உபதேசங்களாலே இந்த அறிவு வரவேண்டியது இப்
 போது படித்தவர்களோ படிக்காதவர்களோ, ஏழையோ பணக்
 காரனோ எவனுக்கும் இது தோன்றுவது வருத்தம் ஆனால்
 படித்தவர்கள் விரிவாய் சொல்லுவார்கள் அவர்களுக்குள யாரு
 க்கு மனதில் படமிருக்கிறதோ துக்கம் கலந்த ஸுகததையே
 எவரும் அநுபவிப்பதனாலே நிலையான ஸுகததைப்புஸ்தகங்களைக்
 கொண்டுதான் அறிகதுக்கொள்ளவேண்டும். யுகத்திளால் மாத்
 திரம் ஏற்பட்ட புஸ்தகங்களைக்கொண்டு அதையறிய முடியாது.
 என்னென்றால், அதிக்கு மேலும் புத்திகள் தோன்றுமானையால்,

சூதவழிகிரிகெஷ்டம் வஜ்ஜஸிஷ்டம் ஸம்பவ
தாமி வக்ஷாஜ்ஜஸிஷ்டம் காயாணி புகாஸபவதிதோஹா
வாநி யொநகெஷ்டி தபா சூதவழிகிரிகெஷ்டிஷ்டம்
வஜ்ஜஸிஷ்டம் தாநெஷ்டிஷ்டம் ந காஷி ॥ ॥௨௨॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஒருவன் ஸத்துவகுணத்தினால் ஒருவஸ்துவை அறிகிறான்; ரஜோகுணத்தினால் ஒருவேலைபைச் செய்கிறான்; தமோகுணத்தினால் ஒருவஸ்துவை வேறொருவஸ்துவாக கிலைக்கிறான். உலகத்தில் ஆத்மாவைத்தவிர 1 மற்ற வஸ்துக்கள் பிடித்தவைகளென்றும், பிடிக்காதவைகளென்றும் இருவகைப்படும். அவைகளில் பிடிக்காத வஸ்துக்களைப் பற்றின் அறிவு, வேலை, மயக்கம்—இவைகள் வந்தால், ஒருவன் வருத்தப்படுவன். பிடித்த வஸ்துக்களைப் பற்றின் அறிவு முதலானவைகள் வந்து போனால், அவைகள் மறுபடியும் வரவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவன். இந்த மூன்றுகுணங்களை ஜபித்தவனுக்கு இப்படி வருத்தமுமில்லை; ஆசையுமில்லை. [22]

உதாஹ் நவதாஹ் நொ முண்ணெயுந ந விவாதுதெ !

முணாவதுதொழெது வ யொழவதிவழி நெய்தொது உந||

1. உதாரணம்- ஸத்துவ குணத்தால் ஒருவன் பாம்புமுதலானவைகளைப்பார்க்கிறான். அது பிடிக்காதவஸ்து. அதின் பார்வையினால் வருத்தமில்லை. உலகத்தில் ரஜோ குணத்தால் வீரோதிகளுடன் ஒருவன் பேசுகிறான். அவன் வீட்டுக்குப் போகிறான். பிறகு ஏன் பேசினேன், ஏன் போனேன் என்று வருத்தப்படுகிறான். அந்த மாதிரி வேலைகள் மேர்த்தால், இவன் வருத்தப்படுகிறதில்லை ஒருவன் தமோகுணத்தினால், சத்துருவின் குழந்தையை உள்ளபடி அறியாமல், தன் குழந்தையாக நினைத்துக் கொண்டாடினான். பிறகு அறிந்து வருத்தப்படுகிறான். ஸத்துவ குணத்தினால் ஏற்படுகிற பிள்ளை பெண்டாட்டிகளின் பார்வை தனக்கு இருந்து போய்விட்டால், அந்தப் பார்வை மறுபடியும் வர வேண்டுமென்று விரும்புகிறதில்லை. ரஜோகுணத்தினால் ஏற்படுகிற-பணம் கிடைப்பதற்காகச் செய்யப்படும்—வேலை தவிர்ப்போனால், அந்தப்பன்றி ஆகசுப் படுகிறதில்லை. வெகுநாளாக ஒருவனைப் பார்த்தேவினுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவன், அவன் வந்தபோது தமோகுணத்தினால், அவனை வேலையாக நினைத்துவிட்டான். அவன் போய்விட்டான் பிறகு தவிர்ப்போன அவனுடைய பார்வையை ஆகசுப்பிவிடவில்லை.

யுவி யாவியவிஷயம் | ஈரம்-புகழ்-தூதவிவெககாமம் |
ததவனவ துயுநிநா-தலம்-ஹ-தி-சூததி 2-நுஷுக்காடி
விபா-நகூ-தமணா-மணநிதி தலு-திநிந்யெம் ஸ்ராமம்
நா-நு-வம்-பா-நந துயுவிதி | தத்யு-தூ-நாவிர-நயெம்
தத்யு-தூ-தி-தூ-ரிவகூ-யொரவி ஸ்ராமம்-வயா-வா-வா-வெ-த
யுவி-தூ-தி-தயா-வெ-வி-வெ-பு-பு-தல-வ-பா-ந-வ-ரி-தூ-தி-யவ
வ-வ-தி-த-ஸ-மணா-தி-த-உ-யு-தி || 12-உ-உ-12 ||

ஆத்மாவைப் பார்ப்பது தவிர, மற்ற ஸுகத்தையும் துக்கம் போலவே நினைக்கிறான். தன் ஆத்மா ஒன்றையே இன்பமாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாலே, பிள்ளை பிறந்தது என்றாலும், செத்தது என்றாலும், அவன்மனது 1 ஒரேமாதிரியாயிருக்கும். அதனாலேயே ஓட்டாஞ்செல்லியையும், கருங்கல்லையும், தங்கக்கட்டியையும் ஒரேமாதிரியாக நினைக்கிறான். அதனாலேயே பிடித்தவஸ்துக்களும், பிடிக்காத வஸ்துக்களும் அவனுக்கு ஒரேமாதிரியாக இருக்கின்றன. ஆத்மாவையும், உடம்பையும் வெவ்வேறென்று அறிகிற விஷயத்தில் கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறான். அதனாலே தன்னை ஒருவன் வைதாலும், ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாலும் 2 ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறான். குணத்தைக்கண்டு கௌரவம் செய்வதிலும், தோஷத்தை நினைத்து அலகூழியம் செய்வதிலும், அவையிரண்டுக்கும் காரணமாகவற்படுகிற ஸ்நேஹம், விரோதம் இவையுள்ளவர்களிடத்திலும்-அவையிரண்டிலும் ஆத்மாவுக்கு ஸம்பந்தமில்லை என்று எண்ணி, ஒரேமாதிரியாக இருக்கிறான். அப்படியே உடம்புக்காக மாத்திரம் ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. இப்போர்ப்பட்டவன் குணங்களை ஜயித்தவன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

1. ஸுகம் வந்தால் எம்மிட்கு திக்கிறதும், துக்கம் வந்தால் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொள்ளுகிறதும் இல்லை.

2. ஒருவன் இவ் வொரம்ப அழகாக இருக்கிறான் என்று சொன்னான். இன்னொருவன் மிகவும் குருபியாக இருக்கிறார் என்று சொன்னான். அழகும், அழகில்லாமையும் உடம்பிலிருக்கிறதென்று எண்ணி, அவையிரண்டினால் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவுக்கு லாபமும், ஈஷ்டமும் இல்லையென்று நினைத்து, அவையிரண்டிலும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறான்

கவடகமெவொருவமுணாதுயெ பூயாநஹெதுகோஹ-

போம் உயொழவுவிவாரெண ஹத்தியொமெந ஸெய்தெ |

ஸ முணாநு ஸித்தீதெதுதாநு ஸ்ஹஹியாய கஹ்தெ ||

“நாநு முணெஹு கத்யூர” திதூஹெநாக்ஹெ பூ
கதூராதவிவெகாநுஸநூநாரெண நமுணாதுயஸம்வ
துதெ; தஸூரநாஹிகாஹுவுவூதவிவரீதவாஸநாவாபுக்
ஸம்ஹவாக் | போம்-ஸதுஸம்ஹம் வாரிகாருணிகரீ நரிதவா
தயுஜயபிழ, கவ்விவாரெண-வெகாஹுவிஸிவெஹ ந ஹத்
யொமெந உயவெவெதெவந தாநு-ஸதூரீநு முணாநு ஹா
துயாநதீது ஸ்ஹஹியாய-ஸ்ஹகாய, கஹ்தெ-ஸ்ஹ
ஹாவெஹெஹ ஹதி-யயாவஸிதகோநதீதுதவியம் பூ
ஹாதீதுயம் || ௨௬ ||

அவ—இந்தமாதிரி குணங்களை ஜபிப்பதற்கு முக்கியமான
காரணத்தைச் சொல்லுகிறார் —

கீழ்ச் சொன்னபடி உடம்பு வேறு, ஆத்மா வேறு என்று
நினைத்தமாதிரத்தால் குணங்களுடைய ஜபம் ஏற்படாது. இவை
பிரண்டும் வேறு என்று எவ்வளவு நினைத்தாலும், இவனுக்கு நெடு
நாளாய் வந்த கெட்ட பழக்கம் இந்த நினைவை அமுக்கிவிடும். இந்த
நினைவு இருந்தாலும், நினைவின் வேலை நடக்காது. ஆனால் எப்படி
குணங்களுடைய ஜபம் வருமென்றால், என்னைப் பிரபத்திபண்ணி,
என்னைத்தவிர வேறு தேவதையையும், என்னைத்தவிர வேறு பிர
யோஜனத்தையும் நினைக்காமல், என்னிடத்தில் பக்தியையும் பண்ண
வேண்டும். என்னைப் பிரீதியோடு நினைத்து ஸந்தோஷப்படுத்த
வேணும். 1 நான் நினைத்தபடி நடத்துகிறவனும், அளவில்லாத

1. நெடுநாளாய்வந்த கெட்டபழக்கத்தைப் போக்குவதற்கு வேண்
டியபகவானுடைய குணங்கள் சுலோகத்தில் “மாம்” (என்னை) என்கிற
சொல்லாலே காட்டப்படுகின்றன என்று கருத்து. பசுவான் ஒருவனை
க்கர்மத்துக்கு உட்படுத்துவது போல, கர்மத்திலிருந்து விடுவிப்பதிலும்
நினைத்தபடி நடத்துகிறவர். இந்தகுணம் ஒருவனைத்தண்டிப்பதற்கும்,
மன்னிப்பதற்கும் பொதுவானது. அதுக்கிரஹத்துக்கு மாத்திரம் வேண்
டியவைகள் மற்ற இரண்டு குணங்களும்.

தையுள்ளவனும், என்னிடத்தில் வந்தவர்களிடத்தில், அவர்கள் எவ்வளவு குற்றம் பண்ணினாலும், அவைகளைக் கவனிக்காமல் பிரீதியுள்ளவனாகவும் இருக்கிறேன். இப்படி என்னுடைய கவனிக்காமைக்கும், பிரீதிக்கும் அளவில்லை. இப்படி என்னிடத்தில் பக்தியுடன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தியானம் செய்தால், என் அருக் கிரஹமில்லாமல் ஜயிக்கமுடியாத ஸத்துவம் முதலான குணங்களை ஜயித்து, பிரம்மராக ஆவதற்கு (அதாவது - ஆத்மாவை உள்ளபடி இன்பமாகப் பார்ப்பதற்குத்) தகுந்தவனாகிறான். [26]

ஐ ஹனோ ஹி ப்ரூதிஷாஹஜீபுதஸ்யாவ்யஸ்ய வ |
ஸாஸூதஸ்ய வ யஜி-ஸ்ய ஸாவஸெஸ்யகாணிகஸ்ய வ ||

ஐ-ததீதி ஸ்ரீஹிவஜீதாஸூதிவநிஷதௌ வரஐஹ விஷ்ணு
யாம் யொமஸாஸெஸு ஸ்ரீகூஷாஜபு-மஸுவாஷெ-மூண
த்யவிஹாமயொமொ நாஜிவதௌ-ஸொஸ்யாயம் ||

ஹி ஸஸௌ ஹெதௌ | யஸாஹஜீபுதஸ்யாவ்யஸ்ய வ ஐஹனஃ ப்ரூதிஷா;
தயா ஸாஸூதஸ்ய வ யஜி-ஸ்ய - ஸூதிஸயிதநிதெஸ்யாய-ஸ்ய
ஸெகாணிகஸ்ய வஸாவஸ்ய - "வாஸாவெஸவ-ஸ்ய" திஷாதிநா
நிஷி-ஷெஸ்யஜீதாநிஃ ப்ராஸ்யஸ்ய ஸாவஸெஸ்யத்ய-ஸ்ய | யஷ
வி ஸாஸூதயஜி-ஸ்யஃ ப்ராவகவநி-தயாவி வதி-ஸெஸு
த்யயொம் ப்ராஸ்யூதிவகெந ததீஹவயபு-யஜிவி ப்ரா
புஷகஃ | வநதௌ-தௌவதி-வதிவ-த்ய - "ஸெஸெஸெஸெஸெ
மூணயி 22 ரீயா ஸாரத்யா | ரீஸெவ யெ ப்ரவஷு-ஸெ"
ஐத்யாரஹ மூணாதி-யஸ்ய ததி-வ-காஷு-ஸெஸ்ய-ஸ்ய
ஸூதி-ஸ்ய-ம வ ஹவ-ஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெ
ககா-ஸெ வநகா-ஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெ
யஸூதி-வ-காஷு ஹவ-ஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெஸெ || 27 ||

ஐகி ஸ்ரீஹிவஜீதாஸூதிவநிஷதௌ ஸ்ரீகூஷாஜபு-மஸுவாஷெ
வதௌ-ஸொஸ்யாயம்.

அவ— குணங்களின் ஜயத்தையும் பகவான் கொடுக்கிற ரென்றுசொன்னதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, மூன்று விதமான பலன்களைப் பகவான் கொடுக்கிறார் என்று நடு ஆறு அத்தியாயங்களாலே சொல்லப்பட்டதை மறுபடியும் இங்கே சொல்லுகிறார்—

இன்னொருவரையும், இன்னொரு பிரயோஜனத்தையும் நினைக்காமல் செய்யப்பட்ட பக்தியினாலே ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்ட நான்—அழிவில்லாததும், ஒருவிதக் குற்றமில்லாததும், இன்பமானதுமான ஆத்மாவின் அநுபவத்தையும், பிரபுமப்பட்டத்தைக் காட்டிலுமுயர்ந்ததான ஐசுவரியத்தையும், மோக்ஷ ஸுகத்தையும் கொடுக்கிறவன். ஆகைபால் என்னைப் பிரபத்தி பண்ணி, பக்தி பண்ணினால் தான், இந்த எல்லா ஸுகங்களும் கிடைக்கும். இந்த ஸங்கதியை 17—வது அத்தியாயம் 14—வது சுலோகம் முதல் சொல்லியிருக்கிறது, குணங்களை ஜயிப்பதும், அதனால் வரும் ஆத்மாவின் பார்வையும் பகவானைப் பிரபத்தி பண்ணினால் தான்வரும். இந்த ஸங்கதிகளெல்லாம் நல்ல ஆசாரியர்களுடையவும், பகவானுடையவும் அநுக்கிரஹத்தால் மனதில் படவேணும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பஷ்யகாராய மஹாதேசிகாயநம:.

வெண்காசுமே” உத்யாதிமுத்திபுதிவாதிமெதெஃ காசிக்ஷி
 விவருபுதெதயம் ஸம்ஸாரவ்யக்ஷததி மந்தாஹஸ்யவாஸ்ய
 வணநாமி | வமெண்குஹிபு வுக்ஷா வயுதெ | யஸுமெவம்
 மரு தரிஸ்யம் வெஷ, ஸவெஷவிஷ | வெஷா ஹி ஸம்ஸாரவ்ய
 சுஷ்மெஷாவாயம் வஷதி; மெஷ்யவ்யக்ஷஸ்யா மெஷ்யாநம் மெஷ
 மெநாவாயஜ்ஞாமெநாவயொதீதி வெஷவிதித்யுமயுதெ || ॥௧॥

அவ--சேஷத்திராத்தியாயம் என்று சொல்லப்படுகிற 13-வது
 அத்தியாயத்தில் சேஷத்திரம் (இடம்) என்று சொல்லப்பட்ட பிர
 கிருதியினுடைய ஸ்வரூபத்தையும், சேஷத்திரக்ருண் (இடத்தை
 அறிகிறவன்) என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்
 தையும் தெளிவாகச் சொல்லி; ஜீவன் இப்பற்கையில் ஒருவித
 குற்றமில்லாதவனாகவும், அளவில்லாத அறிவுள்ளவனாகவும் இருந்த
 போதிலும், கெடுநாளாய்வந்த-பிரகிருதியின் ஸத்துவம் முதலான
 குணங்களாலுண்டான-ஆசையின் வெள்ளத்தினால், அவனுக்கு
 தேவன் முதலான உடம்பின்சேர்க்கை கெடுநாளாய் வந்ததென்று
 சொல்லப்பட்டது. 14-வது அத்தியாயத்தில் (காசனுவஸ்தை)
 ஸிருஷ்டி. காலத்தில் உண்டாகிற உடம்பின் சேர்க்கையும், (காரி
 யாவஸ்தை) அது முதல்காலது வரையில் ஸ்வாமல் நடந்துவருகிற
 உடம்பின் சேர்க்கையும் பகவானுலேயே செய்யப்பட்டதென்று
 சொல்லி; ஜீவனுக்கு ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் கட்டு
 உண்டாகும் வழியை விரிவாகச்சொல்லி; அந்தக்கட்டுப்போய்,
 ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பது பகவானிடத்தில் பத்தியினால்
 தான் வரவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. 15-வது அத்தி
 யாயத்தில் பக்திபண்ணவேண்டிய பகவானுக்குக் கூடாம் (பத்தன்),
 அக்ஷரம் (முத்தன்) என்கிற-ஸம்ஸாரிகளும், ஸம்ஸாரம் போன
 வர்களும் ஸொத்துக்கள் என்பதையும்; பகவான்குற்றங்களுக்குச்
 சத்துரு (ஒருக்காலும் குற்றமில்லாதவர்)-எப்பொழுதும் எல்லா
 நல்ல குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்-ஆகையால் மிகவும் உயர்ந்
 தவர்; ஆதலால் ஸொத்தான இந்த இரண்டு வகுப்புக்களைக்
 காட்டிலும் பகவான் வேறு ஜாதி என்பதையும்; அவர் ஜீவஜாதி
 யேயல்ல என்பதையும்; புருஷோத்தமன், எல்லா புருஷர்களைக்

காட்டிலும் (அதாவது—பகவானும் மஹாலெக்ஷ்மியும் தனிமற்ற அறிவுள்ளவர்களெல்லாரும் ஜீவன்கள்; அவர்களெல்லாரையும் காட்டிலும் வேறு ஜாதியாகையால்) உயர்ந்தவர் என்பதையும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

முதலில் ஒழிவு என்கிற கோடாஸியினாலே பந்தம் (ஸம்ஸாரம்) என்கிற மரத்தை வெட்டின அக்ஷரம் (முக்தன்) என்கிற ஸொத்தைச் சொல்லுவதற்காக, வெட்டத்தகுந்த—பந்தம் (கட்டு) என்று சொல்லக்கூடிய—ஸம்ஸாரத்தை (உடர்ப்புமுதலானவைகளை) 1 அரசமரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு, பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஸம்ஸாரம் என்கிற அரசமரத்துக்கு வேர் 2 மேலே இருக்கிற தென்றும், கிளைகள் கீழே இருக்கின்றன என்றும், அதற்கு அழிவில்லை யென்றும், அதற்கு வேதங்கள் இலைகள் என்றும் வேதம் சொல்லுகிறது. இந்த மரத்தை இப்படி எவன் அறிகிறானோ, அவன்தான் வேதத்தின் சுருத்தை அறிந்தவன். [1]

1. ஸம்ஸாரத்தை அரசமரமாகச் சொல்லுவானேன் என்றால்—அரசமரத்தை உயர்ந்த புண்ணிய விருக்ஷமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அது யாகங்களுக்கு உதவுகிறது. அதுபோல் உடம்பு ஆர்மயாகம் என்கிற பிரபத்திக்கு உபயோகப்படுகிறது. ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவதற்கு அது மிகவும் உதவியாக இருக்கிறது. பாபிகளுக்குத் தொந்தரவைக் கொடுக்கிறதே யொழிய, கல்லவர்களுக்கு மிகவும் கல்லது. பாபிகளும் கடைசியில் இந்த உடம்பினால்தான் ஸௌக்கியத்தை அடையவேண்டும். அதற்காக அரசமரமாகச் சொன்னது.

2. ஸம்ஸாரமென்கிற மரத்தை வெட்டுவதற்கு வழியை வேதம் சொல்லுகிறது. வெட்டவேண்டிய மரம் தெரியாதபோனால், வெட்டுவது எப்படி? பூமி முதல் ஏழுலோகங்களுக்கு மேலேயிருக்கும் நாலு முகமுள்ள பிரம்மாவினால் உண்டாநிற்படியால், இந்த மரத்துக்கு வேர் மேலே யிருக்கிறதென்றும், பூமியிலும், அதற்குக்கீழ்லோகங்களிலும்வலிக்கும் மனிதன், மாடு, புழு, பகலிகள் மரம் என்று சொல்லப்பட்டவைகள் இருப்பதால், கிளைகள் கீழே இருக்கின்றன என்றும், ஒழிவை யுண்டிபண்ணக்கூடிய கல்ல அறிவு ஏற்படும்வரையில், இது வரிசையாய் வளர்ந்து வெட்டுவதற்கு (போக்குவதற்கு) முடியாமலிருப்பதால், அழிவில்லை என்றும் சொல்லப்பட்டது. வேதவாக்கியங்களில் பின்னாகன், மாடுகள், பாணம் காசுகள்—இவைமுதலானவைகள் உண்டாவதற்குச் சில யாகங்களைச்

சுயஸ்ராய-ஓ வ ப்ருஸ்யதாஸ்யஸ்ய ஸாவ முணப்ருவ்ய
ஜா விஷயப்ருவாடாஃ || 11 ||

தஸ்ய-3. நுஷ்டாபிஸாவஸ்ய வ்யக்ஷஸ்ய ததததே-க்யதா
சுவராஸ்யாபஸ்யாவா வுநரவி3. நுஷ்டவஸ்யாபிர மெவண
ப்ருஸ்யதா ஹனி | ஊய-ஓ வ மஸ்ய-யக்ஷதெவாபிரமெ
ண ப்ருஸ்யதா ஹனி | தாஸ்ய முணப்ருவ்யஜா-முணெணஸ்ய
தாபிஃ ப்ருவ்யஜாஃ விஷயப்ருவாடா-ஸவாபிவிஷயவயுடாஃ ||

1 மனிதர்கள் முதலானகிளைகளுள்ள அந்த மரத்தில் அந்தந்த
ஜீவன்களின் கர்மங்களாலே ஏற்படுகிற-மனிதன், மாடு, முதலான-
வேறு கிளைகள் மறுபடியும் கீழே பரவுகின்றன. கந்தர்வன், யக்ஷன்
தேவன் முதலான 2 கிளைகள் மேலே பரவுகின்றன. அந்தக்கிளைகள்
ஸத்துவம் முதலான 3 குணங்களால் வளர்கின்றன. சப்தம் முத
லான விஷயங்கள் அந்த 4 கிளைகளுக்கு த்துளிர்கள். [1½]

சுவ-சுயதிக்யுதாஹ-

சுயஸ்ய 3-விவாந்யநுஸனாதாநி சு3-பாநுஸ்யதீநி 3-நு
ஷ்யொகெ || 12 ||

செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளால் இந்த ஸம்
ஸாரம் வளர்கிறது. ஆகையால் அந்த வேதவாக்கியங்களை இந்த மரத்
துக்கு இலைகளாகச் சொல்லுகிறது. இலைகளாலேதான் மரம்வளர்கிறது.
இலையில்லாமல் போனால், மரம் பட்டுப்போகும்.

1. நைமித்திக விருஷ்டியை நினைத்து முதல்சுலோகம். நித்திய
விருஷ்டியை நினைத்து இந்த சுலோகம்.

2. கர்மங்களைச் செய்கிற பூலோகத்தைப்பற்றி, இந்த சுலோகத்
தில் 'கீழே மேலே' என்கிற சொற்களை உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறது.
கீழ்மேல் பரவுகிற கிளைகளெல்லாம் பிறும்மாவின் உலகத்துக்குக்
கீழே இருப்பதால், முதல் சுலோகத்தேதாடு விரோதமில்லை.

3. 14-வது அத்தியாயத்தில் சொன்னபடி ஸத்துவம் முதலான
குணங்களே மேல்மேல் பிறப்புக்குக்காரணமாயிருப்பதாலே, தேவன்,
மனிதன் முதலான கிளைகள் குணங்களால் வளர்கின்றன.

4. கிளைகள் துளிர்க்கிறபடியால், அவைகள் இன்பமாக இருக்கின்
றன. அதுபோல சப்தம் முதலான விஷயங்களால் மனிதன் முதலா
ன பிறப்புக்கள் இன்பமாக இருக்கின்றன.

ஐ ஹதொகசிடுயஸ்ய¹ வுக்ஷஸ்ய² சீநுஷ்ய³ மூஸ்ய⁴
 சுய:-சீநுஷ்ய⁵தொ கெசிடுயாநுநுஸனதாநி⁶ தாநிவகடீ⁷
 நுஸயநீதி-கடீ⁸ ணெவாநுஸயநீ⁹ கிசிடுயாநுயொ¹⁰ சீநுஷ்ய¹¹
 தொகெவஹஜீ¹² த்ய¹³ டி¹⁴ சீநுஷ்ய¹⁵ காவஸ்ய¹⁶ யாங்கு¹⁷ தெஹி¹⁸
 கடீ¹⁹ விரயொ சீநுஷ்ய²⁰ வஸூ²¹ டய²² ணு²³ டு²⁴ ஹ²⁵ டெவா²⁶ டயொ²⁷
 ஹவ²⁸ || ||

அவ—எப்படி யென்றால், சொல்லுகிறார்—

பிரும்மலோகத்தை வேராகவும், மனிதர்களை நுனியாகவும்
 உடைய இந்த மரத்துக்கு மனித லோகத்தில் கர்மங்கள் ஆகிய 1
 வேர்கள் பரவுகின்றன. அதாவது—மனிதனாக இருக்கும் போது
 செய்யப்பட்டபுண்ணிய பாபங்களாலே, மறுபடியுமீழ் மனிதனா
 கவும் ஆடு மாடாகவும் பிறக்கிறார்கள். மேல் லோகத்தில் தேவன்
 களாகவும் ஆகிறார்கள், [2]

ந ரூபசிஸ்ய¹ ஹ தயொவயஹு² தெ நானொ³ நயா⁴
 நு⁵ ஸம்⁶ ப்ர⁷ கிஷா⁸ || ||

சஸ்ய¹-வுக்ஷஸ்ய² உத-சீ³ டுவா⁴ லி⁵ கெ⁶ நொ⁷ யு⁸ டி⁹ சி¹⁰ ய¹¹ ஹம்,
 த¹² ஜ¹³ ந¹⁴ வர¹⁵ வர¹⁶ யா¹⁷ சீநுஷ்ய¹⁸ மூ¹⁹ கெ²⁰ நாயஸூ²¹ வஹம்,²² சீநு
 ஷ்ய²³ கெ²⁴ கெ²⁵ கடீ²⁶ ஹி²⁷ சீ²⁸ டி²⁹ ய³⁰ ஹ³¹ டெ³² கெ³³ வ³⁴ நர³⁵ வ்ய³⁶
 யொ³⁷ யு³⁸ ஹ³⁹ ப்ர⁴⁰ ஸ்ய⁴¹ தஸாவகா⁴² தி⁴³ ய⁴⁴ யெ⁴⁵ ஹம்⁴⁶ ரூ⁴⁷ வம்⁴⁸ நி⁴⁹ டி⁵⁰
 ஷம்⁵¹; ந தயா⁵² ஸம்⁵³ ஸாரி⁵⁴ ஹி⁵⁵ ரூ⁵⁶ வஹு⁵⁷ தெ⁵⁸ சீநு⁵⁹ ஷ்ய⁶⁰ ஹம்⁶¹
 டெ⁶² வ⁶³ டீ⁶⁴ ஷ்ய⁶⁵ வ⁶⁶ டெ⁶⁷ தா⁶⁸ யஜ்⁶⁹ டீ⁷⁰ ஷ்ய⁷¹ வி⁷² தா⁷³ த⁷⁴ ந⁷⁵ ரூ⁷⁶ வ⁷⁷ வ
 ரி⁷⁸ மூ⁷⁹ ஹ⁸⁰ டெ⁸¹ த⁸² தா⁸³ வ⁸⁴ ந⁸⁵ து⁸⁶ சீ⁸⁷ வ⁸⁸ ஹு⁸⁹ தெ⁹⁰ தயா⁹¹ ஹம்⁹² வு⁹³
 க்ஷ⁹⁴ ஷ்ய⁹⁵ ஹம்⁹⁶ வி⁹⁷ ந⁹⁸ ஸொ⁹⁹ ஹி¹⁰⁰ ம¹⁰¹ ண¹⁰² சிய¹⁰³ ஹொ¹⁰⁴ மெ¹⁰⁵ ஷ¹⁰⁶ ஷ¹⁰⁷ ஹ¹⁰⁸ க்ஷ¹⁰⁹ த¹¹⁰ ஹ¹¹¹
 டெ¹¹² நாவ¹¹³ ஹு¹¹⁴ தெ¹¹⁵ தயா¹¹⁶ ஹம்¹¹⁷ ம¹¹⁸ ண¹¹⁹ ஷ¹²⁰ ஹ¹²¹ வ¹²² ஹி¹²³ ரி¹²⁴ தி¹²⁵ நொ¹²⁶ வ
 ஹு¹²⁷ தெ¹²⁸ சஸ்ய¹²⁹ ப்ர¹³⁰ கி¹³¹ ஷா¹³² வ¹³³ ந¹³⁴ த¹³⁵ நூ¹³⁶ தா¹³⁷ ஹி¹³⁸ ரீ¹³⁹ ந¹⁴⁰ ரூ¹⁴¹ வ¹⁴² சீ¹⁴³ ஹ
 ந¹⁴⁴ சி¹⁴⁵ நொ¹⁴⁶ வ¹⁴⁷ ஹு¹⁴⁸ தெ¹⁴⁹ ப்ர¹⁵⁰ கி¹⁵¹ கி¹⁵² ஷ¹⁵³ து¹⁵⁴ விரி¹⁵⁵ நெ¹⁵⁶ வெ¹⁵⁷ தி¹⁵⁸ ஹ¹⁵⁹ ஜ¹⁶⁰ ந
 டெ¹⁶¹ வ¹⁶² ஷ்ய¹⁶³ ப்ர¹⁶⁴ கி¹⁶⁵ ஷா¹⁶⁶ || ||

1. இவைகள் சின்னவேர்கள். ஒருவீட்டின் மாடியில் முளைத்த
 கொடியிலிருந்து ஒரு கொடி கீழே தொங்கிக்கொண்டு வந்து, பூமியில்

ஸம்ஸாரமாகிய இந்த மரம் பிறும்மாவினிடமிருந்து உண்டாவதால், அவன் வேர். அவன் பிள்ளைகள், பேரன்கள் வழிபாய் மனிதன் வரையில் வளர்கிறபடியால், மனிதன் நுனி. மனிதன் பூமியில் இருப்பதால் கிளைகள் கீழே இருக்கின்றன. மனிதப்பிறப்பில் செய்யப்பட்ட புண்ணியபாபங்கள் என்கிற வேர்களால் கீழேயும், மேலேயும் கிளைகள் பாவுகின்றன. இந்த ஸங்கதிகளை ஸம்ஸாரிகள் அறியவில்லை. நான் மனிதன்; ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்காருக்குப் பிள்ளை; நாராயண அய்யங்காருக்குத் தம்பன்; மனிதனுக்கு வேண்டிய ஸொத்து முதலானவைகள் உள்ளவன்—என்று இவ்வளவத்தான் அவர்கள் அறிகிறார்கள். இந்த மரம் எத்தனையும் முதலான குணங்களாலே உண்டாகிற ஸுகங்கலில் ஒழுகினால் துடைகிறது. அவைகளில் ஆசையினால்தான் அது உண்டாகிறது. உடம்பை ஆத்மாவாக நினைப்பதாகிற அக்ஞானம் தான் இந்த மரத்துக்கு ஆதாரம் (மரத்துக்குப் பூமிபோல்). என்றும் அறிபவிலை. [23]

ஸுரபுஷ்பேநம் ஸுவிந்ருஷே-
ந விக்ஷா ததக்ஷிணம் விக்ஷா
தாந நிவக்ஷிணம் || ௩ ||

வநநபூ-உத்பூகாரம் ஸுவிந்ருஷே-
யம் ந்ருஷே-
யெவாநாஸம்மாபெந்ருஷே-
விக்ஷா, ததக்ஷிணம்
விக்ஷா-
யவிக்ஷா || ௩ ||

1 கீழ்ச்சொல்லிய-கெட்டியாயும், 2 பலவிதமாயும், வேர்நன்றாய்
பட்டவுடன் வேருண்டாகி, அதிலிருந்து, மேலும் கீழும் கிளைகள் பாவு
கின்றன. அதுபோல.

1. வாஸனையாலேயிகவும் கெட்டியாயிருக்கிறது. அந்த...
ல்லப்போகிற ஒழிவைத் தவிர வேறென்றாலும் போகாதென்று கருத்து.
2. பிராயச்சித்தத்தாலே சில கர்மங்களாகிய வேர்களை அறுத்தாலும், மனதாலும், வாக்காலும், உடம்பாலும் நினைவோடும், நினைவில்லாமலும் கெடுகளாய்ச் செய்யப்பட்ட கர்மங்களாகிற வேர்களால், அவைகளின் விதங்களுக்கும் கணக்கில்லை என்று கருத்து.

உன்றின்-இந்தஅரசமாதந்தநல்ல! அறிவுகளால் ஏற்பட்ட-மிகவும்
கெட்டியான(வாய்மழுங்குத)-ஸத்துவம் முதலான குணங்களால்
வற்புகிறஸுகங்களில் ஒழிவாகிற-கோடாலிபாலே வெட்டி, அந்த
ஒழிவைக் கொண்டு ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கப்பாடுபட
வேணும் என்கப் பார்த்தால், மறுபடியும் 2 ஸம்ஸாரத்தை அடை
ய மாட்டார்களோ. [3½]

சுவ-கூடுநாழிகாவுப்பூதொ மு னையமொ மலையு
நடுயம் உ விவரீதஜ்ஞாநம் நிவத்குதகத்யகசுஹம்—

கடுவ வாக்யம் வாராஷம் புவகெஷுதிக் புவூதிக்
பூஸூதா வாராணீ || ||ச||

கஜ்ஞாநாழிபூத்யெ கடுவ வாக்யம்-கூடுநாழி வடு
தம் பேபாயுகெஷண பூகூதிலுடுயகெ ஸவராவாஸு, சுஹம்
ஸவபூஸு பூஹவொ கீதஸவபூ பூவதகெ, கீதம் வாத
ரம் நாநுதிக்விஷி யநம்ஜிப”உத்யாஷிஷம் உகூஷிஷம் வு
ராவகெவ ராணம் புவகெஷு-கடுவ ராணம் புவகெ
த | யத:-பஸாஷ் கூடுநாழி ஸவபூரிபம் மு னையமொ
ஸூபூபூதிக் வாராணீ வாராதிக் பூஸூதா! உகூ ஹி
கெபெதகூடுவகெவ “கெஷீ ஹெஷா மு னையீ 22 ராயா
ஷாஸூயா! ரோஷெயெ புவகெஷெ ராயாஷெதம் தரணி

1. ஸம்ஸாரம் முதலான கஷ்டங்களாலே உண்டாகும் ஒழிவு கொஞ்
சகாலமிருந்து போய்விடும். அது கெட்டியாயிருக்காது. அந்த ஒழிவு
போதாது—என்று கருத்து.

2. ஸம்ஸாரம் என்பது பிறப்புமுதலான பலவித துக்கங்கள். இது
ஜீவன்களுக்குக் கர்மங்களாலே ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும்
நல்ல அறிவினால் ஒழிவுவந்தால், கர்மங்கள் போய், இந்த ஸம்ஸாரம் என்
கிற மரம் போய்விடும். மரத்திலிருந்து பழுத்து உதிர்ந்த இலை மறு
படியும் மரத்தில் ஒட்டாததுபோல, இந்த ஜீவன் பிறும்மாவாகிற வே
ரிலிருந்து உண்டான ஸம்ஸாரத்தில் மறுபடியும் ஒட்டுகிறதில்லை. பி
ரும்மா என்கிற ஒரு பிவிடிலிருந்து கணக்கில்லாத ஜீவன்களுக்கு ஒவ்
வொருவனுக்கும் ஸம்ஸாரம் என்கிற மரம் உண்டாயிருக்கிறது. இதை எல்
லாவற்றையும் சேர்த்து மரம் என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கிறது,

தெஃஹி ப்ருவபெஷ்யத் ப்ருவ்யத்ரிதி வா வாஃ! தநெவவா
 ஷ்யம் வுரூஷம் ப்ருவபெஷ்ய-ஸாணமீவமஜேஹத-ஃசுஜ்ஞாநநி
 வ்யத்ராஜெஃ சுஜ்ஞெஸ்யேதஸ்ய ஸாயநஹிதா ப்ருவ்யத்ரிவ-
 ராண-வாராதநீ ப்ருவ்யதா! வாராதநாநாம் மீமீக்ஷத்
 ணாம் ப்ருவ்யத்ரி வாராணீ! வாராதநா ஹி மீமீக்ஷவொ
 மீமீவ ஸாணமீவமஜே மீமீமீக்ஷவ்யாஸம்ஜாதாஹத்ய-ஃ||

அவ—நெடுநாளாய் வந்த-ஸத்துவம் முதலான குணங்களா
 லே ஏற்படும்-ஸுசுங்களின் ஆசையும், அதை உண்டுபண்ணுவ
 தான கெட்ட அறிவும் 1 என்னமாய்ப் போகும் என்றால், சொல்லு
 கிறார்—

இந்தத்தப்பான அறிவும், கெட்ட ஆசையும் போகிறதற்காக
 எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணின 2 பகவானையே கெஞ்ச
 வேணும். அவராலேதானே இவைகளெல்லாம் நெடுநாளாகப்
 பெருகிவருகிறது 3.

மற்றொருபாடம்—அந்தபகவானே கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டு
 தான் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறது என்பது 4 வேறுகாலமாய்
 நாளாவரையில் நடந்துவருகிறது. [4]

மீமீமீவொஹா ஜிதஸஹொஷா சுய்யாத்ரிதி வா விதி
 வ்யத்ராஜே! மீமீமீவொஷா சுய்யாத்ரிதி வா விதி
 மீமீமீவொஷா சுய்யாத்ரிதி வா விதி || 4 ||

1. ஒழிவாகிய கெட்டியான கோடாலி அகப்பட்டாலன்றோ, ஸம்
 ஸாரமாகிய மரத்தை வெட்டலாம். அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எப்படி அகப்
 படும்? என்கிற ஸந்தேஹத்தை அடுத்த சுலோகத்தாலே தீர்க்கிறார்.

2. எந்த பகவானுடைய கட்டளைகளை மீறினதாலே பந்தமுண்டா
 யிருக்கிறதோ, அவரை ஸந்தோஷப் படுத்தினால், அவரே அந்தக்கட்
 டைத்தரித்து விடுவர் என்று கருத்து.

3. இது 7-வது அத்தியாயம் 14-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்
 பட்டது.

4. முன்காலத்திலிருந்த முமுகுக்கள் (ஸம்ஸாரத்தைப் போக்
 க ஆசைப்பட்டவர்கள்) பகவானையே கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டு, பந்தத்
 தை(கட்டை)ப்போக்கிறார்கள் என்று “புராணி” என்கிற சொல்லாலே
 கூட்டப்பட்டு-புராணி என்பதற்கு நெடுநாளாய் வந்து-என்று பொருள்.

6. இது சரீலாகத்திலிருக்கிற "பத்ம" என்ற சொல்லின் பொருள் கீழ்க் கீழ்க் அடியோடு போன ஆதம் ஸ்வரூபமும் அந்நாயகன் ஸ்வரூபமாக

வை உள்ளபடி பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். என்னைக்கென்ற சிக்கெட்டுக்கொள்ளுவதினால், நான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அவர்களுக்கு முடியாத இந்த வேலைகளை வெகு ஸுகமாக முடித்து வைக்கிறேன். 1. [5]

ந தஜாலபதெ ஸுபுயெபூ ந ஸுராஜோ ந வாவகஃ |
யபூகூ ந நிவதூனெ தஜாஜ வரஜம் ஜி || ||சு||

தசு-சுதஜோதிஃ, ந ஸுபுயெபூஜாலபதெ, மஸுராஜஃ, நவாவகஸு | ஜூநஜெயஹி ஸவ-ஸு பூகாஸகஸு; வாஹ்யாநி த- ஜெஜாதீ-ஷிவிஷயெ-பூபஸம்-வஹி-வி-ராயி தஜோ-நிரஸநஜா-ரெணாவகாஸகாணி | சுஸுய பூகாஸகொ யொ-ஃ | தஜிரொயி உ-நாஜிக-ஃ | தநிவதூ-ந-வொ-கூ-ஹ-ஸு-பூ-வதூ-பூ-பூ-ஸஜா-பி | யபூகூ வ-ந-ந-நி-வ-த-ஃ-னெ, தஜரஜம் யாஜ-வரஜம்-ஜெஜாதீ, ஜி-ஜி-ப-ஜி-வ-பூ-தி-வ-பூ-தொ ஜி-ஸ-ஸ-தூ-ய-ஃ | சூஜிதூ-பூ-ந-ஜி-பூ-கா-ஸ-க-ஸ-ந

யால், அதையும் பதம் என்று சொல்லுவதுண்டு. பதம் என்கிற சொல் பகவானையும், வைகுண்டமென்கிற லோகத்தையும் சொல்லும். ஆனால் இங்கே அவைகள் அந்த 'பதம்' என்ற சொல்லுக்குப் பொருளல்ல. ஏனென்றால், அடுத்த சுலோகத்தில் "பதம்" என்று சொல்லப்பட்டதை "மமதாம்" (என்னுடைய ஜ்யோதிஸ்ஸு) என்று சொல்லுவதாலே, பகவானைக்காட்டிலும் வேறென்று ஏற்படுகிறது. பதம் என்கிற சொல் வைகுண்டத்தையும் சொல்லவில்லை. அது இருக்கிறதென்றுமாதிராம் தெரிந்துகொண்டால் போதும்; தேடவேண்டியதல்ல, தியானம்பண்ணித் தேடவேண்டியது ஜீவாத்மஸ்வரூபம் தான்.

1. இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆறுஸங்கத்தினில் ஒன்றால் ஒன்று வருகிறது. உடம்பே ஆத்மா என்கிற தப்புஎண்ணம் போனால், விஷயங்களில் ஆசைபோகும். ஆசைபோனால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை நினைக்கலாம். அது மிகவும் இன்பமாயிருப்பதாலே, அதினுடைய நினைவே விஷயங்களில் ஆசையை ஒழித்துவிடும். சுலோகத்தில் "ஸங்கம், காமம்" என்ற இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. இரண்டுக்கும் ஆசையென்றுதான் பொருள். ஆனால் ஸங்கத்தினால் காமமுண்டாகிறது, 2-வது அத்தியாயம் 62-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க;

தவ்ய வாரிஷ்டு குழிதூரீகி ஹி ஜெஜாஹீஷி ந ஜோநஜெஜா
திஷ்டி ப்ருகாஸகாநி ஜோநஜெவ ஸவபூஸ்ய ப்ருகாஸக்டு || ௬ ||

ஆத்மாவை உள்வாபடி அறிந்தால், இப்போது படுகிற ஸம்
ஸார வருத்தம் தீரும். அந்த ஆத்மஸ்வரூபம் என்கிற தேஜஸ்ஸை
ஸூரியன், சந்திரன், அக்கினி—இவைகளைக்கொண்டு 1 காண
முடியாது. யோகத்தினால் (த்யானத்தினால்) தான் ஆத்மாவைப்
பார்க்கவேண்டும். மற்ற விஷயங்களிலும் வெளிச்சம் வந்துக்களைக்
காட்டவில்லை. அறிவுதான் காட்டுகிறது கண் அந்த வஸ்துக்
களில் பரவுவதற்கு இடைஞ்சலான இருட்டை மாத்திரம் போக்கி
உதவுகிறது. யோகத்தை நெடுநாளாய் வந்த கர்மம் தடுக்கிறது. அ
தைப்பகவானைச் சரணாகதி பண்ணுவதால் ஏற்படுகிற ஒழிவினால்
துலைக்கவேண்டும். எந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைந்தால் மறுப
டியும் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டார்களோ, அந்தமிகவும் உய
ர்ந்த தேஜஸ்ஸை என்னுடைய—என்னை விட்டுப்பிரியாமல் எப்
பொழுதும் என்னுடன் சேர்ந்திருக்கிற—பிரகாரரூபமான 3
ஸொத்து. 4

[6]

1. ஒருவன் இருட்டில் ஒரு வஸ்துவைப்பார்த்துப் பயப்படுகிறான்.
அந்தபயம் ஸூரியன் புறப்பட்டாலும், விளக்கைக் கொண்டுபோனாலும்,
அங்கே இருக்கும் வஸ்துவை உள்வாபடி பார்ப்பதினாலே போய்விடுகிறது.
ஆத்மாவைப்பார்ப்பதற்கு அந்தமாதிரி உதவியையும் வெளிச்சத்தால்
செய்யமுடியாது.

2. அறிவுள்ள ஆத்மா இல்லாவிட்டால், ஸூரியன் முதலான வெ
ளிச்சவகளால் என்னப்பிரயோஜகம். ஆகையால் ஆத்மாவான் எல்லாவற்
றையும் காட்டிலும் உயர்ந்த தேஜஸ்ஸை.

3. என்னுடைய ஸொத்து என்று சொல்லுவதின் கருத்து—
முத்தனாகும்போது ஜீவன் எல்லாவிதத்தாலும் பகவானைப்போல் ஆய்
வீடுகிறான் என்று சொல்லுவதால், சுவதந்திராக ஆப்பிடுவதே என
்கிற ஸந்தேஹமேவண்டாம். அப்போதும் பகவானுக்குட்பட்ட அவனு
டையஸொத்து—என்று. ஒருவனுக்குச் சொத்தான வீடுபோலன்று
பகவானுக்கு ஜீவன். ஜீவன் எப்போதும் பகவானுடன் சேர்ந்தே அவனு
க்குப் பிரகாரமாகவே இருக்கிறான்.

4. இந்த சுலோகம் ஜீவனைத்தான் சொல்லுகிறது. பகவானைச்
சொல்லவில்லை. ஏனென்றால்—(1) இதில் “தத்” (அது) என்கிற

கள். அதாவது—அவைகளோக்கொண்டு வேலைசெய்கிறார்கள். சிலர் கீழ்ச்சொன்னபடி என்னைச் சாணமடைந்து, கர்பத்தைப்போக்கி, ஒருவித தொந்தரவுமில்லாமலிருக்கிறார்கள். [7]

ஸ்ரீராம படிவாபொதி யவூவூக்ரேதிஸ்ரீராமஃ ।

முஹீகோகாதி ஸ்யாதி வாயுமநூநிவாஸயாஸு ॥அ॥

யஸ்ரீராவாபொதி, யஸூவூரீராஹூக்ரேதி, தத்ராய லிஹ்யாணாதிஸ்ரீராமஃ வனதாநீஹ்யாணி ஹிதஸூகோக்ஷஸ ஹ முஹீகா ஸ்யாதி । வாயுமநூநிவாஸயாஸு - யயா வாயுஃ ஸத்ருநகஸூபிரிகாஹ்யாஸயாஸு தசஸூநாஸு ஸூக்ஷாவயநஸூஹ மநூநு முஹீகாந்யூத் ஸ்யாதி, த அஹித்யுயுஃ ॥

॥அ॥

ஜீவன் எந்த உடம்பை அடைகிறானோ, எந்தஉடம்பிலிருந்து இறக்கும் காலத்தில் வெளிக்கிளம்புகிறானோ; அந்தஉடம்பிலிருக்கும் இந்திரியங்களுக்கு யஜ்மானாய், அந்த இந்திரியங்களுடனும், சின்னதான (ஸூகூத்தமமான—கண்ணுக்குத்தெரியாத) பூமி முதலான ஐந்துபூதங்களுடனும் சேர்ந்தே யிருக்கிறான். அதாவது—பிறக்கும்போது அவைகளுடன் வருகிறான். இறக்கும்போதும் அவைகளுடனே போகிறான். காற்றானது பூமலை, சந்தனம், கஸ்தூரிமுதலான வாஸனைத் திரவியங்களின் ஸூகூத்தமான சில பாகங்களை எடுத்துக்கொண்டு போவதுபோல. [8]

கவ--காதி வுமஸூநீஹ்யாணீக்யூத்ரஹ—

பெராஹும வக்ஷுஹீஸூகூநம் வ ரஸநம் ப்ராணாஜிவ வ ।

சுயிஷ்டாய ரீநஸூரயம் விஷயாநாவஸெவதெ ॥க॥

வனதாநி ரீநஷஷ்டாஹீஹ்யாணயிஷ்டாய ஸூஸூவிஷய வ்யூத்ரஹுஸூணாநி க்யூகா, தாநு ஸவாஹீநு விஷயாநாவ ஸெவதெ—வஹுஜீதெ ॥

॥க॥

அவ—எப்போதும் ஜீவனுடன் சேர்ந்திருக்கிற இந்திரியங்கள் எவைவனென்று சொல்லுகிறார்கள்

காது, கண், த்வக்கு, நாக்கு, முக்கு, மனது என்கிற ஆறு இந்திரியங்களை அததின் வேலைகளைச் செய்யும்படி யாகச் செய்நா, சப்தம் முதலான விஷயங்களை அநுபவிக்கிறான். [9]

உத்தரஜீனம் ஹிதம் ஹவி மூனூநம் வா முணாநிதழ் |

விஜ்ஞாநாநாநாவஸ்யுனி வஸ்யுனி ஜ்ஞாநவக்ஷுஷம் || ௧௦ ||

வனவம் முணாநிதம் ஸத்வாஹிமூனையபுக்ஷுதிவரிணா
 விஜெஷஜீநம்ஷுக்ஷாஹிஸம்ஸூநாநவிணஸம்ஸுஷுஷம் விண
 விஜெஷாஹிஜ்ஞாநம், விணவிஜெஷஜ்ஞாநிதம் வா மு
 ணையாநு, விஷயாநு மூனூநம்வா கஷாவிஷவி ப்ருக்ஷுதிவரி
 ணாவிஜெஷஜீநம்ஷுக்ஷாஹி விணாவிஷக்ஷணம் ஜ்ஞாநெகா
 காரம் விஜ்ஞாநாநாநாவஸ்யுனி | விஜ்ஞாநிதம்ஷுக்ஷா
 ஹிவிணாசாராநாஹிஜீநம் | ஜ்ஞாநவக்ஷுஷஸம் விணாந
 விஜெஷவிஷயஜ்ஞாநாநம் | ஸாபூவஸ்யுஜீவ்யம் விவிக்காசா
 ரஜெவ வஸ்யுனி || ௧௦ ||

அவ—ஜீவன்களுக்குக் கர்மங்களாகிற விலங்கும், உடம்பா
 கிற ஜயிலும், அதற்குள்ளுழைவதிலும், அதைவிட்டு வெளிக்கிளம்
 புவதிலும் உள்ள வருத்தமும், அதிலிருக்கும்போது விஷய்கலந்த
 தேன்போன்ற—மிகவும்இரப்பமான—விஷயங்களை அநுபவிப்பதும்
 சொல்லப்பட்டன. மேலே ஜயிலுக்குக்காரணம் பகவானுடைய
 ஸொத்தாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் திருடினது (அதுவது—தன்
 னுடைய ஸொத்தென்று எண்ணுவது) என்றுகாட்டி, ஆத்மஸ்வ
 ரூபம் காணப்படாததால், இல்லையென்ற கஷ்டையக்கண்டித்திறார்.

மனிதன் முதலான உடம்பையே ஆத்மாவாக எண்ணுகிற
 வர்கள் (அதாவது—உடம்பு தவிர, ஆத்மாஎன்று ஒன்றிருக்கிறது
 என்று அறியாதவர்கள்) ஸத்துவம் முதலான மூன்றுகுணங்களு
 ள்ள உடம்புடன் சேர்ந்த ஜீவனை, அந்தஉடம்பிலிருக்கும்போதும்,
 விஷயங்களை அநுபவிக்கும்போதும், அதைவிட்டுக்கிளம்பும்போது
 ம் ஒருக்காலும் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாகவும், அறிவையே
 இயற்கையாக உடையவனாகவும் நினைக்கிறதில்லை. உடம்புவேறு.
 ஆத்மாவேறு என்று ஞானக்கண்ணால் அறிந்தவர்கள் எல்லா ஸ
 மயங்களிலும் இவனை வேறாகவே நினைக்கிறார்கள். [10]

சுவிருஷ்ய ஜகதொ ஹாவகடுதெஷாஹித்யாநீநாம் ய
தெஜஃ, தநதீயம் தெஜஃ | தெதெஜ்ஜராராயிதெந யோ தெ
ஷோ ஷதூதிதி விபி ||

||கஉ||

அவ—ஸூரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலான வெளிச்சங்
கள் வஸ்துக்களின் பார்வைக்கு இடைஞ்சலான இருட்டைப் போ
க்கி, இந்திரியங்களுக்கு உதவிசெய்கிறபடியால், ஜ்யோதிஸ்ஸு
என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைகள் வஸ்துக்களைக்காட்டுகி
றதில்லை. காட்டுகிறது அறிவுள்ள ஆத்மாதான். அந்த தேஜஸ்ஸு
க்களுக்கும் பிரகாசமான (அவைகளால் பிரயோஜனத்தை அடைகிற
தான்)-பத்தன், முக்தன் என்ற இருவகையான—அறிவை வெளி
ச்சமாக வுடைய—ஆத்மா பகவானுடைய ஸொத்து என்று சொல்
லப்பட்டது. (சு-6, 7). இப்போது பிரகிருதியிலிருந்து உண்டாகியி
ருக்கிற ஸூரியன் முதலானவைகளுடைய தேஜஸ்ஸும் (வெ
ளிச்சமும்) பகவானுடைய ஸொத்து (பகவானால் கொடுக்கப்பட்
டது) என்று சொல்லுகிறார்—

எல்லாலோகங்களையும் காட்டுகிற ஸூரியன் முதலானவை
களுடைய தேஜஸ்ஸு என்னுடையது. என்னை அவர்கள் சிலவே
லைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்தினபடியால் 1 என்னுடைய தேஜஸ்
ஸை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்—என்றுகிறான். [12]

சுவ—வ்யயிஷ்யாஸு ஹுதயாரிணூ யாரகக்ஷஸ்தூதி-
தீயெத்யாஹ—

மாஜாவியூ வ ஹுதாநி யாரயாஜீ ஹோஜஸா | வு
ஷாநி வெள ஷயஸவ-ஹோஷோஹோ ஹுக்ஷா ரஸாத்யகஃ ||

1. எல்லாம் இயற்கையில் பகவானுடைய ஸொத்து. கர்மங்களால்
பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்தினவர்களுக்கு அஃர் கொஞ்சகாலம் அவை
களைக் கொடுத்துவைக்கிறார். ஆகையால் ஸூரியன் முதலானவைகளி
டமிருக்கும் வெளிச்சம்பகவானதுதான் என்று இங்கே சொல்லிற்று. சிலர்
சொல்லுகிறார்கள்—ஸூரியன் தேஜஸ்ஸு என்னுடையது என்று சொல்லி
யிருக்கிறது. ஸூரியனுடையது என்னுடையதாக என்னமாக ஆகும். ஆக
யால் ஸூரியனும், நானும் ஒன்று என்று சொல்லப்படுகிறது—என்று.
அதுபிசகு. ஏனென்றால், ஸூரியனிடத்திலிருப்பது என்று சொ
ல்லியிருக்கிறதேயொழிய, ஸூரியனுடையது என்று சொல்லவில்லை.

சுஹம் வ்யுபிவீரோவிஸ்ய, வஸபூரணி ஹகுதாநெஜஸா-
ரிராபுதிஹதஸாரியெப்யூந யாராயாதி || தயா சுஹரீபுதாஸ
யெஸோரோ ஹகுதா வஸவெ-௮௭ஷயம்-௮௭ஷாதி || ||க௬||

அவ—எல்லாவஸ்துக்களையும் பூமி தூக்குகிறது. பூமிபிணு
டைய அநதசந்தி என்னுடையது என்று சொல்லுகிறார்—

நான் பூமிக்குள்ளே துழைந்து, ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத
என்னுடைய சக்தியினாலே எல்லாப் பிராணிகளையும் 1 தூக்குகி
றேன். 2 அமிருதாஸமான சந்திரனாக ஆகி, எல்லாமரம் செடிகளையும்
வளர்க்கிறேன் (காப்பாற்றுகிறேன்.) [13]

சுஹம் வெஸூநநரோ ஹகுதாபூரணிஹம் ஷெஹரீபுநிதீ |
பூரணாவாநஸாரியாகூ: வவாரீபுநம் வதாவி-௮௭ஷ ||க௭||

சுஹம் வெஸூநநரோ-ஜாநாநநெஹ ஹகுதா வஸவெ-
ஷாம் பூரணிஹம் ஷெஹரீபுநிதீ, தெஹ-௮௭ஷம் வவாரீபுந
ஷெஹெஷுரீபயாதூகம் வதாவி-௮௭ஷம் பூரணாவாநஸூதி
ஷெஷஸாரியாகூ: வவாரி || ||க௭||

1. உலகத்தில் ஒரு விசுபலகையில் ஒரு வஸ்துவை வைத்தால்,
அந்தப்பலகையின் சேர்க்கை அந்தவஸ்து கீழே விழுவதைத் தடுக்கிறது.
அதனால் அந்தப்பலகை அந்தவஸ்துவைத் தூக்குகிறதென்று சொல்லு
கிறது. ஒருமனிதன் உள்ளே போவதை ஒருசுவர் தடுக்கிறது. ஏனெ
ன்றால், அந்த சுவருக்குள் அஃதனால் தழையமுடியவில்லை. ஒருஉள்ளில்
பெரியதேருப்பு எரியும்போது, அதவுகிறந்திருந்தாலும், அந்த தேருப்பின்
கானல் தழையமுடியாமல் தடுக்கிறது. அந்த கானல் சுவர்போலல்ல.
ஆனாலும் தடுப்பதில் சுவரில்காட்டிலும் அதிகம். பகவான் பலகைபோ
லும், சுவர்போலுமல்ல. கினைவினால் தூக்குகிறார். தேருப்பு தனசக்தி
யினால் தடுப்பதுபோல, எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தாலும், இதுகீழே
விழவேண்டாமென்று அவர் கினைந்தால், அதுவிழுவதில்லை. ஸூரியன்
கீழே விழாமலிருப்பது பகவானுடைய கினைவினால்தான்.

2. பகலில் கடும்வெய்யிலினால் தபித்தமரங்கள் சந்திரனுடைய
ிலவினால் குளிர்ச்சியை அடைகின்றன. சந்திரன் என்பது அனலி
ல்லாமல் குளிர்ந்த தண்ணீர்போன்றது. பிணத்தின் பேரில் அமிருதம்
அன்பதைத் தடவினால், அதிர்ச்சியினால் மறுபடியும் உயிர்வருமாம். அந்த
சக்தியுள்ளதை அமிருதம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஊர் பூரணபிஷம் பூவதிது துரிஹுதீகி பூரண பூவது
 குஹுதாவிஷயம் ஸாபிழாபிநிபுவணஜநம் பூரணா
 நமுதாஹகம் ஜோநித் ஸயொஹொ சித்வஸவ வெநெடிஸ ஸ
 மொபுரஹஸெவ வெடிஃ | சுதொழிஸப-காபுஸொஸெ
 டிராநாம் சிதனயபுரிகஸெந சிதாசுக்ஷாத்திதிபாடிநவ
 மெரஸவி ஸநெவெடுபுநெடிஹஸெவ வெடிஃ; வெடிநம்
 ஷாபிஸமெஷீபுவாஸெவ | வெடிஹக்யுசு-வெடிநாம் “ஊ
 டிரம் யஜெத வரணம் யஜெததெ”விராநாம்சுஜெ-மயம்,
 மயெ ஹி தெ ஸவெ-வெடிஃ வயபுவஸுனிசுஜெக்யுசு-மய
 க்யுசு - வெடிஹிதமயஸு பூடிதா வாஹஸெவக்யுடிஃ |
 தபுசுஸவபுவ-ஸெவ ‘யொபொ யாபாம் தநம் ஹகி ப்ருக
 யாவி-தபுசு’திராஸு “மயதெ வ தகி காசாநெயெவ
 விஹிதாநு ஹிதாநி”தி, “சுஹம்ஹி ஸவ-யஜோநாம் மொகாஸ
 பூசு-ஸெவ”வ”திவ | வெடிவெடிஹாஹம்-மெடிவியாஹஸெவ
 வஸம் சிதஹியாயிம் வெடிஹஸெவ வெடி, ஊதொந்யுபா யொ
 வெடியடிம் பூபுதெ நஸ வெடிவெடிஹிபூயம் || கரு||

அவ—இந்த ஸூதத்தில் பகவானுடைய சொத்தான சந்திர
 னும், அக்கினியும் பகவானாகவே சொல்லப்பட்டன. இவைகளும்,
 இன்னும் உலகத்தினிருக்கும் எல்லாவஸ்துக்களும் பகவானுக்கு
 சொத்தாகையால், அவரைக்காட்டிலும் வேறாக இருந்தாலும், அ
 வைகள் பகவான் என்றே வேதம்சொல்லுகிறது. அதற்குக் காரண
 தைச் சொல்லுகிறார்—

அந்தச் சந்திரனும், அக்கினியும், இன்னும் எல்லாப்பிரா
 ணிகளும் ஒருகாரியத்தைச் செய்வதோ, செய்யாமலிருப்பதோ,
 அவைகளுக்குக் காரணமான அறிவு உண்டாவதற்கு இடமான
 அவர்களுடைய ஹிருதயத்தில். எல்லாவற்றையும் என்னுடைய
 நினைவினால்வலிக்கொண்டு, ஆத்மாவாக இருக்கிறேன். ஆகையால் எ
 ல்லா ஆத்மாக்களுக்குப் நினைவும், அறிவும், மறதியும் (அல்லது ஊ
 ஹிப்பதும்)—எல்லாம் என்னுல்தான் உண்டாகின்றன. அக்கினி,
 ஸூரியன், வாயு, ஸோமன், இந்திரன் முதலான வேதக்கினிருக்கும்

எல்லாச் சொற்களும் அக்கினி, ஸூரியன் முதலானவர்களைச் சொன்னபோதிலும், அவர்களுக்கு ஆத்மாவான என்னைத்தான் சொல்லுகின்றன. உடம்பைச் சொல்லும்—பெருத்தவன் என்கிற—சொல்லுகிறாக்கும் ஆத்மாவைச் சொல்லுவதுபோல. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகம் முதலான கர்மங்களுக்கு பலன்களைக் கொடுப்பவனும் நானே. எல்லாவேதங்களும் என்னைத்தான் சொல்லுகின்றன என்கிறஸங்கதி எனக்குத்தான் தெரியும். இப்படியல்லாமல் வேறாக அறிந்தவன் வேதத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனில்லை.

நினைவாவது—(ஸூஅதி) கண் முதலான இந்திரியங்களில் ஒருவன் ஒரு வஸ்துவை அறிந்து, கொஞ்சகாலம் ஆனபிறகு, அதை மறந்துபோகிறான். பிறகு ஒரு ஸமயத்தில் சில வஸ்துக்களைப் பார்க்கும்போது, முன் மறந்துபோன வஸ்துவின் நினைவு வருகிறது. அதைத்தான் ஸ்மிருதி என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தநினைவு எப்படி வருகிறது என்றால்—முன்னே உண்டான பார்வையால் ஆத்மாவில் ஸம்ஸ்காரம் என்று ஒன்று உண்டாகிறது. இப்போது உண்டாகிற ஒரு பார்வை முதலானதால், அந்த ஸம்ஸ்காரம் கிளம்பி, நினைவு உண்டாகிறது. உதாரணம்—ஒரு ஸமயத்தில் ஒருவன் ஒரு யானையைப் யானைக்காரனையும் பார்த்தான். பார்த்து ஒரு வருஷமாயிற்று. பிறகு யானைக்காரனைமட்டும் பார்த்தான், உடனே அந்த யானையின் நினைவு வருகிறது. யானையைப்பற்றிய நினைவு ஸம்ஸ்காரத்தினால்தான் உண்டாகிறது. கண் முதலானதினால் இல்லை. அறிவு (ஞானம்) என்பது கண் முதலான இந்திரியங்களாலும், வேறுதக்களாலும் (அதாவது—ஒரு இடத்தில் புகையைப் பார்த்து அதில் நெருப்பு இருக்கிறதென்று அறிவது), சொல்லுகளாலும், யோகத்தினாலும் வஸ்துக்களை அறிவது. உதாரணமாக யாகம் சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கிறதென்று ஒரு பிரமாணம் இருக்கிறது. பண்ணின் உடனே போகிற யாகம் என்கிற வேலை வெகுநாள் கழித்துவரும் ஸுவர்க்கத்தை உடம்புக் கொடுக்கும் என்றால்—யாகம் என்பது ஒரு தேவதைக்கு ஒரு பதார்த்தத்தைக் கொடுப்பது. அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த நிலையான அந்த தேவதை சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கிறது. உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருவன் அன்போடு சில பண்டங்களைக் கொடுத்தால்,

வாங்கி ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவன் கொடுத்தவனுக்கு வேண்டியவைகளைக்கொடுப்பதுபோல். ஆகையால் யாகத்தால் ஸுவர்க் சமுண்டாகும் என்கிற பிரமாணம் ஸிரிதான், தப்பு அன்று என்றுகண்டு பிடிப்பது ஊழும். பிரமாணங்களின் கருத்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு உதவியான சிவயுக்திகளால் உண்டாகிற அறிவை ஊழும் என்று சொல்லுகிறது. [15]

சுவ — சுதொ சீதுவனவ ஸவபுவெஷாநாம் ஸாராஹிதேஸி
யுஃம ஸுணு —

சூலிசெஃ வாராஹேள மொகெ கூராஸூகூரவனவஃ
கூராஸூவபாணி மருதாநி சுருபுஸூரகூரவயுதெ ||

கூராஸூகூரஸூதி சூலிசெள வாராஹேள மொகெ
பூயிகெள | சுரு கூராஸூநிபிஷ்டுஷ்டு வாராஹேள ஜீவஸ
வாஹிவபநீயஸு மூலிஸூவபயபுஷகூரண ஸூமாவாஹிதே
ஸூஷ்டு ஸவபுமருதாநி | சுருவாஹிதேஸுமருருபெவெகோவா
யிநா வாராஹேகூகூநிசெபுஸு | கூராஸூநிபிஷ்டுஷ்டு
சுருபுஸு | சுவிதேஸுமருபுஸுமருருபெவணாவஸூதொ
சூகூதா | ஸூவாஹிதேஸுமருவாவாஹிதேஸூரிணாவிசெஷஸு
வாஹிசெஷமாவாஸாரணா ந ஸவதீதி சுருபுஸூமருரு
தொ சுருவெகூகூநிசெபுஸூரவாஹிதேயாமருருபெவெகோ
வாயிநாசூரிஹிதே | நவீதே வபுஸூநாஹேள காரு சூ
வனகவனவ | யபுஸூதே “வஹமொ ஜூநதவஸா வபுதா சி
வாவராமதா | ஸுமருபுவி மொவஜாயபெஷ பூவெய நவ
யுதி மொதி ||

||கக||

அவ—சான் எல்லா வேதங்களுடைய உண்மையான அர்த்தங்களை அறிந்தபடியாலே, அவைகளுக்குள் முக்கியமான பொருளைச் சொல்லுகிறேன். கேள்.

கூரான் (பத்தன்), அகூரான் (முத்தன்) என்றுஇரண்டு புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள்—என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று எல்லாருக்கும் தெரியும். அவர்களில் கூரான் என்

வது —அவர்களுடைய குற்றங்கள் ஒன்றும் ஒருகாலத்திலும் என்னிடத்தில் இல்லாமைமயமாலும்), வேதத்திலும், ஸ்மிருதியிலும் என்னைப் புருஷோத்தமன்(மிகவும் உயர்ந்தபுருஷன்) என்று சொல்லியிருக்கிறது.

[illegible]

ஸ ஸா-தவிஜஜதி 2 0 ஸவ-தொடுவந மாரத 4 ||கக||

[illegible]

இப்படி புருஷோத்தமன் என்ஈறசொல்லுக்குப் பொருள் சொன்னது—பகவானை அப்படியே நினைக்க வேண்டுமென்பதற்காக என்று காட்டிக்கொண்டும், பகவான்புருஷோத்தமன் (மிகவும் உயர்ந்தபுருஷன்) என்ஈற அறிவை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே (அதாவது—எவ்வாறுவந்தால் மாறுதலில்லாமை, எல்லாவற்றிலும் நிறைந்நது, அவைவகையாத்தாக்கி எவ்வகை—இவைமுதலானவைகளாலே) புருஷோத்தமனான என்னை எவன் மயங்காமல், உள்ளபடி கூறான், அக்கூறல் என்றவர்க்கோக்காட்டிலும் வேறுஜாதிபெற்று அறிகிறானே; அவன் என்னை அடைவதற்காக அறியவேண்டிய எல்லா ஸங்கதிகளையும் அறிந்தவன். என்னை அடையவேண்டியதற்காக என்னைத்தியானம் செய்கிறான். அதாவது—என்னைப்பற்றின் எல்லா அறிவுகளாலும், அதற்குத் தகுந்த எல்லா வேலைகளாலும் நான் என்ன ஸந்தோஷத்தை அடைவேனோ, அதை இத்ததினைவாலேயே அடைகிறேன். விதங்களாவன—என்னை நினைப்பது

பது, என்பெயர்களைச் சொல்லுவது, என்வேலைகளைச் செய்வது, என்னை வணங்குவது முதலானவைகள். [19]

சுவ—இந்திததுராவெஷாதகைவெஷநம் வடுஜயதி.

ஐதி முஹுதகம் பாஸுபிதிகைகம் யோநவ! ஷநதஜகா
 வஸுபிதிகைகம் க்ருதக்ருதஜகா || ௨௦ ||

ஒஹத்விதி ஸ்ரீமமவதீதாஸாடுவநிஷ்டா வாலாஹவிக்ர
யாஹ்யொமஸாஸுஸ்ரீஸுஷாஜிபுநஸவாஹெ வாராண
வாராஹெஷ தீரெயாமொநாஹெஹெஸாஹய ||

உயரம் கீழ்வாரும் ஷாத்திசுபூதிவாடிநம் ஸவெஷ்வாந்
மஹிமாநாம் மஹிதலிஷம் சாஸ்திரம் கவிரேவசுபா யொநு
கலிஷதி க்ருகா ரியா தகொக்ய | வந்தஹுயா வஸுலிராநு
ஸுராக்ரதக்யத்யுஸ-ராம் ஸ்ரவணா உவாஷெபா யா வஸுலி
விராஸய-கா உவாதாஸுராக்ரயது நெநகத்யுஷம் தத்நா-ம்
க்யதம்ஸுராத்யுஷ-ம் | சுனெநநஸுராக்ரநா நனநஸுராக்ரவாநா
ஷெகலிஷயம் ஜீநாம் சாஸ்திரநுநெநெகத்யுஷம் கரொ
தி-நதது ஸக்ஷாதாராநுவதித்யுஷுதெ || ௨௦ ||

ஐ.சி.பி.ஐ.ம.வ.ப.பு.ரீ.ர.ந.ஜ.வி.ர.வி.த.ஸ்ரீ.தீ.க.க.வ.ர.ஷ.பு.
வ.ஹ.டி.சொ.ந.யு.ர.யம்.

அவ—இப்படி பகவான்! நூலோத்தமன் என்முஅறிவதைக்
கொண்டாடுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே நான் மிகவும் உயர்ந்த புருஷன் என்பது சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தாறஸ்யம். அதாவது—ஒருவராலுப் அறியமுடியாதது. ஒருவர் தெரிந்து சொன்னாலும் மனதில்படாது. அதை நீ குற்றமில்லாதவனாகையாலே, மிகவும் தகுந்தவன் என்று நினைத்து, உணக்குச் சொன்னேன். இது உன் மனதில்பட்டால், என்னை

அடைவதற்கு உதவியான எல்லா அறிவும் வந்துவிட்டதுபோல். என்னை அடைவதற்காகச் செய்யவேண்டிய எல்லா வேலைகளையும் செய்ததுபோல். இங்கே சாஸ்திரத்தினால் ஏற்படுகிற-பகவான் உயர்ந்த புருஷன் என்கிற-தினையைச் சொல்லிற்று திரானங்க ளால் ஏற்படும் அவருடைய பார்வைபைச் சொல்லவில்லை. 1 [20]

1. ஒருவன் இந்த ஸங்கதியை அறிந்தால்தான், மற்ற அறியவேண் டிய எல்லா ஸங்கதிகளையும் அறிவன்; செய்யவேண்டிய எல்லா வேலை களையும் செய்வன், அவைகளுக்கு இதுதான் ஷோர். ஆகையால் இதின் அறிவதையே மற்ற எல்லாவற்றின் அறிவாகவும், எல்லா வேலைகளாக வும் கொண்டாடினார். இதனால் மற்ற அறிவுகளையும், மற்ற வேலைகளையும் வேண்டாமென்று சொல்லக்கூடாது. அவைகள் கட்டாயம்வேண்டும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

ஷோலசெர்யாய்யம்.

கன-கதீதெநாயுய்யஞ்ஞென பூகூதிவாருஷெபொ
விடுவிகுயொஸும்ஸுஷெயொஸு யாயாத்ஜம் ததம்ஸமடுவியொ
மபொஸு மூனஸஜ்ஜததிவபடுபஹைதுககம், ஸவ-பூகூ
ரெணாவஸிதயொம் பூகூதிவாருஷெயொமடுமநிவிமடுதி
கம், விமடுதிதெதா மமவதெ. விமடுதிமடுதாடிவிமலு
நரி.பூலுநஸு வபடுகெஹயாருவாசுகாயக வுரவந
ஹண ஸாடுகெராய்டுதாநயா வுரவஷெததெகெந யா
யாதுஹ மவடுக்டு | சுமஹரடுகூஸு கூஷ்ஸுயாடுஸு
ஸெடுத ஸாஸு-வஸு தாம் வதாம், ஸாஸு ஸஸு-கதிவரீத
யொடுஷெ-வாஸுஸமடுபொவிடமாம வுநது—

ஸ்ரீமமவாநுவாவு—

சுமபம் ஸகூஸம்ஸுபிஜூடாநடாமயு வஸுதிஃ |
டி.நம் டிஸு யஜீஸு ஸாபு யஜுவசுஜடபு || 1க||
சுஹிம்ஸா ஸதீகெபூபஜு மஸூனிரவெஸம்மடு |
டியா மடுதெஷெதொகூஸம்ஸாடிவம் ஹீராவவயு || 2||
தெஜம் கூகா யுதிஸுளவடுகெபூஹொ நாதிராநிதா |
ஹனி ஸம்வடிம் டெடிவீகிஜாதஸு ஹாந || 3க||

ஐஷாநிஷெவியெ மஸம்பொபுருவஸு டும்வஸுஹெ
துடிஸுநஜம் டும்வம் மயம், ததிவூதிஸமயு | ஸகூஸம்
ஸுபிம்-ஸகூஸுநகூரணஸு ரஜஸுடுகாஷுடிஸுஷெக்டு |
ஜூடாநடாமயுவஸுதிஃ-பூகூதி விபுகூதஸுரடுவவிவெக
நிஷா | டாமம்-நுரயாநி-கதயநஸு வாகெ பூகூதிவாடிநடு |
டி-டிநஸொ விஷெயொநு-வூதிவூதிஸம்ஸீதநடு | யஜு-
ஹாநிஸுதிருநித மமவஹாராயநாடுவடிஹாயஜூடிநு
ஷுடபு | ஸாபுராயம்-ஸவிமடுதெமடுமவதஸுஹாராயநபு
காரஸுயபூகூதிவாடிசு க்ருஷ்ணாவெடிததுநுஸுநாய வெடி
ஹு | ஸகிஷுரிதவ-கூஷ் ஹாடி-யணயாடிஸு-வவாஸாடு
மடுமவகூணநகடு-பொபுருவாடி நஸுகூரணயு | க்ருஷ்ணம்-

தன் என்று இருவகையான அறிவுள்ள வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் ஒருவிதமான மாறுபாடி எல்லாத்தினாலும், அவைகளில் நுழைந்திருப்பதாலும், அவைகளைத் தூக்குவதாலும், அவைகளுக்கு ஈஜமானாக இருப்பதாலும் வேறு வஸ்துவாகையால், மிகவும் உயர்ந்த புருஷன் என்கிற பகவானுடைய உண்மையும் சொல்லப்பட்டன. இப்போது சாஸ்திரத்திற்கு உட்பட்டவன்தான் கீழ்ச்சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளையும் நம்புவன் என்று காண்பிப்பதற்காக, சாஸ்திரத்திற்கு உட்பட்டவன் தெய்வப்பிறவி யென்றும், அவன் இன்பமாதிரி இருப்பன் என்றும், சாஸ்திரத்திற்கு உட்படாதவன் அஸுரப்பிறவி யென்றும், அவன் இன்னமாதிரி இருப்பன் என்றும், பிரித்து பகவான் சொல்லுகிறார்—

தெய்வப்பிறவிக்கு அடையாளங்களைச் சொல்லுகிறார். (1) உலகத்தில் பிடித்த வஸ்துவின் பிரிவேன்றும், பிடிக்காத வஸ்துவின் சேர்க்கையென்றும் தூக்கம் இரண்டுவிதம். ஒருவன் இவை இரண்டும் வருவதற்கு அடையாளங்களைக் கண்டால், நடுங்குவன். அது இல்லாமை (அபயம்); (2) மனதில் 1 ரஜோகுணம், தமோகுணம் இல்லாமை; (3) உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவின் உண்மையை அறிவதில் 2 நிலையாயிருக்கை; (4) நியாயமாய் ஸம்பாதித்த தன் ஸொத்தை நல்ல பாத்நிரத்தில் (தகுந்த வர்களுக்கு) தானம் செய்வது; (5) மனதை விஷயங்களில் போகாமல் பழுக்குவது; (6) பலன்களை விரும்பாமல், பகவானுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக,

1 சுலோகத்தில் ஸங்கத்தி என்கிற சொல்லுக்கு நல்ல சுத்தி என்று பொருள். அதாவது—ஆசை, பொருமை, மோசம் செய்வது முதலான எல்லா விதமான தோஷங்களில்லாமை. அவைகளை உண்டு பண்ணுகிற ஈஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் போனால், அவைகள் தானே போய் விடுமென்று எண்ணி, அந்தச் சொல்லுக்கு ரஜோகுணம் தமோகுணம் இல்லாமை என்று பொருள் எழுதினது.

2. சுலோகத்தில்—ஞானயோகம் என்கிற சொல்லாலே கர்மயோகம் முதலானவைகள் வேண்டாமென்று சொல்லப்படவில்லை. ஸத்துவ குணம் மேலிட்டவனுக்கு அவைகளும் வேண்டும். ஆகையால் இந்தச் சொல்லாலே கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம்—இவைமூன்றுக்கும் வேண்டிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஆவஸ்வரூபத்தை நினைப்பது தான் சொல்லப்படுகிறது.

வைசுவதேவம் முதலான நித்தியகர்மங்களைச் செய்கை; (7) வேதம் முழுவதும் 1 பகவானையும், எல்லா உலகமும் அவர் சொத்து என்பதையும், அவரை ஸந்தோஷப்படுத்தும் வழியையும் சொல்லுகிறது என்று நினைத்து, எப்பொழுதும் வேதத்தைச் சொல்லுகை; (8) ஒருவன் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்துவதான வேலைகளைச் செய்வதற்காக. முதலில் 2 கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், சாப்பிடக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்ட ஏகாதசி முதலான நாள்களில் சாப்பிடாமலிருப்பது முதலானவைகளைச் செய்கை; (9) பிறர்விஷயத்தில் மனது, வாக்கு, உடம்பு—இந்த மூன்றின் வேலைகளும் ஒத்திருப்பது; (10) பிறருக்குத் தொந்தரவு செய்யாமலிருக்கை; (11) நிஜம் சொல்லுவது, அதாவது—கண்ணால் கண்டபடி சொல்லுகை; அதை ஜனங்களுக்குத் தொந்தரவுக்காகச் சொல்லக்கூடாது; நன்மைக்காகச் சொல்லலாம்; (12) பிறருக்குத் தொந்தரவைக் கொடுக்கக்கூடிய மனக்கலக்கம் இல்லாமை; (13) தன் நன்மைக்கு இடைஞ்சலான தன் வஸ்துக்களை விடுகை; (14) கண்முதலான இந்திரியங்களைச் சப்தம் முதலான விஷயங்களில் அழுந்தாமல் தடுத்துப் பழுக்குகை; (15) பிறருக்கு இடைஞ்சலுக்காகக் கோழிச் சொல்லாமை; (16) எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் (சத்துருக்களிடத்திலும், சிநேகிதர்களிடத்திலும்) தயை—அதாவது—அவர்கள் வருத்தப்பட்டால் அதைக்கண்டு தாங்காவிருக்கை, (17) தனக்குத் தகாத சப்தம் முதலான விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை; (18) கெட்டியாய் இல்லாமை, அதாவது—பயப்பட்டாமல் ஸாதுக்கள் தன்னிடம் நெருங்கிப் பழகத்தகுந்தவரை இருக்கை; சுவர்—தன்

1. இரண்டாவது அத்தியாயம் 46-வது சுலோகத்தில் சொன்ன படி—மோக்ஷத்தை அடைய ஆசைப்படுகிறவன்கொஞ்சபலன்களைக்கொடுக்கும் தாழ்ந்த தேவதைகளின் பூஜையைச் சொல்லும் பாகத்தைப் படிக்கக்கூடாது—என்று ஸந்தேஹமுண்டாகலாம். அது சப்தம் முதலான முழுவதும் என்ற சொல். ஆனால் அவன் எண்ண வேண்டிய விடம் வேறு. அது வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

2. சுலோகத்தில் தபஸ் என்கிற சொல்லுக்கு சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி ஸுகந்தைக் குறைப்பது என்று பொருள். அந்தக் குறைக்கும்விதம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

ணீர் போலில்லாமல் கெட்டியாயிருப்பதால், ஒன்றினாலும் அதில் நுழைய முடியவில்லை. (19) தப்புக்காரியங்களைப் பண்ணினாலும், பண்ணுவதிலும் வெட்கப்படுகை; (20) தான் ஆசைப்படக்கூடிய விஷயங்கள் கிட்டிருக்கும்போதும், அவைகளினால் கலங்காமலிருக்கை; (21) கெட்டமனிதர்கள் தன்னை அவமானம் பண்ணமுடியாமல் இருக்கையுள், கெட்டமனிதர்களைக் கண்டிக்கத்தகுந்தவனாக இருக்கையும். சபலம் முதலியவைகளால் கெட்டமனிதனிடம் போனால், அவன் அவமானம் பண்ணுவதற்கு இடம் உண்டாகும். அப்படிப்போகாமலிருக்கை; கெட்டமனிதர்கள் அவமானப்படுத்துவதற்குக் காரணமான சபலம் முதலியவைகள் இல்லாமலிருக்கை; (22) பிறரால் தொந்தரவுகளை அனுபவிக்கும்போதும், அவர்கள் விஷயத்தில் மனது கலங்காமலிருக்கை; (23) எவ்வளவு பெரிய ஆபத்திலும், செய்யவேண்டிய காரியத்தை, விடாமல் தைரியத்துடன் செய்கை; (24) செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வதற்கு, கண்முலான இந்நிரியங்களும் மனதும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி தகுந்தவைகளாக இருக்கை; (25) எவர்களுடைய அவர்களிடப்பட்டபடி நடக்கவொட்டாமல் தடுப்பது துரோஹம். அது இல்லாமலிருக்கை; அதாவது—பலமுள் எவன் இளைத்தவனை நியாயமில்லாமல் தன்வலிமையால் வசப்படுத்திக்கொள்ளுவன். அதில்லாமலிருக்கை; (26) சிலர் தங்கள் யோக்கியத்தை யமீரிக் கர்வப்படுகிறார்கள். அது இல்லாமலிருக்கை; உலகத்தில் யாருக்கும் கர்வம் என்பதே கூடாது. பணமோ, படிப்போ, சூலமோ, அதற்குத் தகுந்ததாக இருந்தால், போனால் போகட்டும் என்று பொறுக்கக் கொள்ளலாம். அதை யமீரி இருந்தால், அதுமிகவும் பிசகு. ஆயிரம் நூறாய் உள்ளவனுக்கு பதினாயிரம் நூறாய் உள்ளவன் கர்வமிருந்தால், அதை ஒரு ஜனமும் ஸ்ஷியாது. இந்த இருபத்தாறு குணங்களும் தேவப்பிறப்புள்ளவர்களுக்கு இருக்கும். அவர்களாவன—பகவானுடைய உத்திரவை நடத்துவதற்காக பிறந்தவர்கள். அவர்களுக்கு இந்த குணங்கள் கட்டாயம் இருக்கும்.

ஓஹோ ஓவெபூரகிராந்யுக்ருயஃ வாரூஷ்யுமேவ ||

ஈஜோநம் உரஹிஜாதஸ்ய வாயு-ஸம்வஹிஸுஸு ||

ஓஹம்-யாதிபுக்ஷவஹ்வநாபயபூரஹுஷாந்ரஹபூ

க்யூரக்யூதூவிவெகுகரொ விஷயாநுஹவநிதிதோ ஹ

ஷ-ஃ; சுதிஜாநபு- ஸ்ரவிஷ்ணுவிஜாநபநுமுகுணொரவிஜாநஃ !
 க்ருயா-வராவீலாமவாவிதவிகாரஃ ! வாராஷ்ய-ஸாயதி
 நாஜெசுமகாரஃ ஸ்ரவாவதி கஜோந-வராவரதத்யக்யாக்ய
 த்யாவியெகதி வந்தெஸ்யவாவா ஸ்ரஸுரீஸம்பஷிவிஜாநஸ்ய
 ஸவதி! சுஸு,ரா-ஹவஷாஜோதிவ்யதீஸீயாஃ || ||ச||

(1) பகவானுடைய உத்திரவை நடத்தவேண்டுமென்று எண்ண
 மில்லாமல், நானுபேர்கள் தன்னை நல்லதாமிஷ்டன் என்று கொண்
 ராவதற்காகத் தாம் மங்களச் செய்துகை; (2) இன்னதைச் செய்யலாம்,
 இன்னதைச் செய்யக்கூடாது என்று தோன்றவொட்டாமல் பண்
 னுகிற—பணம், பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலானவைகளை அனு
 பவிப்பதினால் உண்டாகும்—தலை தெரியாமல் வருநிறுந்தாலும்.
 (3) தன்னுடைய படிப்பு, பணம், குலம், முதலானவைகளுக்குத்
 தகாத கர்வம். முதல் மூன்று சுலோகங்களில் 26-வது குணமாகச்
 சொன்னதற்கு எதிர்த்தானது; (4) பிறருக்குத் தொந்தரவு
 பண்ணக்கூடிய மனக்கலக்கம்; (5) நல்லவர்களுக்கு 1 நடுக்கத்தை
 உண்டுபண்ணக்கூடிய ஸ்வபாவம்; (6) இன்னது உயர்ந்தது; இன்
 னது இளப்பம் என்றும்; இன்னகாரியத்தைச் செய்யலாம்; இன்ன
 காரியத்தைச் செய்யக்கூடாதென்றும் பிரித்து அறிபாமை. இந்த
 ஆறு 2 குணங்களும் அஸுரப்பிறப்புள்ளவர்களுக்கு இருக்கும்.
 அஸுரப்பிறப்பாவது பகவானுடைய உத்திரவை மீற வேண்டு
 மென்றே பிறந்தவர்கள். [4]

ஹேலீ ஸம்பவதிரோக்ஷாய நிவ்யூராத்ஸுரீ உசா ||ச||

ஹேலீ-ஜோஜோநாவ்யூதிருதிவா ஸம்பவ விரோக்ஷாய-
 வ்யூராத்யே ஸவதி - க்ருணே ஜீவயே ஹதீத்யுய-ஃ !
 ஸ்ரஸுரீ-ஜோஜோதிவ்யூதிருதிவா ஸம்பவ நிவ்யூராய ஸவதி-
 சுயொமதிவ்யூத்யே ஸவதீத்யுய-ஃ || ||ச||

1. கெட்டவர்கள் விஷயத்தில் கடுமையாக இருப்பது அறிகக்
 கெடுதலன்று.

2. இங்கே ஆறு குணங்களை மாதிரியும் சொன்னபோதிலும், முதல்
 மூன்று சுலோகங்களில் சொன்ன குணங்களில் லாஸ்யமாயும் சொன்ன
 தாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அவ் இருபத்தாறு குணங்களில் ஆசையும், ஆறுகுணங்களில் வெறுப்பும்கூட உண்டாவதற்காக இருபத்தாறு குணங்கள் மோகத்தையுடையவர்களுக்கும் உண்டாயிற்று, ஆறு குணங்கள் ஸம்ஸாரத்தைக்கொடுக்கும் என்றும் சொல்லுகிறார். இது ஏற்கனவே 14-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகம் முதல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இருபத்தாறு குணங்கள் ஸத்துவத்தின் வேலை. ஆறு குணங்கள் ரஜஸ்ஸுதமஸ்ஸுக்களின் வேலை—

தேவப்பிறப்பாகிற (அதாவது—என் உத்தரவுப்படி நடக்கிற) பெரிய ஸம்பத்து இப்போது இருக்கும் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, என்னிடம் வருவதற்குப் படிப்படியாய் உதவுகிறது. அஸுரப்பிறப்பு (என்னுடைய உத்தரவை மீறிநடப்பது) அதோகதையை (அதாவது—இப்போது இருக்கும் நிலைமையைக்காட்டிலும் இன்னும்கீழே கீழேபோவதை) அடையும்படி செய்கிறது. [42]

சுய—வளத்து, சுகம் ஸுபுஷ்பதிக்ரமணாதிவிசயாஜிபுநாபெயவபோஹ. —

போபு—உலம்புடி லெடிவீரீவிஜாதொழலி வாணவ || ௫ ||

பொருள் போபுயா, ஸுபுஷ்பதிக்ரமணாதிவிசயாஜிபுநாபெயவபோஹ. லெடிவீரீவிஜாதொழலி வாணவ—யாஜிபுநாபெயவபோஹ. உரி வாணாஜிபுநாபெயவபோஹ. || ௫ ||

அவ—இந்த இரண்டு பிரிவையும் கேட்ட அர்ஜுனன்—நான் இவைகளில் எந்தப்பிரிவே, தெரியவில்லையே என்று நடுங்கினான். அப்போது பகவான் சொல்லுகிறார்—

அப்பா! நீ துக்கப்பட்டாதே. 1. மீயோ தேவப்பிறப்பு பெரிய தர்மவீரனான பாண்டமஹாபாஹிற்குப் பிறந்தபிள்ளையல்லவா, நல்லவர்களுடைய வயிற்றில் கெட்டபிள்ளைகள் பிறக்கும். [5]

1. அர்ஜுனனுக்குச் சண்டையின் ஆரம்பத்தில் பந்துக்கள் சாகிறார்கள் என்று ஒருவருத்தம் உண்டாயிற்று. அது கீழே பகவான் பண்ணின உபதேசத்தினால் போய்விட்டது. இது அந்த துக்கமல்ல. அது ஆத்மா முகவானவைகளை அறியாத்தினால் வந்தது. இது நான் நல்லபிரப்போ இல்லையோ என்ற ஸந்தேஹத்தால் வந்தது.

புருஷத்திஹ நிபுத்திஹ-ஈஸ்யாபயஸாயநம் ரோகஸாய
நம் உ வெவகிகம் யஜி-கோஸுராரந விஷு-நஜாநனி | சொ
லம் - வெவகிககி-பெரமுக்ஷம் ஸாஸு லிபிஷ, தஜாஸுரோ
ரம் உாஸுரோஷு-ந விஷுதெ| நாவி உாஸார- தஜாஸுர
ஹுரஸொலம் பெந ஸநுராவநநாதிநா சுவாரொண ஜாயதெ,
வொரவூரூரூரூஷு-ந விஷுதெ| யயொதூம் “ஸநுரூஹீ
நொ-ஸ-விநிபுதூநஹபுஸவ-கி-புவி”தி சயா வதூம்
உ தெஷு-ந விஷுதெ-யயாஜிதூம் ஸ-புதஹித ர-புதஹ
ஷண் தெஷு-ந விஷுதெ ||

|| ௭ ||

பிரம்மலோகம்வரையிலுள்ள உலகங்களில் கிடைக்கும் ஸு-
கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தர்மங்களும், தோகூத்ததைக் கொடுக்-
கக்கூடிய தர்மங்களும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.
அவைகள் அவர்களுக்குத் தெரியாது. லக்ஷம் தடவை சொன்ன
லும், தமோகுணம் மேலிட்டிருப்பதால், புரியாது உடம்பும் ஆத்-
மாவும் வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை எப்படியிருந்து செய்ய
வேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி அ-
வர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். ஸ்நாகம் செய்து கோவிலுக்குப்
போகவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அந்த ஸ்நானத்தைச்
செய்யமாட்டார்கள். ஆத்மாவிற்கு தன்மை, பொருமை, வணக்கம்-
இவை முதலானவைகள் வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அ-
வைகள் அவர்களுக்கு இருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் முதலான
எந்த வேலைகளாலே உடம்பும் ஆத்மாவும் சுத்தமாகுமோ, அந்த
வேலைகளுமிருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் பண்ணாதவன் அசுத்-
தன்; ஒரு வேலைக்கும் தகாதவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது.
அவர்களிடத்தில் ஸத்தியம் இருக்காது. பொய்தான் சொல்லு-
வார்கள். எய்க்கிறத்திலேயே ருசியாகையால், நடந்தபடிசொல்ல-
மாட்டார்கள். தொந்தரவு செய்வதே ஸ்வபாவமானதால், அனு-
பவத்தைச் சொல்லமாட்டார்கள். [7]

சுல-கி-ம-...

ஸவதூபிபூதீஷம் தெ ஜமதூஹாரநீஸாரபு |

ஃவரஸுரஸாமபுதூம் கிநிநுதூரிமெகூகபு || || ௮ ||

வனதாம் ஐவ்விதவடிவ ஸ்வராதாரமோடவ்யஸம்யம் !

பூவவனோஹ கரீடாணம் க்ஷயாய ஜயதொரஸம்வஹம் || கூ ||

வனதாம் ஐவ்விதவடிவ-சகலவித-நவராதாரமோடவ்யஸம்யம்-சுஷ்ருஷ்
ஷெஹாதிரிதாரதாம், சுஷ்ருஷ்யஸம்யம்-வ்யாபிவச-ஜேத்யவா-தொ
ஷெஹெ ஜோத்யகேந ஷெஹவ் திரித சுதொவவவதவதி
விவெகாகுஸமாம், உத-கரீடாணம்-வவெஷ்டாம் ஹிம்ஸகாம்
ஜமதம் க்ஷயாய பூவவனி ||

|| கூ ||

கீழ்ச்சென்ன தப்புஎண்ணத்தினால், உடம்பைக் காட்டிலும்
வேறாக ஜீவனை அறியாமல், கொஞ்ச புத்தியுள்ளவர்களாய் (அதா
வது—குடத்தை கப்போல் உடம்பு அறியப்படுகிறது; அறிவுள்
ளதன்று; ஆகவே அதை அறிகிறது. ஆகையால் அது உடம்பை
க் காட்டிலும் வேறு—என்று பிரித்து அறிபமுடியாமல்), கடு
மையான வேலைகளைச் செய்துகொண்டு, (அதாவது—எல்லாரையும்
ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு), உலகத்தை அழிக்கிறார்கள். 1 [9]

காரீரஹித்ய ஐவ்விதாரம் ஐவ்விதநிஷாநிதாம் ! ரொஹா
ஸ்வஹித்ய ஐவ்விதவத்யுஷ்ணஸம்வஹம் || கூ ||

ஐவ்விதாரம்-ஐவ்விதவவவியம் காரீரஹித்ய தஜீஷாய
யிஷயா ரொஹாஸ-சுஜோதாஸ, கவஹித்ய ஐவ்விதவத்யுஷ்ண
கவஹித்ய ஐவ்வித கஸம்வஹம்-கஸம்வஹ விவ்வித
வ்யக்யுதாம் ஐவ்விதநிஷாநிதாம் பூவத்யுஷ்ண ||

|| கூ ||

நம, இரத்த தெய்வம் என்னத்துக்கு? இதேமாதிரி உலகத்தில் ஒவ்
வொரு வஸ்துவம் ஒவ்வொரு காரணத்தால் உண்டாகிறது. அந்தக் கா
ரணமே போதுபே; பிரம்மம் என்னத்துக்கு; அதில் பிரம்மத்திற்கு என்
னவேலை—என்று,

1. அவர்கள் தாங்கள்கெடுவதுமன்னியில், மற்றவர்களையும் கெடுக்கி
றார்கள். அதாவது—அவர்கள் பகவானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்மமார்க்கத்
தைக் கவனிக்கிறதில்லை. முட்டாளான மற்றவர்கள் அவர்கள் செய்வதைப்
பார்த்து, அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு, அவைகளைஸரியானவைகள் என்
து நம்பி, தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகம் (அறம், பொருள், இன்பம்,
யிடு) என்ற புருஷார்த்தங்களை அடையாமல், மூன்று விதமான (தன்னால்
வருவது, மற்றவியாக, சிங்களவருவது, தெய்வதால்வருவது) தொந்தரவு
களுள்ள ஸம்ஸாரத்தில் அழுத்துகிறார்கள்.

புருஷார்த்தமென்று எண்ணுகிறார்கள். இதற்கு மேற்பட்ட புருஷார்த்தம் இல்லை என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். [11]

சூராவாஸஸகெஷபூகாரி காரிக்ரோயவராயணாஃ ।

ஔம்ஹஞ்சை காரிகெஷாஸாயுதேந்யாயெநாயுதஸந்யாநா ॥

சூராவாஸஸகெஷ - சூராவ்யவாஸஸகெஷபூகாரி, காரிக்ரோயவராயணாஃ-காரிக்ரோயெகநிஷாரி, காரிகெஷாஸாயுதேந்யாயெநாயுதஸந்யாநா வு.கி ஔம்ஹஞ்சை ॥ ॥கஉ॥

ஆசைகள் என்றே நல்ல கயிறுகளால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக்கயிறுகளுக்குக் கணக்கில்லை. கயிறற்றைக் கத்தியால் அறுக்கலாம்; ஆசையை அறுக்கமுடியாது. எப்பொழுதும் பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலானவைகளை அனுபவிப்பதும், கோபித்துக்கொள்வதும் தான் அவர்களுக்கு வேலை. தங்கள் இஷ்டப்படி எல்லாம் அனுபவிப்பதற்காக தப்புவழியால் பணம் முதலிப்பவைகளை ஸம்பாதிக்கவேலைசெய்கிறார்கள். 1

[12]

உடிசேஷ்யே யோ ஹஸ்திஃ ப்ராஹ்மே நொராயு ॥

உடிசேஷ்யேவி செ ஹவிஷ்யதி வுநாயுநயு ॥ ॥கஉ॥

உடிஃ ஸ்கந்த்ரவாஸாஸிகம் வஸயும் யோ உதாரியெயு நெவ ஹஸ்தம், நாடிஷாஸிநா । உடிஃ உ நொராயுதெவெ ப்ராஹ்மே நாடிஷாஸிஸஹிதஃ ॥ உடிஃ யநம் உதாரியெயு நஹஸ்தம் செ ஸஹி । உடிசேவிவாநதெயு உதாரியெயு நெவஹவிஷ்யதி ॥ ॥கஉ॥

அவ—ஞானயோகம் செய்கிறவன் இன்னவிஷயத்தில் மனது அடங்கிற்று; இன்னவிஷயத்திலே மனது அடங்கவில்லை—என்று பாற்ப்பதுபோல், பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலான அனுபவங்களைத் தேடுகிறவன் இன்னது, கிடைத்தது, இன்னது கிடைக்கவில்லை—என்று நவனிப்பதைச் சொல்லுகிறார்—

1. முன்சுலோகத்தில் நினைவையே (விஞ்ஞா)சொல்லிற்று. இந்த சுலோகத்தில் ஆசைகளையே சொல்லுகிறது. பலன்வேண்டுமென்று ஆசை; பண்ணுக்காகச் செய்யவேண்டியதில் நினைவு. ஆசைப்படுமவைகளுக்கு ஏனாத்திஷ்டாஸாயால், ஆசை முதலியவைகளுக்கும் கணக்கில்லை.

நிலம், பிள்ளை முதலானவைகளெல்லாவற்றையும், என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேயேதான் ஸம்பாதித்தேன். அதிருஷ்டம் முதலானவைகளால் அன்று. இன்னும் அநேக ஸங்கதிகளையும் என் ஸாமர்த்தியத்தினாலேதான் ஸம்பாதிக்கப் போகிறேன். அதிருஷ்டம் என்று ஒன்று இருப்பதாகவே நான் நினைக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தலக்ஷம்ருபாய் பணமும் என் ஸாமர்த்தியத்தாலேதான் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. அதினாலேயேதான் இப்பவும் குறைவில்லாமலிருக்கிறது. இன்னமும் என் ஸாமர்த்தியத்தாலேயே அநேகபணங்களை ஸம்பாதிக்கப் போகிறேன். [13]

சுலெள யியா ஹதஸூத்ருஹுமிஷே ஊவராமவி ||

சுலெள யியா வயவதா ஹதஸூத்ருஃ! சுவராமவி ஸத்ருமஹம் ஸத்ருரோ யிராஸு ஹமிஷே! கிதேத்ருநீந்யஸிஷு வுஷுநெஹி வரிகஸுதேநாஷுஷு வரிகஸுரண || ||கஈ||

என்னுடைய பலத்தினால் இந்த சத்துருவைக் கொன்றேன். இன்னும் அநேக சத்துருக்களையும் 1. சூரனும் வீரனுமான நான் கொல்லப்போகிறேன். அறிவும், பலமும் இல்லாதவர்கள் சொல்லுகிற அதிருஷ்டத்தின் ஒத்தாசை எனக்கு என்னத்துக்கு? [13]

சுவ—தயாப—

ஸாஸுரொரஹமஹம் ஹோதீ விரெஹஹம் வயவாநு ஸுஸீ||

ஸாஸுரொரஹம்-ஸுராய்நொஹம், சுநெஹிஷாம் ஊஹரெவ நியதா! சுஹம்ஹோதீ-ஸுதவனவாஹம் ஹோதீ, நாஷுஷாஸிஹி! விரெஹஹம்-ஸுதவிரெஹஹம், ந சுஸாஸிஷுஷுஷாஷே! தயா ஸுதவனவ வயவாநு ஸுதவனவஸுஸீ ||கச||

அவ—அப்படியே—

நான் ஒருவருக்கு உட்பட்டவனில்லை. எல்லாரையும் நான் தான் அடக்கி ஆளுகிறேன். என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேதான் எல்லா ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கிறேன். அதிருஷ்டம்

1 சூரன்—புலிபோல சத்துருவின் சேனையைச் செத்ததேபோல எண்ணி, பயமில்லாமல் அதில் நுழைகிறவன். வீரன்—சண்டடேபோடும் போது களைப்பு முதலானவை இல்லாதவன்.

டம் முதலானவைகளின் ஒத்தாசை எனக்கு வேண்டியதில்லை. இந்தமாதிரி நான் ஆகியிருக்கிறதும் என்னாலேயேதான். அதிருஷ்டத்தினாலில்லை. எனக்கு இருக்கும் பலமும் ஸுகமம் என்னாலேயேதான். [14]

சூரேஷ்யாஹிஜநவாநவஸி கொஹெஷ்யாஹி ஸஹஸொய்யா||

சுஹம் ஸூரேஷ்யாஹி, சுஹிஜநவாநவஸி, ஸூஹஸ
வொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி|| சுஹிநு வொஹெஷ்யாஹி
ஸஹ கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி || 14 ||

என்னாலேதான் நான் பெரிய பணக்காரனாக இருக்கிறேன். உயர்ந்த குலத்தில் நானாகவேதான் பிறந்தேன். எனமாதிரி தன் ஸாமர்த்தியத்தினாலேயே எல்லா ஸம்பத்தையும் ஸம்பாதித்தவன் இன்னொருவன் யார் இருக்கிறான். [14]

யகெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ||

சுஹம் ஸூரேஷ்யாஹி யகெஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி
வொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி
யகெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ||

நானே யாகம்பண்ணப் போகிறேன். நானே கொடுக்கப்போகிறேன். நானே ஸந்தோஷப்படப்போகிறேன். (எனக்கு தெய்வத்தின் ஒத்தாசை என்னத்துக்கு). எல்லா வேலைகளையும் என்னாலேயே செய்யமுடியுமென்று நினைக்கிறார்கள். அது தப்பு எண்ணத்தினாலேயே. [15]

சுஹம் ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ||

ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ||

சுஹம் ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி
யகெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி
ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி
ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி
ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி
ஸூரேஷ்யாஹி கொஹெஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி ஸூரேஷ்யாஹி || 15 ||

கிஹம்காரம் வயம் டிவடும் காரிம் கெராயம் உ ஸம்ஸரிதாஃ |

காரிவரஃ டிவெஹஷு ஸுபிஷெனாஃ ஸுஸுபிதாஃ ||

சுநந்யாவெகஷாஃ ஹெவ ஸவடும் கரோஜீதே த்யவரூ
வகிஹம்காரபரிதாஃ, த்யா ஸவடேஷு கரணே டிவெஹெவ
வயடாவூபிதிவ வயடும், சுதொ கிஷெஹெஹ நகஸிஷிஷிதிவ
டிவடும், வனவம்ஹெஹெஷு கி காரிவெஹெஹ ஸவடும் ஸுபிதே
தஹதி காரிம், கி யெ சுபிஷெகாரிணஸூநா ஸவடாவூ ஹதி
ஷுபிதே தி உ கெராயம், வனவெஹெஹ ஸம்ஸரிதாஃ, ஸுபெஹெ
ஷு வரஃ டிவெஹஷு வரவஸிதம் ஸவடேஷு காரயிதாரம்
வாரவெஹெஹெஷு கி கிஷெஸுபிதாஃ ஸுபிஷெனாஃ-காயுதிதி
கிஷெ ஸுபிதெஹெஹெஷு வரவெஹெஹெஷு வரவெஹெஹெஷு
காரிஷிஷிதாஃ ஸம்ஸரிதா யாநாஷிகம் ஸவடும் கி யாஷிகம்-காயு
வடேஷு த்யுபிதே ||

|| கடி ||

அவ—அவர்கள் மேலே சொல்லப்போகிறபடி யாகம் பண்
றுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்—

ஒருவருடைய உதவியில்லாமல் நானே எல்லாவற்றையும்
செய்வேன். எனக்கு தெய்வத்தின் உதவியும் வேண்டாம் என
கிற எண்ணத்தையும் (அகங்காரத்தையும்), என் டலமே எல்லா கா
ரியங்களுக்கும் செய்யப் போதுமானது என்கிற எண்ணத்தையும்
(பல்க்ந்தையும்), இந்த இரண்டினால் உண்டாகிற—என்மாதிரி ஒரு
வருமில்லை என்கிற—எண்ணத்தையும் (தர்ப்பத்தையும்), இப்படிப்
பட்ட எனக்கு நினைத்தமாதிரித்தில் எல்லாம் கிடைக்கும் என்
கிற எண்ணத்தையும் (காமத்தையும்), எனக்கு எவர்களாவது இ
டைஞ்சல் செய்தால், அவர்களெல்லாரையும் கொன்றுவிடுவேன்
என்ற எண்ணத்தையும் (குரோதத்தையும்)—இவைகளை அடைந்
து, கன்ஸுடப்பிலுப், பிறருடைய உடம்புகளிலுமிருந்து, எல்லா
லேலைகளையும் செய்க்கிற—மிகவும் உயர்ந்த புருஷனான நான் ஒரு
வன் இருக்கிறேன் என்று யாராவது சொன்னால், அந்தச் சொல்லைப்
பொறுக்காமல், நான் இல்லை என்பதற்குக் கோணலான பல யுக்தி
கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த அழகிலே யாகம் முதலான எல்லா

வேலைகளையும் செய்கிறார்கள். யாகம்என்பது என்ன? எதற்காகச் செய்கிறோம் என்பது முதலானவைகளைக் கவனிக்கிறதில்லை. [18]

தாநஹம் அிஷதஃ சூத்ராநாநு ஸம்ஸாரோஷம் நராய
போநு க்ஷிவாரீஜைஸு பிஸுஹ நாமஸுரீஷ்டைவயெ-நிஷம் ||

யமனஹம் போம் அிஷதஃ, தாநு சூத்ராநாநு நராயபோநஸு
ஹாநஹஜைஸம் ஸம்ஸாரோஷம்- ஜந்ஜநபிரணாடிநாநுபெண
வாரிவ-தஜ்ஜோநஷம் ஸனாநெஷம், தசூரவ்யாஸுரீஷ்டை
வ யொநிஷம் க்ஷிவாரீ-ஜாநஸுநுஷுபு-தநீகெஷ்டைவஜந்
ஸு க்ஷிவாரீ, ததஜ்ஜநபூவ்யுநம் மூணபூவ்யுதிஹைதம் ஹ
தஸுபிஷம் சூத்ராஸுஹஜைவ ஸம்யொஜயாரீத்ய-ம் || ௧௯ ||

1. கீழ்ச்சொன்னபடி யார்என்னிடத்தில் த்வேஷம் பண்ணுகிறார்களோ, அவர்களையும் (1), நான் இல்லை என்பதற்குக் கோணலான யுக்திகளைச் சொலுகிறவர்களையும் (2), என்னைத் தெரிந்தும் என்கிட்ட வராதவர்களையும் (3), நான் இருக்கிறேன் என்று அறியாதவர்களையும் (4) நான் எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரத்திலேயே போடுகிறேன். (அதாவது—பிறப்பு, கிழத்தனம், சாவு, மறுபடியும் பிறப்பு—இதேமாதிரி ஓயாமல்சுற்றுப்படி செய்கிறேன்). அதிலும், அஸுரப் பிறப்பிலேயே போடுகிறேன். (அதாவது—எனக்கு சத்ருவாகவே பிறப்பிக்கிறேன்). அந்தப்பிறப்பைக் கொடுக்கும்படியான வேலைகளைச் செய்யும்படி கொடுமையான நினைவுகளை நானே உண்டிப்பண்ணுகிறேன். [19]

ஸுஸுரீஃ யொநிபோவநா பிஷா ஜநநி ஜநநி பிஷா
ரெவ்யை களனெய ததொ யாஜ்யபிராம் மதிபூ || ௨௦ ||

பிஷாநஸுநுஷுபு-தநீகஜநாவநாஃ- ஸுநரவி ஜநநி
ஜநநி பிஷாஃ-பிஷிவரீதஜ்ஜாநாஃ பிஷிவ்யாநெவ்யை- சுவி

1. இந்தசுலோகத்தினிருக்கும், அிஷதஃ--சூத்ராநாநு-நராயபோநு--கஸுஹாநு--என்கிற நாலு சொற்களாலே 7-வது அக்ஷராயம் 15-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட நாலுவிதமான பாபிகள் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

ஹவாநு ஸர்வபூரொ ராஸாபெஹதிகிராநீபூர்வா, தத்
ஸுதொ ஜந்நொயயோரெவ மதிம் யானி || [௨௦]

அந்த பிறப்பை அடைந்து, அவர்கள் மறுபடியும் பிறப்புகள்
தோறும் இதேமாதிரி கெட்ட நினைவுகளையே அடைந்து, எல்லா
ருக்கும் ராஜாவாய் பகவானான வாஸுதேவன் ஒருவனிருக்கிற
னென்று அறியாமலே இன்னும் கீழே கீழே போகிறார்கள். அதா
வது-இருக்கஇருக்க இளப்பமான பிறப்புக்களையே அடைகிறார்கள்.
சுவ-சுஸ்யாஸு ரஸூஹாஸ்யூராத்நாஸஸ்ய சிவமஹைதாஸாஹ-
திவியம் நரகமெஸ்ய தஜாரம் நாஸநரோத்யநம் |

காசி: க்ரொயஸூயா மொஹஸூஸாபெததீயம் த்யுஜெக ||

சுஸ்ய-ஸாரஸூஹாவராவஸ்ய நரகமெஸ்ய தக திவி
யம் தாரம், தஜாதநொ நாஸந-காசி: க்ரொயொ மொஹ
ஹதி த்யுயணாம் ஸாராவம் வசிவபூரெவ யூஸ்யாதா தார
ம். சாமொ மொஹைதாஸாஸ்யூராத்நாஸஸ்ய தஜாரம் த்யுஜெக-த
ஸாநிதிவொரநரகமஹைதாஸாஸ்யூராத்நாஸஸ்ய தஜாரம் த்யுஜெக-த
கதி தயம் உபிராதம் வரித்யுஜெக || [௨௧]

அவ—ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியவொட்டாமல் செய்கிற
தான் கீழ்ச்சொன்ன இந்த அஸுரஸ்வபாவத்துக்கு வேர் எது?
அதாவது, இது எதனால் உண்டாகிறதென்றால், அதைச் சொல்லு
கிறார்—

கீழ்ச்சொன்ன அஸுரர்களுடைய ஸ்வபாவமாகிற நரகத்தி
திற்கு மூன்று வகைப்படிகள் இருக்கின்றன. அதாவது—அவைகள்
வழியாகத்தான் நரகத்தை அடையவேணும். அவைகளால் தான்
அந்த ஸ்வபாவங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகள் தான் ஆத்மாவை
உள்ளபடி அறிய வொட்டாமல் பண்ணி, ஜீவன்களுக்கு எல்லையி
ல்லாத கெடுதிகளை உண்டு பண்ணுகின்றன. அவைகளாவன—(1)
காமம், (2) குரோதம் (3) லோபம். காமமாவது-விஷயங்களை அனு
பவிப்பதில், அநுபவித்தாலல்லது தாங்கமுடியாத ஆசை. குரோத
மாவது—அப்படி பண்பவிக்க முடியாமல் போனால், மனது கலங்
கி கிட்டஇருப்பவர்களை அடிக்கவும், வைய்யவும் பண்ணுகிற மனக்

கலக்கம். லோபமாவது-தனக்கு ஏராளமான ஸொத்து இருந்தபோதிலும், காலணுக்கூட பிறருக்குக் கொடுக்க மனதாகாமலிருப்பது. ஆனகபால் இந்த மூன்றையும் விடு. மிகவும் 1 கொடுமையான நாகத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதால், இந்த மூன்றையும் அடியோடு துடைக்கவேண்டும். [21]

வனதெவிடூதூக் கௌஞெய தகோயாரெரெவி வி
நடூரரி சூவரதூதூ நஸூ யஸூதொ யாதிவராமதிபூ ||

வனதெவிடூ காரெயாரெரெவிதொயாரெரெவிவி
நீதஜூநவெதூவிவிடூதூ நர சூதூந் தெயுயி சூவ
ரதி-வஸூவிவிவ்யூதொநொ தீதாநகூடுஞெய பூயகதெ - .த
தொ திரெவி வராமதிம் யாதி ||

[22]

நாகத்துக்கு வழியாயும், எண்ணப்பற்றித் தப்பான நினைவுகளைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும் இருக்கிற இந்த மூன்றுகளுமில்லாதவன ஆத்மாவுக்கு சேஷமங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்வன். அதாவது-என்னை உள்ளபடி அறிந்து, எனக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்யவன். அதனால் அடைபடுவண்டியவைகளில் மிகவும் உயர்ந்த என்னை அடைவன்.

சுவ-ஸாஸூநாடிஸூநஸூ நரகஸூ பூயநஸூதூ
நிகூவம்—

யஸூஸூவியிஸூதூ விதூதெ காரிகாரதூ |

ந ஸ லிபிவிவாஸூதி ந ஸூவம் ந வராமதிபூ ||

ஸாஸூ-வெதூ, வியிரநஸாஸூந, வெதூவூ தீதா
ஸாஸூநஸூதூயி காரிகாரதொவதூதெ-ஸூஸூநாநஸூ
ணரெமூண வதூதெ, நஸூவிவிவாஸூதி-நகாரெவூதூ
விசூ விபிவிவாஸூதி-நஸூவம் கிவிரெவாஸூதி, நவராம
தி, கூதூ வராமதி பூவெதூதூதூதூ ||

[23]

அவ-ஜீவனுக்கு நாகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸங்கதிகளுக்குள் சாஸ்திரத்தை அலகூதியம் பண்ணுவதெனும் மிகவும் முக்கியமானது என்று சொல்லுகிறார்—

1. இப்போது உலகத்தில் இருக்கிற அந் ஒன்றுதான், யாரும் சாஸ்திரத்தை அலகூதியம் பண்ணுகிறார்கள்.

வேதம் என்கிற என்னுடைய உத்திரவை மீறி, தன்னிஷ்டப் படி எவன் நடக்கிறானோ, அவனுக்கு இந்த வேலாகத்தில் ஸுகம் துளிக்கூடக்கிடையாது ஸுவர்க்கம் முதலான வேறு உலகங்களு மில்லை. இவைகளே இல்லாதபோது, மோகனம் எப்படிவரும். [23]

தஸூலாஹூம் ப்ரோணம் தெ க யூகாயபூவஸிதா |

ஜோகா ஸாஸூவிபாநொகூம் கரீகூதபூரிஹாஹபூவி ||

ஒதைத்திகி ஸ்ரீமதவஜீதாஸூவிபநிஷதூ வரஸூஹவிஷா
யாயொமஸாஸூ ஸ்ரீகூஷாஜபூநஸவாஷெ

தெவாஸாஸவலிஹ மயொமொநாநி

ஷொஸொஸூயாயம்.

தஸூதாயபூகாயபூவஸிதென - உவாஷெயாமுவா
ஷெயபூவஸாயாம் ஸாஸூஷென தவ ப்ரோணம்-யபூஸாஸூ
திஹாஸவாஸாஸாஜபூவஸூஹிதா வேஷாம் யஷெவ வு
ஸூஷெதாஸூவராகதூ, தஜீணநாஸூவா தஜாஸூ
வாயஹூதஹ கரீகூ கூவொயயநி | தஸூஸூவிபாநொகூம்
கூதம் கரீகூவ ஜோகா யபூவாஷெநாநிதூ விஜோய, க
தபூம் கரீஹபூவி-தஷெவொவாஷா தூரிஹபூவி || 24 ||

ஐ ஸ்ரீமதவஜீதாஸூநாஸூவிபநிஷத ஸ்ரீஜீதாஸூஷெ
ஷொஸொஸூயாயம்.

ஆகையால் இன்னதைச்செய்யலாம், இன்னதைச் செய்யக்கூ
டாதென்பதை சாஸ்திரத்தைக்கொண்டுதான் அறியவேணும். ஸ்மி
ருதிகள், இதீஷாஸங்கள், புராணங்கள்—இவைகளோடுசொந்தவே
தங்கள் பகவான் மிகவும் உயர்ந்த புருஷனென்றும், அவரை
அடைவதற்காக, அவருக்கு ஸந்தேதாஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய
வேலைகளைச் செய்யவேணுமென்றும் சொல்லுகின்றன. அந்த பக
வானையும், அந்தக்கர்மங்களையும் ஏற்றக் குறைவில்லாமல் உள்ள
படி அறிந்து, நீ அந்த வேலைகளை உள்ளபடி செய். [24]

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகாய நம:

(21—வது சுலோகத்தின் குறிப்பு)1. ரௌரவம் முதலான நரக
ங்கள் பாபங்களைப் போக்குகின்றன. அஸூரத்தனம் பாபங்களை உண்டு
பண்ணுகிறது. ஆகையால் அது மிகவும் ஷொஷமையான சூதம்.

ஸபாசொடியாய்||

கனம்— ஷெவாஸாரவிமாடொத்தொடுப வூவூதக
ஜோமம், கதீரூபூவாயஜோமம் உ வெடுடுகதேடுடுதிதூ
தம்! ஐராமீரோஸூவிவிதஸூரஸாரகெமாடுடுகம், ஸாஸூ
விவிதஸூ உ மூணதடுடுவூவ்யூ, ஸாஸூவிவிதஸூ இசுணம்
மொயூடுதி கதூரோஸூவிவிதஸூ நிஷூகூகிதாமம், ஸா
ஸூவிவிதெ பூரோஸாய்டெ யாஸாடுடு ஸகாநி நிதி தமவ
மெடிமொமூதயாஜூமம் வூவூதி—

கஜோடு உவூ—

பெ ஸாஸூவிவிதூஜூ யஜெடு பூரோகிதாம் |

தெஷாம் நிஷூ தூ கா க்ஷூ ஸகூகெமா ஸூஸூ||

ஸாஸூவிவிதூஜூ பூரோகிதா யெ யஜெடு, தெ
ஷாம் நிஷூ கா? கிம்ஸகூ? க்ஷெமாவூடிஜூ? . 49 நிஷூ
விதி: ஸூயதெவிதிதிவிதிவிதூகிடுவதிடுஷூதூயூடுதி
தெஷாம் கிம்ஸதெவிதிதி, கிம்வாஜிவி, கிம்வா கிவி க்யூடூ||

அவ—தேவப்பிறப்பு, அஸூரப்பிறப்பு என்ற பிரிவைச்
சொல்லி, அதுவழியாய் அடையவேண்டிய வஸ்துவையும், அடை
வதற்கு உபாயத்தையும், வேதத்தைக்கொண்டே அநியேவணு
மென்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்
படாத வேலைகள் அஸூரப்பிறப்புள்ளவர்களாலேயே செய்யப்படு
மாகையாலே, அவைகள் யின்; அவைகளும், பல்வகையா
தென்பதையும்; சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் ஸத்து
வம் முதலான குணங்களால் மூன்று விதங்கள் என்பதையும்; சா
ஸ்திரத்தினால் ஏற்பட்ட வேலைகளுக்கு அடையவேண்டியும்,
சொல்லுகிறார். அரஜுநன் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைக
ளுக்குப்பலனில்லை என்பதை அறியாமல், சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்
படாததாகம் முதலான வேலைகளை மிகவும்கூடுதலாகச் செய்வான்
செய்தால், அவைகளினால் வரும் பலன்கள் ஸத்துவகுணத்தால்

ஏற்பட்டவைகளா? அல்லது மற்ற இரண்டு குணங்களால் ஏற்பட்டவைகளா என்று கேட்கிறான்.—

சாஸ்திரமில்லாமல் சிரத்தையுடன் யாகம் முதலான சில காரியங்களைச் சிலர் செய்கிறார்களே. அவர்கள் எந்த குணத்திலிருக்கிறார்கள்? அதாவது—அந்த வேலைகள் ஸத்துவத்தினால் ஏற்பட்டவைகளா? ரஜஸ்ஸினாலா? தமஸ்ஸினாலா? [1]

சா. — வனவம் வுஷெஷா ஹவாநஸாஸூவிஹிதபுராபாஸஸூதிருவக்ஷஸு வயாமாஷெதிஷ்ஷுருக்வம் ஹுதி நியாயஸாஸூயபடுஷஸு வயாசாஷெசுஷுணகஷெஷுவிப்யும் பூகிவாஹிதம், ஸாஸூயபுராபாஷெசுவிப்யும் தாவதாஹ—

ஸ்ரீஹவாநுவாஹ—

த்ரிவிபா ஹவதி புராபா ஷெஹிநாம் ஸா ஸுஹாவஜா |

ஸாஸுவிசு ராஜஸ் ஷெஹ தாஸீஸ் ஷெதி தாம் ஸுணம்"

ஸவெஷாம் ஷெஹிநாம் புராபாத்ரிவிபா ஹவதி | ஸாஹு ஸுஹாவஜா, ஸுஹாவக்ஷஸாஸாபாரணோஹாவக்ஷாஸீநகாலாநாநிதிஷ்ஷுதிசூவி விஸெஷா: யசு நுவிஷ்ஷு புராபா யதெ | புராபா ஹி ஸாஸூதிதம் ஸாபயதெததி விஸாஸவெஷிஷா ஸாபயநெகூரா | வாலாநா நுவிஷ்ஷு புராபா வாதயிஷா முணஸம்ஸவக்ஷா: தெஷா: தயிஷாணாம் வாலாநாநாம் ஜநகாம் ஷெஹெஷிபாணகூணவிஷயதயிஷா: காலெஷகூதிருவக்ஷா: ஸுதாஷபொ முணாம் - ஸுதாஷி முணயுஷெஷாஷி நுஹவஜாஹத்யுஷி. ததஸ்யம் புராபா ஸாஸுவிசு ராஜஸ் தாஸீஸ் ஷெதி த்ரிவிபா | தாஸீசாம் புராபா ஸுணம்-ஸா புராபா யஸூஹாவா, தஸுஹாவம் ஸுதாஷத்யுஷி ||

ஆவ-இப்படிக் கேட்கப்பட்ட பகவான், சாஸ்திரத்தினால் ஏற்படாதவைகளில் சிரத்தைக்கும், அதனால் செய்யப்படுகிற வேலைகளுக்கும் ஒரு பிரயோஜனமும் கிடையாதென்பதை 1 மனதில்

1. அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்விக்ரு பதில் கடைசியில் சொல்லுகிறார். அது அசட்டுக்கேள்வி என்று காட்டுவதற்காக உடனே பதில் சொல்லவில்லை.

வைத்துக்கொண்டு, சாஸ்திரத்தினால் ஏற்பட்ட யாகம் முதலான வேலைகள் ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் மூன்று விதமென்று சொல்லுவதற்காக, 1 சாஸ்திரத்தினால் ஏற்பட்ட வேலைகளைப் பற்றின சிரத்தை மூன்றுவிதம் என்று சொல்லுகிறார்—

2 உடம்போடுகூடின எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருக்கும் சிரத்தையானது மூன்றுவிதம். அது 3 ஸ்வபாவத்தினாலுண்டாகிறது. ஸ்வபாவமாவது—நெடுநாளாய்வந்த வாஸனையால் (பழக்கத்தால்) ஏற்பட்ட அந்தந்த ஸங்கதிகளில் பிரீதி (ருசி). எதில் பிரீதி இருக்கிறதோ அதில் சிரத்தை உண்டாகிறது. சிரத்தையாவது—இந்த வேலையால் என்னுடைய இஷ்டம் கிடைக்கும் என்று நம்பி, அந்த வேலையைச் செய்வதில் பறபறப்பு. வாஸனையும், ருசியும், சிரத்தையும் ஒருவன் உடம்புடன் சேர்ந்து இருக்கும்போது, அதினுடைய ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே, அந்தந்த ஸங்கதிகளில் ஆத்மாக்களுக்கு உண்டாகின்றன. ஆகையால், சிரத்தை—ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம்—என்று மூன்றுவிதம். அதின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேள். [2]

1. சிரத்தையோடு ஒரு காரியத்தைச் செய்தால்தான், பலன் உண்டாகும் அந்த காரியமும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதாக இருந்தால்தான்.

சிரத்தை என்பது ஸத்துவகுணம் உள்ளவர்களுக்குத்தான் என்பதில்லை. மற்ற குணங்களுள்ளவர்களுக்கும் உண்டு. சாஸ்திரத்தில்தான் ஸாத வேலைகளில்வரும் சிரத்தையைப்பற்றிக்கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய வேலைகளில் வரும் சிரத்தை மூன்று விதமென்று சொல்ல ஆரம்பித்தபடியால், கீழ்ச்சொன்ன சிரத்தைக்கு மூன்று விதம் கிடையாது என்று ஜாடையாய் காட்டப்படுகிறது.

2. 'உடம்போடு கூடின' என்கிற சொற்களாலே ஸத்துவம் முதலான குணங்களில் ஒவ்வொன்று மேலிடுகிறதென்றும், அதற்குத் தகுந்தபடி சிரத்தை முதலான காரியங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும் காட்டப்படுகிறது. ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் உடம்பிலிருக்கின்றன. சிரத்தை உடம்புடன் சேர்ந்த ஆத்மாவில் இருக்கிறது. காரணமான குணங்கள் மூன்று விதமாய் இருப்பதால், காரியமான சிரத்தையும் மூன்று விதம்.

3. ஒரு வேலையைச் செய்யச் சொல்லுகிற சாஸ்திரமும், அந்த வேலையைப்பற்றி ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிற அர்த்தவாதம் என்கிற வேதவாக்கியமும் எல்லாருக்கும் பொதுவாய் இருக்க, ஏன் ஒருவனுக்கு ஒன்றில் சிர

ஸக்யாநுராடுவா ஸய-ஸ்ய ஸூகா ஸவகி ஹாரத |
ஸூகாஸ்யொயம் வாரூஷொ யொ யஜ்ஜி ஸவ ஸம் ||

ஸக்ய-சுஹோக்ரணம் ஸவ-ஸ்ய வாரூஷஸ்ய-ஹோக்ரணா
நுராடுவா ஸூகா ஸவகி-சுஹோக்ரணம் யாஜ்ஜிஸம்ஸம்ஸு
தஜிஷ்பா ஸூகா ஜாயதஜ்ய-ஹோ | ஸக்யஸஸ்ய வ-ஸ்யொ
காநாம் ஷெஹொஜ்யாஜ்நாம் ஷெஸ்ய-நாய-ஹோ | ஸூகாஸ்யொய
யம் வாரூஷ-ஸூகாஸ்ய-ஸூகாவரிணாஸம், யொ யஜ்ஜி ஸ-
ய-வாரூஷொ யாஜ்ஜிஸூகா ஸூகா யாஜ்ஜி, ஸவஸ ஸம் ஸ
காஜ்ஜிஸூகாவரிணாஸம்-வாணுகேஷிஷ்யெ ஸூகாயுஜ்
ஸெக் வாணுகேஷிஷ்யெஸம்ஸ-ஸூகா ஸவகி ஸூகாஸ்யொ
ஸம் ஸவஸ்யொய-தஜ்ய-ஸூகா ஸவகி ||

|| ௩ ||

எல்லா ஜீவன்களுக்கும் சிரத்தை அவரவர்கள் மனதுக்குத்
தகுந்தபடி இருக்கிறது. மனது என்ன குணத்தோடு சேர்ந்தி
ருக்கிறதோ, அந்த குணத்தினால் ஏற்படும் வேலைகளில் சிரத்தை
உண்டாகிறது. அதாவது-மனது ஸத்துவகுணமுள்ளதாயிருந்
தால், அவனுக்கு ஸத்துவகுணத்தினால் ஏற்படும் வேலைகளில் சிரத்
தை உண்டாகிறது. 1 எவனுக்கு எந்தமாதிரி சிரத்தை இருக்கிற
தோ, அந்த சிரத்தையே அந்த மனிதனாக ஆகிறது. மண்ணால்
பண்ணின குடம் மண்ணாயிருக்கிறது. வெள்ளியினால் பண்ணின
குடம் வெள்ளியாயிருக்கிறது. அதுபோல. அதாவது நல்ல கர்மங்
களில் சிரத்தையுள்ளவனாயிருந்தால், நல்ல கர்மங்களின் பலன்களை
அடைகிறான். ஆகையால் பலன் கிடைப்பதற்கு சிரத்தையான
முக்கியமான காரணம் என்று சொன்னதாக ஆகிறது. [3]

தனது? இன்னொருவனுக்கு இன்னொன்றில் சிரத்தை என்றால்-இந்த
வாக்கியத்தால் பதில் சொல்லுகிறார். உலகத்தில் ருசி வெவ்வேறாக இரு
க்கிறது. அதினால் சிரத்தையும் வெவ்வேறு.

1 ஸலோகத்தில் 3-வதுபாதத்தில் பொதுவாய் சொன்னதை 4-வது
பாதத்தில் அந்தந்த சிரத்தையுள்ளவனுக்கு அந்தந்த பலன்வருமென்று
பிரதிபலிப்பதால்-சொல்லுகிறார். வெவ்வேறானவர்கள்-ஆயுள்
வாழ்வு என்று சொல்கிற பொருளையும், வளங்கி ஆயுள்வாழ்வு என்று

சுவ.—தஷெவ விவ்யுணோதி—

யஜனெ ஸாசவிகா ஷெவாநு யக்ஷரக்ஷாண்வி ராஜஸாஃ ।

பெதாநு ஹ-ஓதமணாஸ்ராதெநு யஜனெ த லஸாஜநாஃ॥

ஸக்யஸுணபூயஸ்ராதீ ஸாசவிகாஸ்ராதீ யா யுதூர ஷெவா
நு யஜனெ, ஓவாஸாஸிநேநு துஷஸுவஹதாஹுத
ஷெவயாமவிஷயாஸ்ராதீ ஸாசவிகாஸுக்ஷமயகி ராஜஸாயக்ஷ
ரக்ஷாண்வி யஜனெஸுபெநுதா தாஸாஜநாஃ பெதாநு ஹ-
ஓதமணாநு யஜனெ-ஓவாஸாஸிநேநு ஸுவஜநமீ ராஜஸீ
ஸ்ராதீ ஓவாஸாயாத்யுஷஸுவஜநமீ தாஸீத்யுஷ-ஃ॥ ॥ச॥

அவ—அதையே விரிவாகச் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவர்கள் ஸாத்துவிகமான சிரத்தை
யை அடைந்து, தேவர்களுடைய பீரீதிக்காக யாகங்களைச் செய்கி
றார்கள். துக்கக் கலப்பில்லாத-உயர்ந்த-ஸுகத்தை உண்டுபண்ண
க்கூடிய-தேவதைகளைக் குறித்துச் செய்யப்படும் யாகங்களில் சிரத்
தையை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. ரஜோகுணம் மேலி
ட்டவர்கள் யக்ஷர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும் குறித்து யாகம் செய்
கிறார்கள். தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள் 1 ப்ரேதங்களையும், பிசா
சுகளையும் குறித்து யாகம் செய்கிறார்கள். துக்கம் கலந்த கொஞ்ச
ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறது ராஜஸ சிரத்தை. துக்கம் என்றே
சொல்லும்படியான-மிகவும் கொஞ்சமான-ஸுகத்தைக் கொடு
க்கிறது தாமஸசிரத்தை. [4]

சுவ—வஸவம் ஸாஸீ யெஷெவ யாமாஹிஷம் ஸ்ராதாயு
கெஷம் முணதஃ மஹிஸெஷஃ சுஸாஸீ யெஷம் தவொ

சொல்லுவது உண்டு. அப்படியே 'அந்த சிரத்தையே அவன்' என்கிற
சொல்லுக்கு அந்த சிரத்தையினால் உண்டாகும் பலனை அவன் அநுபவி
க்கிறான் என்று பொருள்.

1. தாய் தகப்பன் செத்துப்போன பத்து நாளில் செய்கிற காரியங்க
ளை ப்ரேத திருப்பதிக்காக என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இது ஸாத்து
விகம்.

யாமபுஷ்பாஹிஷ்டம் தீபநாமாஸநவிவரீதகௌந நகபுஷ்பிஷ்டி
ஸாவதௌம், சுவிக்ஷநரூபவெதிஷ்டிஷ்டிவிதிம் பூஜ்யநாஹம்--

சுபாஷ்டுவிஹிதம் வெவாரம் தவ்யதௌ யெ தவொ ஜநாஃ ;
ஃஹாஹம்காரஸம்யுகாஃ காரீராமவதூநிதாஃ || 10 ||

சுபாஷ்டுஸாரீரஸம் ஹந்தமு ராஜீவெதஸஃ

ராம் வெவொஷ்டுஸாரீரஸம் தாநிஷ்டாஸாரதிபுரயாநாஃ ||

சுபாஷ்டுவிஹிதகிவொரவி தவொ யெ ஜநாஷ்டு
தௌ ! பூஷ்டுநாஷ்டுரிஷ்டம்-சுபாஷ்டுவிஹிதம் வஹாயாஸம்
யாமாஹிகம் யெ கூவந்தெ ஃஹாஹம்காரஸம்யுகாஃ காரீ
ராமவதூநிதாஃ ஸாரீரஸம் பூயிஷ்டாஹிததஸிதிஹம் சு
பாஷ்டுதௌ தீபநாமந்தம் ஜீவஹாஷ்டுஸாரீரஸம் சுபாஷ்டுதௌ
யெ தவ்யதௌ, யாமாஹிகம் வ கூவந்தெ, தாநாஸாரதிபு
ரயாநாஃ | ஸஸாராணாம் நிபுயசுஸாரொநிபுயம்-ஸஸாரா
ஹிரிஷ்டாஷ்டாவிவரீதகாரிணம்-ரிஷ்டாஷ்டாவிவரீதகாரிணம் தெ
ஷ்டாம் ஸஸாரஸம்வெநீநாவிஷ்டுதெ, சுவிக்ஷநரூபவெ
தவதீதி வந்தெவெதெவொகம் “வதநிநரகெஸுமஹ”விதி ||

அவ—கீழ்ச்சொன்னபடி சாஸ்திரத்தால் ஏற்படும் சிரத்தை
யுடன் செய்யப்பட்ட யாகம் முதலானவைகளுக்கு குணங்களுக்
குத் தகுந்தபடி பலன் வரும். சாஸ்திரத்தால் சொல்லப்படாதவை
கள் என்னுடைய உத்திரவுக்கு எதிர்த்தட்டாகையாலே, அவை
களால் துளியேனும் ஸுகம் கிடைக்காது; தவிர கெடுதியுமுண்
டாகும் என்று மனதில் இருந்த சங்கதியை வெளியிட்டுச் சொல்
லுகிறார்—

தம்பம், அகங்காரம், காமம், ராகம், பலம் இவைகளோடு, உடம்
பை இளைக்கப் பண்ணிக் கொண்டும், உடம்பிலிருக்கும் 1 என்னு

1. சுலோகத்தில் (தாம்) என்னையும் தொந்தரவு பண்ணுகிறார்கள்
என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவன் என்னப்பட்டினியிருந்தாலும், பகவா
னுக்கு ஒரு தொந்தரவுமில்லை. ஆகையால், ‘என்னை’ என்பதற்கு என்
னுடைய ஸொத்தான ஜீவனை என்றுதான் பொருள். ஜீவனைத் தொந்
தரவு பண்ணுகிறதில், தனக்கு மிகுந்த வருத்தம் என்று காட்டுவதற்கா
கத் தன்னைத் தொந்தரவு பண்ணினதாகச் சொன்னது.

டைய அம்சமான ஜீவனுக்குத் தொந்தரவை உண்டுபண்ணிக் கொண்டும், 1 சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்படாத கடுமையான தபஸ்ஸையும், எல்லையில்லாத வருத்தத்துடன் கூடியாகப் முதலானவைகளையும், எவர்கள் பண்ணுகிறார்களோ, அவர்களை அஸூரர்கள் என்றே நினை. அஸூரர்களாவன—என்னுடைய உத்திரவுக்கு விரோதமாக நடப்பவர்கள். அப்படி நடப்பதால், துளியேனும் ஸூகம் கிடையாது. அவர்கள் எல்லையில்லாத தொந்தரவோடு கூடிய நரகத்தில்தான் விழுவார்கள். [5—6]

1 சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாதவைகள் எவையென்றால்—வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கர்மங்களும், வேதத்தில் சொல்லியவைகளாயிருந்தாலும், செய்கிறவன் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி இல்லாதவர்களால் செய்யப்படுமவைகளும், இன்ன இடத்தில், இன்ன காலத்தில், இன்ன திரவியத்தைக்கொண்டு இன்னமாதிரி செய்யவேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கட்டுப்பாட்டை மீறியும் செய்யப்படுமவைகளும்.

நாம் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது என்று நினைத்துச் செய்கிற எல்லா கர்மங்களும், உண்மையில் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்திருந்தால்தான் பலன் கிடைக்கும். அப்படி யில்லாவிட்டால், எவ்வளவு சிரத்தையோடு செய்தாலும், பலன்கிடைக்காது; கெடுதியுமுண்டு. அதாவது—பிராமணர்களுக்குள்ளும், வைஷ்ணவர்களுக்குள்ளும்—இதுதான் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது இதுதான் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது—என்று சண்டைப்படுகிறோம். எது சாஸ்திரத்திற்கு உண்மையில் ஒத்திருக்கிறதோ, அதற்குத்தான் பலன் உண்டு. அது எது என்று எப்படி அறிவதென்றால்—தயை, பொறுமை, வணக்கம்—இவை முதலான 16-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லிய இருபத்தாறு குணங்களுள் எவன் செய்வதுதான் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்ததென்று அறிவலாம்.

இந்த இடத்தில் ஒரு ஸங்கதி ஏற்படுகிறது. இதை எல்லாரும் கவனிக்கவேண்டும். 1 ஆசாரியனால் சரணுகதி செய்யப்பட்ட சிஷ்யனுக்குப் பகவான் மோக்ஷம் கொடுப்பது, ஆசாரியனுக்காகவே யொழிய, சிஷ்யனுக்காக இல்லை. 2 சிஷ்யனிடம் இருக்கும் கொஞ்சம் குணங்களைப் பார்த்தும் அவனுக்காக ஆசாரியன் தையையினால் சரணுகதி செய்யலாம். இந்த இரண்டையும் திரிஜடை ராக்ஷவிகளுக்குப் பண்ணின சரணுகதியில் பார்க்கலாம் ஆகையால் ஆசாரியர்கள், நல்ல குணமுள்ளவர்களாயிருந்து, பகவானுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களாயிருந்தால், அவர்க

கவ—கூடி புகுதலெவ ஸாவீயெஷு யஜ்ஞாஹிஷு மூ
ணமென விசெஷம் பூவனுபதி | தஞ்ஜாமாரபி மெகூர்த்
கூரஹிஷுமெராமாரமெருவியும் பூயஜிமேவது தெ | :கூந்ரீயம்
ஹி ஸெஸாஜிமேம், சூஹாரஸுமென ஸக்யஸுமிரி”தி ஹி
ஸூருயதெ—

சூஹாரஸூவி ஸவதுஷு த்ரிவிந்யா ஹதி ப்ரிய | யஜ்ஞ
ஹவஹ்யா ஞாநம் தெஷாந் ஹெஹிஜிம் ஸூணு || ௭ ||

சூஹாரஸூவி ஸவதுஷு பூணிஜாதஸு ஸக்யாஹிமூ
ணசூயாஸ்யெந த்ரிவியம் ப்ரியோஹதி | தமெய்வயஜிஜா?வி
த்ரிவியம் | தயா தவொ ஞாநம் தாதெஷாந் ஹெஹிஜிம் ஸூணு—
தெஷாடி - சூஹாரயஜ்ஞதெஷாநாநாநம் ஸக்யாஹிஹெஹி
ஹிஜி-உவ்யஜாநம் ஹெஹி ஸூணு || ௭ ||

அவ—சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகம் முதலானவைக
ளில் ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் ஏற்படும் தாரதம்மியத்தை
ச்சொல்லஆரம்பித்ததை விரிவாகச் சொல்லுகிறார். ஸத்துவம் முத

ளிடத்தில் சிவியர்களுக்கு பிரீதி கொஞ்சம் குறைவாயிருந்தாலும், அவ
ர்களால் சிவியர்களுக்கு மோகம் வந்தேவிடும். சிவியனும் மிகுந்த
குணமுள்ளவனாயிருந்தால், பகவான் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் மோ
கத்தைக் கொடுப்பார். சிவியனுக்கு கல்ல குணங்களை உண்டுபண்ணியும்
கொடுக்கலாம். அப்படிச்செய்வதும், ஆசாரியர்களுடைய பொரிச்சக்காக
த்தான். ஒருவருக்கு-ஆசாரியனுக்கு வேண்டியகுணங்களில்லாவிட்டால்,
அவரிடத்தில் பகவானுக்கு உண்மையான பிரீதி இருக்காது. அப்போது
சிவியனுக்கு அந்த ஆசாரியனிடத்தில் எல்லையில்லாத பக்தியிருந்தா
லும், அவரால் அந்த சிவியனுக்கு கொஞ்சங்கூட ஸௌக்கியம் கிடை
க்காது. சிவியனுக்குத் தன்னுடைய பலத்தால் மோகமா? ஆசாரியனு
டைய பலத்தால் மோகமா? வீதாப்பிராட்டி ராகுலிகளை அவர்களின்
குணத்திற்காகக் காப்பாற்றினா? திரிஜடைக்காகக் காப்பாற்றினா
மா? ஒருவரிடத்தில் பகவானுக்கு உண்மையான பிரீதி இருக்கிற
தென்று எப்படி அறியலாம் என்றால், தேவப்பிறப்புக்குள்ள இருபத்
தாறு குணங்களைப் பகவானே பூஜித்தேயில் 16-வது அத்தியாயத்தில்
சொல்லியிருக்கிறார். அவைகளைக்கொண்டு அறியுலாம்.

லான் குணங்களினை வித்தியாஸம் ஆஹாரங்களாலே ஏற்படுகிற படியால், முதலில் ஆஹாரம் மூன்றுவிதமென்று சொல்லப்படுகிறது மனது ஆஹாரத்தினால்தான் வேலைசெய்கிறதென்றும், ஆஹாரம் நல்லதாக இருந்தால் மனது குற்றமில்லாததாக இருக்கிறதென்றும் வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸததுவம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி பிடிக்கும் ஆஹாரம் மூன்றுவிதம். அதாவது—ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம். அப்படியே யாகம், தபஸ்ஸு, தானம்—இவையெல்லாம் மூன்றுவிதம். அவைகளின் வித்தியாஸத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேள். [7]

சூயஸ்குவைவாரொமுஸுவஹீ திவ்யபுநாஃ ।

ரஸ்யாஃ ஸுயஸ்கிரா ஹுஷா சூஹாராஸாஸ்கிவியாஃ॥

ஸ்குமஸொவெதஸு ஸ்குபியா சூஹாராஃ வியா ஸ்வனி ஸ்குபியாஸூஹாரா சூயஸ்குபுநாஃ ஸுவஸுவி ஸ்குபு விவ்யபுநாஃ ஸ்குபிஹைக்ஸணம், சுஹைக்ஸணகூபுஜோநிஹ ஸ்குஸஸெநொயுதெ; “ஸ்குபுதஜாயதெ ஜோந”ரிதி ஸ்குபு ஜோநவிஷ்ணுஹைக்ஸாஸு | சூஹாரொஹி ஸ்குபியொ ஜோநவிஷ்ணுஹைக்ஸுதயா வொரொமுபொரவி விவ்யபுநாஃ ஸுவஹீதொரவி விவ்யபுநாஃ-வரிணாஸிகாஹெ ஸுயஸெவ ஸுவஸு விவ்யபுநாஃ, தயா ஹீ திஹைக்ஸுத தகஸுபாராஸூஹாரொண ஹீ திவ்யபுநாஃ । ரஸ்யாஃ-ஸுயஸொவெதாஃ|ஸுயாஃ-ஸெஹயஸ்காஃ|ஸுயிராஃ-ஸுயிரவரிணாஸாஃ| ஹுஷாஃ-ஸுஸீயவிஸெஷாஃ | ஸ்வஸுவி ஸ்குபியா சூஹாராஸாஸ்கிவியா வுஸுஷுவி யாஃ ॥ 14॥

ஸத்துவகுணமுள்ளவனுக்கு ஸாத்துவிகமான ஆஹாரங்கள் பிடிக்கும். அவைகள் ஆயுஸ்ஸையும், நல்ல அறிவுகளையும் வளர்க்கின்றன. அப்படியே பலத்தையும், வியாதி இல்லாமையையும் வளர்க்கின்றன. ஜெரிக்கும்காலத்தில் உயர்ந்த ஸுகத்தையும்கொடுக்கின்றன. எல்லாருக்கும் பிரீதியைக் கொடுக்கக்கூடிய கா

ரியங்களைச் செய்யும்படி பண்ணி, தனக்கு எல்லாரிடத்திலும், எல்லாருக்கும் தன்னிடத்திலும் பிரீதியை வளர்க்கின்றன. அந்த ஆஹாரங்கள் எவைகளென்றால், அவைகளில் தித்திப்பும், நெய்முதலானவைகளும் அதிகமாயிருக்கும். அவைகளுடையஸாரம் வெகு காலமிருக்கும். பால் ஸாப்பிட்டால், உடம்பில் புஷ்டி உண்டாகி வெகுகாலம் பசி தாங்குகிறது கண்ணால் பார்க்கும்போதே, மிகவும் இன்பமாக இருக்கும். இவ்விதமான ஆஹாரங்கள் ஸாத்துவிகனுக்குப் பிடிக்கும். [8]

கூடா உவணாத்யுஷ்ணக்ஷராக்ஷவிஜாஹிநம் | சூஹா
ரா ராஜஸஸ்யெஷ்டா உஃவஸொகாபியபூஷா || 1 || கூ||

கூடா ரஸாஃ சுபிரஸாஃ உவணாத்யுஷ்ணக்ஷராக்ஷவிஜாஹிநம் | சூஹா ரா ராஜஸஸ்யெஷ்டா உஃவஸொகாபியபூஷா || 1 || கூ||
கூடா ராக்ஷாஃ விஜாஹிநஸ்யேதி கூடா உவணாத்யுஷ்ணக்ஷராக்ஷவிஜாஹிநம் | சூஹா ரா ராஜஸஸ்யெஷ்டா உஃவஸொகாபியபூஷா || 1 || கூ||
கூடா ராக்ஷாஃ விஜாஹிநஸ்யேதி கூடா உவணாத்யுஷ்ணக்ஷராக்ஷவிஜாஹிநம் | சூஹா ரா ராஜஸஸ்யெஷ்டா உஃவஸொகாபியபூஷா || 1 || கூ||

அயல், புளி, உப்பு-இவைகள் மிகவும் அதிகமானதும், மிகுந்த சுகுகையுள்ளதும், தேகத்திற்கு அதிகமான குளுமையையும், சூட்டையும் கொடுக்கக்கூடியவைகளும், நெய்முதலானவைகளின் பிசுக்கு இல்லாமையாலே வாகைநயை உண்டுபண்ணுகிறதும், உடம்புக்கு எரிச்சலை உண்டுபண்ணுகிறதும்-இந்தமாதிரி ஆஹாரங்கள் ரஜோகுணம் மேலிட்டவனுக்குப் பிடிக்கும். அவைகளரஜோகுணம் மேலிட்டிருப்பதால், வாதபித்தங்களை அதிகப்படுத்தி, துக்கத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அதைவினைதது மனவருத்தத்தையும பிறகு விபாதியையும் உண்டுபண்ணுகின்றன. ரஜோகுணத்தையும் வளர்க்கின்றன. [9]

யாதயாஃ மதரஸா வசிதி வபுஷிதம் வயசு |

உஷிஷ்டேவி வாகேப்யம் மொஜநம் தாஸஸ்யியபூ || 2 || கூ||

யாதயாஜே-விரகாநாவஸூதி-மதரஸம்-த்யுக்ஷாநாவிக
 ரஸம் வுதி-ஓமபுநோவெதா | வயபுஷிதம்-காநாந
 ராவத்யா ரஸாநாராவநம் | உஹிஷ்டம்-மாவ-பாஹிஷ்யாதநே
 ஷாம் மாக்ஷரிஷ்டம் | சுரேய்யம்-சயஜ்ஜாஹ-ப்ய சயஜ்ஜரிஷ்டம்
 த்யுய-ப்யம் | வணம்வியம் தமோரியம் மஹாஜநம் தாமிஸவ்ரிபம் ம
 வநி | மாக்ஷிதத்யாஹார வணவ மஹாஜநம் | வுமாரஸு தமீஸவா
 வயபுஷ்டம் | சுதொ ஹிநெதெஷிஷ்ஸகவவிவ்யுஷ்யெ ஸாசவிகா
 மாரவணவ ஸெஷ்யம் ||

||க௦||

வெகுசாலமானது, சமையல் பண்ணுகிற விதத்தினால் ஸ்வ
 பாவபான ரஸம்போனது, நாற்றமுள்ளது, அதிககாலமானதால்
 தன் ரஸத்தை விட்டு, வேறு ரஸத்தை அடைந்தது (பிளித்ததுப்
 போனதும், ஊசிப்போனதும்,) ஆசாரியன், தகப்பன், மூத்ததமை
 யன், ஸ்தரீகருப் புருஷன்-இவர்களுடையதுதவிர மறறபேருடைய
 எசகில், வைசுவதேவம்பண்ணித் தகுதியையடையாத ஆஹாரம்-
 இந்தமாதிரி ஆஹாரங்கள் தமோகுணமுள்ளவனுக்குப் பிடிக்கும்.
] அது தமோகுணத்தையே வளர்க்கும். ஆகையால் ஆதமா
 வின் கேஷமத்தை வேண்டுகிறவர்கள் ஸததுவம் வளர்வதற்காக,
 2. ஸாததுவிகமான ஆஹாரத்தையே ஸாப்பிடவேண்டும். [10]

சுவமராகாஹி வியபுஷ்டோ வியபுஷ்டோ ய உஜ்யதே |

யஷ்வயுரேவெதி உதஸஜாயாய ஸ ஸாசுதிஃ ||

||கக||

மராகாஹி ராஹி-தெஃவாரா-தெஷ்விப்யுஷ்டம்-ஸா
 ஷ்யுஷ்டம், உஞ்ஞுஷ்வி-யாஹிவியபுஷ்டோ யஷ்வயுரேவெதி

1. இந்தசுலோகத்தில் இந்த ஆஹாரத்தின் வேலையைச் சொல்லா
 த்தினாலே, முந்தின ராஜஸ ஆஹாரத்தின் வேலையை இங்கும் வைத்துக்
 கொள்ள வேண்டியது.

2. இது உடம்புக்கு நல்லது, இது உடம்புக்கு ஆகாதது என்று
 சொன்னால், நல்லதையே ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளுவதுபோல், ஸாத்துவிக
 ஆஹாரம்தான் நல்லது, மறறவைகெடுதல் என்று சொன்னால், ஸாத்துவிக
 மானகையே ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளுவன். அதற்காகத்தான் மூன்று
 விதமென்று காட்டினது. அப்படியே மேலே சொல்லப்போகிறவைகளி
 லும் செய்ய வேண்டியது.

ஹ்ருஷீராயநக்ஸேந ஸ்யம்வ்யோஜநதயா யஷ்டவிரிதி ருந
ஸாராயாய, யொ யஜு உஜுதெ, ஸ ஸாக்ஸிகஃ || ||கக||

பகவானுடைய பிரீதிதவிர வேறுபலன்களை விரும்பாதவர்களாலே செய்யப்படுவதும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி மந்திரம், திரவியம் முதலானவைகளோடு கூடியதும், பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையால், இந்தவேலையே உமக்கு பிரயோஜனம் என்று நினைத்து, மனதை அதிலேயே வைத்து, செய்யப்படுவதுமான யக்ஞத்தை ஸாத்துவிக்கம் என்று சொல்லுகிறது. [11]

சுதிரஸநாய து மமம் ஐஸ் பூ-கிவி வெவ யம் |

ஐயுதெ ஹாதஸௌத்ம் யஜ்ஞம் விபி ராஜஸ்யு|| ॥௧௨॥

மறாவிஸ்தியாகெதெ-ஹைமெ-பா யஸஃமெஸுயொ ய
புஜுஜெதெ, தம் யஜும் நாஜஸம் விஜி || "கஉ||

1ஸுவர்க்கம் முதலானபலன்களுக்காகவும், கீர்த்திக்காகவும்
செய்யப்படும் யக்ஞத்தை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. [12]

வியல் நடுவழி வடாநாடு 20-ஆம் நடுவழி நடுவழி

ஸ்ரீ காவிரி ரஹிதம் யஜ்ஞம் தாபேஸம் வரிவக்ஷதே || 16 ||

வியிவீநம்-வாஹுனொகிவீநம்-ஸதாபாரயபடுகெவி-
 உதிவ-பாஹுனெயபுஜெவூதுபுகிவீநதிது-படுகெவூஷா
 நடு-சுவொதிதடிவம்-பெருவீநதிதெகிணம்-புராவிரபிதம்
 உயஜகம்-தாபேஸம்-வாரிவகூடுத || ||கக||

2 பிராமணர்கள் உத்திரவு இல்லாமலும், சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாத திரவியத்தினாலும், மந்திரமில்லாமலும் கொடுக்கவேண்டிய தக்ஷிணையிலலாமலும், சிரத்தையில்லாமலும் பண்ணுகிற பக்குத்ததைத் தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது. [13]

1. இதினாலே இந்த உலகத்திலும், வேறு உலகத்திலும் கிடைக்கும் பலன் சொல்லப்பட்டது. இந்த இரண்டையும் விரும்பிச் செய்யப்படுவது ராஜஸம்.

2. கல்ல அறிவும் கல்ல செய்கையுமுள்ள பிராமணர்கள் “நீ இத்த யாகத்தைப் பண்ணு” என்று சொல்லவேணும். இதற்காகத்தான் ஒவ்வொரு வைதிக காரியத்தை ஆரம்பிக்கும்போது அனுக்கை பண்ணிக்கொள்ளுவது வழக்கம்.

சுவ—சுய தவஸொ முணதெனெனுவியும் வதும் தஸு
ஸாரீரவாஜநொநிஷாடி தயா ஸாரூவஹேஹம் தாவதாஹ—

தெவஜிஜமாருப்ராஜிவபிஜநம் சொனவரோஜம் |

ஐ ஹவபுஜிஹிம்ஸா வ ஸாரீரம் தவ உவ்யுதெ || || கச ||

தெவஜிஜமாருப்ராஜாநாவபிஜநம் | சொனவம்—தீயுட
ஸாநாடிகம் | சூஜிவம்—யயாநிநஸாரீரபுதம் | ஐ ஹவபுஜம்
யொவதிதம் ஹமயுதாவஸுபியுகெகஷணாஹிவஹிதக்பு | சு
ஹிம்ஸா—சுப்ராணிவீயா | வஸ்தவாரீரம் தவ உவ்யுதெ || || கச ||

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் தபஸ்ஸு மூன்று
விதமென்று சொல்லுவதற்காக, தபஸ்ஸு என்பது—மனஸினாலும்,
வாக்கினாலும், உடம்பினாலும் உண்டாகி, மூன்று விதமாக இருக்க
ிறது என்று முதலில் அதன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்—

தேவர்கள், பிராமணர்கள், ஆசாரியர்கள், மிகவும் தெரிந்த
வர்கள்—இவர்களைப் பூஜிப்பது (அவர்கள் கிட்டத்திலிருக்கும்பாது
உடம்பினால் செய்யவேண்டிய வேலைகள், உட்காராமலிருப்பது,
கை கூப்புவது முதலானவைகள்); ஸ்நானம் முதலானவைகள்;
மனதிற்குத் தகுந்த உடம்பின் வேலை; ஸ்த்ரீகளை இன்பமாகப்
பார்ப்பது முதலானவைகள் இல்லாமை; பிராணிகளை அடிக்காம
லிருப்பது—இவைகள் உடம்பினால் செய்யப்படுகிற தபஸ்ஸு. [14]

சுநுநெபிமகரம் வாக்யம் ஸத்யம் வியஹிதம் வ யசு |

ஸூர்யாயாஹுஸநம் வெவ வாக்யம் தவ உவ்யுதெ ||

வரொஷாநெபிமகரம் ஸத்யம் வியஹிதம் வ யசு
க்யம் ஸூர்யாயாஹுஸநம் வெவ வாக்யம் தவ உவ்யுதெ ||

பிறருக்கு பயம் முதலான ஒருவித தொந்தரவும் உண்டுபண்
னாமல் பேசுவது; நடந்ததை நடந்தபடியும், ஜனங்களுக்கு இன்ப
மாயும் 1 அனுகூலமாகவும் பேசுவது—வேதங்களைச் சொல்லுவது;

1. தகாத விஷயத்தில் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவது கூடாதென்று
காட்டுவதற்காக, சுலோகத்தில் ஹித (அனுகூலமான) என்ற சொல்.
அது ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறவனுக்கும், பண்ணப்பட்டவனுக்கும் அனு
கூலமல்ல.

இவைகள் வாக்கினால்செய்யும்படித்தடஸ்ஸென்று சொல்லப்படுகின்றன.

பிந்தெழுஸாடிஸெளஜீகம் டொளநாதிவநிமுஹம் |

ஹாவஸம்ஸாஜீரிதெஜததவொ பிந்தஸமேயுதெ ||கௌ||

பிந்தெழுஸாடி-பிந்தஸ, கொடியாடிபுறணிதகம் | ஸெளஜீகம்-பிந்தஸம் வரெஷாஜிஷாடியபுராவணம் | டொளநம்-பிந்தஸா வாஜீவநிநியபிநம் | சூதவிநிமுஹம் - பிந்தாவுதெயெடிய விஷயெ சுவஸாவநம் | ஹாவஸம்ஸாஜீரி-சூதவநிநிதவிஷய விநாராணிதகம் | வந்தநாநஸம் தவம் || கௌ ||

கோபம் முதலானவை இல்லாமலிருப்பது; எல்லாருக்கும் கேசமத்தையே எண்ணுவது; அதிகமாகக் கண்டபடி பேசக்கூடா தென்று நினைப்பது; நினைக்க வேண்டிய ஆத்மாவை எப்பொழுதும் நினைப்பது; ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற எங்கதிகளை நினையாமை. இவைகளை மனதினால் செய்யப்படும் தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது.

புரபயா வரயா தவம் தவஸ்திவியம் நரெஃ |

சுவஸாகாங்கிலியபுமெகெஸாசவிகம் வரிவகூதெ ||கௌ||

சுவஸாகாங்கிலி-வஸாகாங்காராணிதெ, யுமெகெ-வரபிஷாஸாஷாராயநாடுவஜீஜிதி விநாயுமெகெ, ந ரெஃ, வரயா ஸுபுர யதிவியம் தவம் காயவாஜநொலிவ வம் ததாசவிகம் வரிவகூதெ || கௌ ||

பகவானுடைய பிரீதி தவிர வேறு பலனைவிரும்பாமல், இத னால் பகவானுக்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகவேணுமென்று நினைத்து, மிகுந்த சிரத்தையுடன் செய்யப்படும் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று வித மான தபஸ்ஸை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. [17]

ஸுதாரபிந்தஸாஜீயபுமெகெவொ டிஷெந டெவெவ யசு |

கியதெ தஜிஹ ப்ரொகம் ராஜஸம் வஸிபுரவபு ||கஅ||

பிந்தஸா சூதாஸஸுதாரம் | வாயா ப்ரஸம்ஸா பிந்தம் | ஸாஸீ ரொ பிந்தஸ ராஜி வபிஜா வஸாலிஸநிவபிவபுசம் ஸுதாரா ஜீயபுமெகெ வ டிஷெந டெவெநா யதிவம் கியதெ, தஜிஹ

ராஜஸம் ஸ்ரோதுஃ | ஸ்ரமபூஜிமவஸாயநக்ஷெநாஸ்யிரக்யாஹு
 யோவம் | யதுக்ஷம் வாதஹயெம் யதுநஹைதஃக்ஷு | சுபூவ
 ஸம் க்ஷுபிரிஷ்டஃ ||

|| கஅ ||

நம்மை உயர்ந்தவனாக நினைக்கவேணுமென்றும், வாக்கினால்
 ஸ்தோத்திரம் பண்ணவேணுமென்றும், கீழே விழுந்து ஸேவிக்க
 வேணுமென்றும் நினைத்தும், பலன்களை ஆசைப்பட்டும், கீர்த்திக்
 காகவும் செய்யப்படும் தபஸ்ஸை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது.
 அது ஸுவர்க்கம் முதலான நிலையில்லாத பலனைக் கொடுப்பதால்,
 நிலையில்லாதது. இந்த பலன் போய்விடுமே என்ற பயத்தையும்
 கொடுக்கிறது. [18]

உயோக்யாஹெணாத்நோ யஜீயயா க்ரியதெ தவஃ |

வாஸ்யோதாடிநாயுடம் வா ததாரிஸஸுஹுதஸு ||

உயோக்யஃ-சவிவெகிநஃ, உயோக்யாஹெண-உயோக்யஃ க்ய
 தெந சுவிநிவெஸெந சூதநஸூக்யாடிக்ஷீவரீக்ஷு சூதவீய
 யா யதவஃ க்ரியதெ, வாஸ்யோதாடிநாயுடம் உ யத்யதெ,
 ததாரிஸஸுஹுதஸு ||

|| கக ||

நல்லது பொல்லாததை யோசிக்காமல், பிடிவாதத்தினாலே,
 தன்னுடைய சக்தி முதலானவைகளைக் கவனிக்காமல், தான் பல
 தொந்தரவை அடைந்து செய்யப்படுவதும், பிறருக்கு இடைஞ்ச
 லுக்காகச் செய்யப்படுவதுமான தபஸ்ஸை தாமஸம் என்று
 சொல்லுகிறது. [19]

ஐதஸ்யூரிதி யஜாநம் ஐயதெநமுவகாரிணே |

ஐஸெ காஸெ உ வாஸெ உ தஜாநம் ஸாஸிகம் ஸ்யுதஸு ||

ஹயாஹிஸ்யூரிஹிதம் ஐதஸ்யூரிதி ஐஸெ காஸெ வாஸெ-வா
 நமுவகாரிணே யஜாநம் ஐயதெ; தஜாநம் ஸாஸிகம் ஸ்யுதஸு.

பலனை ஆசைப்படாமலும், அவசியம் கொடுக்க வேண்டியது
 என்கிற நினைவுடனும், நல்ல இடத்தில், நல்ல காலத்தில், நல்லபாத்
 திரத்தில் கொடுப்பதை ஸாத்தவிகமென்று சொல்லுகிறது. நமக்கு
 ஏற்கனவே ஒருவித உபகாரத்தைச் செய்யாதவனுக்குக் கொடுக்க
 வேணும். செய்தவனுக்கு கொடுத்தால், பதில் செய்ததாக ஆகும்.

ஸ்ரீஹ்ந வெவஹிகம் கஸெபாஹுதெ | வெஹிகம் யஜ்ஞாஹிகம் ய
 ஜ்ஞாஹிகம் கஸெபாஹுதெ | ததஹிதி ஸஹ்யாநிதம் ஹவதி | ஸ்ரீதிதி ஸஹ்யா
 நயொ வெஹிககஸெபாஹுதெ | யுயொநாஹெள யுயொஜ்ஜி
 நதயா; ததஹிதி ஸஹ்யொநாநயி | வஹிஜ்ஞாநய வாவகதயா |
 தெநதி விநயநஸஹெநாநிதா ஹஹணா வெஹிநிநஹெ
 வணிககா | வெஹாஸு யஜ்ஞாஸு வஹா விஹிதா | வஹா
 நெயவ நிஜிதாஹத்யுத | ||

|| ௨௩ ||

அவ—இப்படி வேதத்தில் சொல்லிய யக்கும், தபஸ்ஸு,
 தானம்—இவைகளுக்கு ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் வரும்
 வித்தியாஸம் சொல்லப்பட்டது இப்பொழுது வேதத்தில் சொல்
 லப்பட்ட யக்கும் முதலானவைகளுக்கே அடையாளம் சொல்லப்
 படுகிறது. அதாவது—பிரணவத்தோடு சேர்க்கையும், தத்-ஸத்
 என்கிற சொற்களால் சொல்லப்படுகையும்—

வேதத்தில் சொல்லிய யக்கும் முதலான கர்மங்கள், பிரணவ
 ம், தத், ஸத் என்கிற சொற்களோடே சேர்ந்திருக்கின்றன. அந்த
 கர்மங்களுக்கு அங்கமாக, அவைகளை ஆரம்பிக்கும்போது, முத
 லில் பிரணவத்தைச் சொல்லவேண்டும். இதுதான் அவைகளுக்கு
 பிரணவத்தோடு சேர்க்கை. தத், ஸத் என்கிற இரண்டு சொற்
 களும் அந்தந்தக் கர்மங்களின் பெருமையைச் சொல்லுகின்றன.
 வேதத்தைச் சொல்லக்கூடிய மூன்றுவர்ணத்தார்கள் இந்தமூன்று
 சொற்களையும் கர்மங்களை ஆரம்பிக்கும்போது சொல்லவேண்டும்.
 அப்படியே வேதங்களும் இந்தமூன்று சொற்களோடே சேர்ந்தி
 ருக்கின்றன. இப்படி இவைகளுக்கு இந்த சேர்க்கையை நான்
 தான் ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். இவைகளுக்கு இந்த சேர்க்கை
 அடையாளம்.

[23]

கவ — சூயாணாரொஹதஹிதிஸஹ்யாநாஹீகயபுகாரொ
 வணிககா | யுயொஜ்ஜிதிதிஸஹ்யாநயபுகாராஹிஹ—

தஸாஹொஜித்யுஹாஹுத்யு யஜ்ஞாநதவஹித்யா |

புவதஹெ வியாநொகாஸுததம் ஹஹாஹிநாடி || ௨௪ ||

குவெஷ்யொஃ | தயா கெநவித் தாநெஷணாநுவ்யுதெ மௌ
கிகெ ப்ரஸஜெகயூணெ கரீடூணி ஸக்ஷெ-ஷிதிஸுவஸெ
யாஜுதெ-ப்ரயாஜுத உத்யு-ஃ || ௨௬ ||

அவ—இவர்களுடன் 'ஸத்' என்கிற சொல் சேரும் விதத்
தைச் சொல்லுவதற்காக, 'ஸத்' என்கிற சொல்லுக்கு உலகத்தில்
வழங்கும் பொருளைச் சொல்லுகிறார்—

“ஸத்” என்பதற்கு இருக்கிறது என்றும், நல்லவர்களால்
கொண்டாடத்தகுந்தது என்றும் பொருள். இந்த இரண்டுபொ
ருளுள்ள எல்லாவஸ்துக்களையும், அவைகளுக்குள் என்னவித்தி
யாசம் இருந்தபோதிலும், ஒரேமாதிரியாகவே இந்தசொல்லினால்
உலகத்திலும் வேகத்திலும் வழங்குகிறார்கள் உலகத்தில் கெட்
டிக்காமனான ஒருவன் ஒருநல்ல வேலையைச் செய்தால், அதவேலை
யை இது ஸத் (நல்லது) என்று சொல்லுகிறார்கள். 1 [26]

யஜெஞ் தவஸி ஞானெ வ ஸிதிஸுஷிதி மொவ்யுதெ |

கரீடூணெவ தடியீ-யம் ஸஷிதேஷ்வானிய்யதெ || ௨௭ ||

கதொ வெஷிகாநாநெ-வணிகாநாநெ யஜெஞ் தவ
ஸி ஞானெவ ஸிதிஃ கயூணதயா ஸஷிதேஷ்வுதெ | கரீடூ
தடியீ-யம்-நெ-வணிகாநாநெ யஜெஞ் தவஸி ஸஷிதே
ஷ்வானிய்யதெ | தவாநெஷா வெஷிகாநி கரீடூணி ப்ராஹ்ண
ஸஸ்திதி-ஷ்வாநெ-வணிகாநா ஒதேஷிதி ஸஸ்தாயாநெ
வெஷிகாநெ கவெஷெஷ்வாநெஷிகெஷ்வா வ்யாவ்யுதா
வெஷிதேஷ்வா || ௨௭ ||

மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கு ய்க்கும், தபஸ்ஸு, தானம் முத
லானவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்கிற நினைவை நல்லது என்று
சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்
கக்கூடியதும், அவர்களால் செய்யப்படுகிறதமான கர்மங்களையும்

1. மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவர்கள் கர்மங்களை ஆரம்பிக்கும்போ
து (ஸத்) என்று சொல்லுகிறதில்லை ஏனென்றால், தம் என்று சொல்
லுகிறவர்களை மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவர்களாக 25-வது சுவேத
தில் சொல்லியிருக்கிறது, இங்கே அப்படிச் சொல்லவில்லை.

நல்லது என்று சொல்லுகிறார்கள். 1 வேதங்களுக்கும், மற்ற சப்தங்களுக்கும் இந்த மூன்று சொற்களின் சேர்க்கைதான் பேதம். அதாவது—இந்த மூன்றும் வேதங்களுக்குத்தான் உண்டு. மற்ற சொற்களுக்கு இல்லை அப்படியே வேதத்தில் சொல்லிய கர்பங்களுக்கும் தான் மூன்றும் உண்டு. மற்ற கர்மங்களுக்கும் மற்ற வர்களுக்கும் இது கிடையாது ஆகையால் இந்த மூன்று சொற்களும் வேதத்திற்குப், வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களுக்கும், வேதத்தைச் சொல்லுகிற மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் அடையாளங்கள்.

சமுஜ்யா ஹுதம் துத் தவஸூஹுதம் க்ஷுதம் உயசு |

சுலலித்யுஹுதெ வாயு-நவ தஜீத்யு நொ ஹஹ ||

ஒஹுதீதி ஸ்ரீஹவஜீத்யாவாபவதிஷுதம் வானுஹுவிஷ்யாயாமஸாஸு ஸ்ரீகூஷாஜீத்யுநஸவாஷெ

ஸுஜாசுயவிஷாமயொஷாநாஸவஷெஸொய்யாயம் ||

சமுஜ்யா க்ஷுதம் ஸாவீயஜீவி ஹோரோகிகிஸலித்யுஹுதெ | கூதம்-நவதஜீத்யு நொ ஹஹ-ந ரோக்ஷாய, ந ஸாஸாரிகாய உ ஹொயெதி ||

|| உஅ ||

ஐதி ஸ்ரீஹவஜீத்யாவாநுஜீவிரவிதெ ஸ்ரீஜீத்யாவாஷெ

ஸவஷெஸொய்யாயம்.

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களையும், அவைகளில் ஆதரவு இல்லாமல் பண்ணினால், அவைகள் “அஸத்” (நல்லதன்று) என்று சொல்லப்படுகின்றன. சாஸ்திரத்தில் சொல்லாததை சிரத்தையோடு பண்ணினாலும், அதையும் அப்படியே “அஸத்.” அந்த வேலைகள் மோக்ஷத்தையும் கொடுக்காது; மற்ற (ஸம்ஸார) ஸுகங்களையும் கொடுக்காது சிரத்தையோடு முறைப்படி பண்ணப்பட்ட—சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய—கர்மங்கள் தான் எல்லாப் பலன்களையும் கொடுக்கும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய பஹு தேசிகாய நம:

1 நல்ல கர்மங்களைச் சொல்லுவதால், வேதம் நல்லது அவைகளைச் செய்வதால், மூன்று வர்ணத்தார்களும் ஸாதுக்கள். நல்ல பலன்களைக் கொடுப்பதால், செய்யப்பட்ட கர்மங்களும் நல்லவை (ஸத்துக்)கள்.

வ்யயமயெடுள, உதெகூய-காவெவ' யஜாவ்யயமயெடுள, த
 ஞாநயெயா: வ்யயகூந ஸாரபுவம் ஸேஷிதூலிஹாதி | வநக
 கெவவி சவ்ய ஸாரபுவம் வகூபுரிதி || "க"

அவ—பதினாறு, பதினேழாவது அத்திபாயங்களால் வேதத்
 தில சொல்லிய யக்ஞம் முதலான கர்மங்களாலேதான் மோக்ஷமோ,
 மற்ற பலன்களோ உண்டாகும். வேறென்றினாலும் உண்டாகாது.
 வேதத்தில் சொல்லிய எல்லாகர்மங்களும், பிரணவத்தோடு சேர்ந
 திருக்கின்றன அவைகளில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதை
 “தத்” என்று சொல்லுகிறது. மற்றபலன்களைக்கொடுக்கக்கூடியதை
 “ஸத்” என்று சொல்லுகிறது. பலன்களை விரும்பாமல் பண்ணு
 கிற யக்ஞம் முதலானவைகள் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும். ஸத்துவ
 குணம் மேலிட்டவன்தான் மோக்ஷத்திற்காக வேலைகளைச் செய்
 வன். ஸாத்துவிதமான ஆஹாரததாலேதான் ஸத்துவம் வளரும்
 என்று சொல்லப்பட்டது

இப்போது—மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட
 “தியாகம்” “ஸந்நியாஸம்” என்கிற இந்த இரண்டும் ஒன்று
 தான்; “தியாகம்” என்பது இன்னது; ஜீவன்கள் செய்கிற எல்
 லா வேலைகளையும் எல்லாருக்கும் மாஜாவான பகவானேதான்
 செய்விக்கிறான் என்று நினைப்பது; ஸத்துவம் முதலான குணங்
 களின் காரியங்கள்; ஸத்துவத்தைத்தான் அவசியம் எடுத்துக்
 கொள்ளவேண்டும் என்பது; பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக்கொ
 டிக்கக்கூடிய தன் வர்ணத்திற்கு (ஜாதிக்கு)த்தகுந்த கர்மங்களால்
 பகவானை அடையும் விதம் இன்னது; கீதை முழுவதுக்கும் ஸார
 மான பொருள் பக்தியோகம் செய்வது என்பது—இவைகள் சொல்
 லப்படுகின்றன

அவைகளில் முதலில் தியாகமும், ஸந்நியாஸமும் வேறு? அல்
 லது ஒன்று என்பதையும், தியாகம் என்பது இன்னது என்பத
 யும் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காக அர்ஜுனன் கேட்கிறான்—

தியாகமும் ஸந்நியாஸமும் மோக்ஷத்துக்கு உதவியென்று
 சொல்லியிருக்கிறது அவை இரண்டும் ஒன்று? அல்லது வேறு?
 அதையும், வேறுக இருந்தாலும், ஒன்றாக இருந்தாலும், அது
 இன்னது என்பதையும் சொல்லவேண்டும். [1]

கவ — சுயாநயொரொகடுவ ஸ்ராவம், தவ்ஷுஸரிதி
நிணைத்தும் வாழிவெழுதியதிம் டிஸ்பநஸ்ரீமவ நுவாஉ

காஜாநாம் கஜ்ணாம் ந்யாஸம் ஸம்ந்யாஸம் கவயெ விஷம் ।
ஸவக்ஜ்ஜெவத்யாமம் ப்ராஹ்மஸ்யாமம் விவக்ஷணாம் ॥௨॥

கெவந விஜாஸம் கஜ்ணாம் ந்யாஸம்-ஸ்ர
ராவத்யாமம் ஸம்ந்யாஸம் விஷம்! கெவிஷு விவக்ஷண நிதித்யா
நாம் மெநிதித்யாநாம் காஜாநாம் உ ஸவெஷ்டாம் கஜ்ணாம்
வெத்யாமவ்வ ரொக்ஷணஸ்தேஷு த்யாமஸஷ்டயக்ஷதி
ப்ராஹ்ம்! தத்ர சாஸ்த்யத்யாமம் காஜிகஜ்ஜெவத்யாமம் விஷ
யம், ஸவக்ஜ்ஜெவத்யாமம் விவாஷம் ப்ராஹ்மஸ்யாமம் வக்ஷ
ஸம்ந்யாஸஸஷ்டி, உத்யாத்ய த்யாமஸஷ்டி ப்ராஹ்மஸ்யாமம்
த்யாமஸம்ந்யாஸஸஷ்டியொரொகாஸுக்ஷித்யதி ஜ்ஞாயதெ
த்யா “நியாயம் ஸ்ரணம் ஜெ தத்ர த்யாம வாதஸத்யெ” தி
த்யாமவெநெவ நிண்டியவநாஸு, “நியதஸு தம் ஸம்ந்யா
ஸம் கஜ்ஜெவ நொவவஷ்டெ! ரொஹாதஸு வரித்யாம
ஸாரிஸம் வரிகிதித்யம்” “கநிஷ்டிஷ்டம் திரம் உ திவிபம் க
ஜ்ஜெவம் மவம் । ஹத்யத்யாமிநாம் ப்ரெத்ய நதம் ஸம்ந்யாஸி
நாம் கவிஷி” திவாஸுஸவயத்யாத்யாஸுத்யாமம் தயொரொகா
யக்ஷம் ப்ரத்யத்யதி நிஸ்யதெ ॥

॥௨॥

அவ—இவையிரண்டும் ஒன்றுதான்; அது இன்னது என்று
சொல்லுவதற்காக, இதைப் பலபேர்கள் பலவிதமாகச் சொல்லுகி
றார்கள் என்று பகவான் சொல்லுகிறார்—

சிலர் பலன்களுக்காக ஏற்பட்ட கர்மங்களை (காம்மியங்களை)
அடியோடு விடுவதை ஸந்தியாஸம் என்று சொல்லுகிறார்கள். வே
று சிலர் “நித்தியம்” “நைமத்திகம்” “காம்மியம்” என்று மூன்று
விதமான எல்லாக் கர்மங்களுடைய பலன்களை விடுவதைத்தான்
த்யாகம் என்று மோக்ஷத்தைப்பற்றின சாஸ்திரத்தில் சொல்லு
கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் விடுதலை தியாகம் என்ற சொல்லினு
லும, னநநியாஸம் என்கிற சொல்லினுலும் சொல்லியிருப்பதா
லும், மேல் 1, 7, 12-வது சுலோகங்களிலும் இந்த இரண்டு சொ
ற்களையும் ஒரே பொருளில் உபயோகப்படுத்தப் போகிறதிலே
யும், இவை இரண்டும் ஒன்றுதானென்றே பகவானுடைய அபிப்
பிராயம் என்று ஏற்படுகிறது. [2]

தொஜ்ஜம் ஷொஷ்வஜிதெய்செ கஜெ ப்ராஹ்மஜெநீஷிணம்!

வனகெ தேவதிணம் காவிறா வெவழிகாழ் தநதாநுலா
 ரிணெ ராமாழிஷொவடிநககாசு வவடி யஜிஜாழிகே-
 டுமேககாணா திரஜிஜிதி பூஹம் : || || உ-2 ||

இன்னும் சிலபேர்கள் (வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத ஸாங்கியர்களும், வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டும் அவர்களைப்போல் சொல்லுகிறவர்களும்) மோஷத்தை ஆசைப்படுகிறவனுக்கு ஆசைமுதலானவைகள் போல், யக்ஞம் முதலான எல்லாக்கர்மங்களும் கெடுதிகள்; ஆசையால் அவைகளை விட்டுவிட வேண்டியதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

[21]

யஜுரநதவகை ந துஜிதி வாவரெ || ||௩||

சுவரெ வணி தா யஜ்ஞாடிகம் கரீ-ந த்ராஜ்யிதி ப்ராஹ்மஃ॥

இன்னும் சில 1 பண்டிதர்கள் யங்கும் முதலானவைகளை விடவே கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள். [3]

நிபயம் ஸ்ரீராமே தத் துராமே ஹாதஸதரி ||௩||

தஞ்-வனவம்வாழிவிபுதிவநெஞ்ஞ தூமெ தூமவிஷயம்
நிழயம் சிதமுணு || ௩௩ ||

1. இதற்கு முன் சலோகங்களில் கெட்டிக்காரர்கள் என்று பொருளுள்ள சொற்கள் இருக்கின்றன. இந்த சலோகத்தில் அப்படிப்பட்ட சொல் இல்லை. அப்போ (வேறு சிலா) என்கிற சொல் தானிருக்கிறது. இருந்தாலும், அவர்களைப் பண்டிதர்கள் என்று வியாக்கியானத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஏனென்றால், இவர்கள் சொல்லுவது தான் பகவானுடைய மதம் என்று காட்டுவதற்காக. பண்டிதர்கள் என்றால் இதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது; இதைத் தள்ளவேண்டியது என்கிற உண்மையை அறிந்தவர்கள்.

இப்படிப் பலவிதமாக சொல்லப்படுகிற தியாகவிஷயத்தில்தீர்மானத்தை எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி அறிந்த என்னிடமாகேன.

த்யாகமொ ஹி வஸுஸாஷ்வயா த்ரிவியஸூப்ரகீதி-தம் ||

த்யாகம் த்ரியோணெஷ்வெவ நெஷிகேஷு கரேஸு மவலிஷயதயா கரேஷிஷயதயா கத்யுக்ஷவிஷயதயா வ பௌஷ்டெவஹி யோ த்ரிவியஸூப்ரகீதி-தம்-‘‘தேயிஸவடாணி கரேடாணி ஸம்நாஸ்யாப்யாத்ஜேதஸா|நிராஸீகி-தெ-ரோஹுக்ஷா யுப்யஸு விமதஜ்ஜரம்’’-‘‘திகரேஷுஜ்ஜம் ஸும-காடிகம் மயம் ரிசு ந ஸ்யாபிகி மவத்யாஸம்| ரிபீயமவஸு யநகதா ரிபீயரிஷம் கரேஷிகி கரேஷி ரிசுதாயா| வரித்யாகம் கரேஷிஷயஸ்யாஸம்| ஸவெஷுஸுரோ கத்யுக்ஷாநஸுஸாநெநாத்ஜநம் கத்யுக்ஷா த்யாஸம் கத்யுக்ஷவிஷயஸ்யாஸம் ||

||ச||

வேதத்தில் சொல்லிய எல்லாக்கர்மங்களையும் செய்துகொண்டே—அவைகளின் பலன்கள், அநதக்கர்மங்கள், கர்த்தருதவம் (அதாவது—நான் இதைச் செய்கிறேன் என்னும் எண்ணம்)—ஆகிய இந்த மூன்றையும் விடவேண்டுமென்று முந்தியே (3-வது அத்த-30-வது சுலோகத்தில்) சொல்லியிருக்கிறேன் இந்தக்கர்மத்தினால் வருகிற ஸுயர்க்கம் முதலான பிரயோஜனம் எனக்கு வேண்டாம் என்று எண்ணுகை பலனைவிடுவது. எனக்குப் பிரயோஜனத்தைக் கொடுப்பதால், இந்தவேலை என்னுடையது என்கிற நினைவை விடுவது கர்மத்தைவிடுவது. இந்தவேலையை நான்செய்யவில்லை; பகவான்தான் என்னைக்கொண்டு செய்கிறார் (ஒரு மனிதன் பேனுவைக்கொண்டு எழுதுவதுபோல) என்று நினைப்பது கர்மநவததைவிடுவது.

[4]

யஜ்ஞஹதவஃகரேஷு ந த்யாஜ்யம் க்ஷாயுஷெவ தஸ ||ச||

யஜ்ஞஹதவஃப்ரஹ்மி நெஷிகேஷு ரேஸுக்ஷுணாந க்ஷாவிஷித்யாஜ்யம்; க்ஷவிக்ஷாயாணாடிஹாஹம் க்ஷாயுஷெவ ||

யக்கும், தானம், தபஸ்ஸு முதலான—வேதத்தில் சொல்லிய—கர்மங்களை மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவன் 1 ஒருந்நாலும் விடக்

1. மோக்ஷம் வேண்டுமென்று ஆசைஉண்டாகும் வரையில் இவை

கூடாது. மோக்ஷததுக்குப் போருமவரையில் தினம் தினம் கட்டாயம் செய்யவேணும். [4½]

சுவ—கூதஃ—

யஜ்ஞா டாநம் தவஸெவ வாவநாநி ஸீஷிணாஸு ||

யஜ்ஞாநதவஸெவஸூதீநி வணடாபுஸெவஸூதீநிகடீடாணி ஸீஷிணாஸு ஸநஸூரநாநம் வாவநாநி | ஸநஸூவாஸநம், ஸஸூகூடாணாம் யாவஜ்ஜஸூவாஸநம் கூவடூதாஸூவாஸநநிஸூதீவிஸூயிஸூலீநகூடவிநாஸநாநீத்யஸூடஃ || ॥ ௫ ॥

அவ—ஏனென்றால்,—

பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிறும்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்ட யத்னம், தானம், தபஸு முதலான கர்மங்கள் | மோக்ஷத்திற்காகப் பகவானை தியானம் செய்கிறவர்களுக்கு சுதந்திர உணர்ச்சியை உண்டிப்பண்ணுகின்றன. அதாவது—அந்த தியானத்திற்கு இடைஞ்சலான—நெடுநாளாய்வந்த—புண்ணியம், பாபம் என்று இருவகையான—கர்மங்களைப் போக்குகின்றன. 2 [5]

வனத நயுவி து கபீடாணி ஸஹ் த்யகூ வஸூநி வ |

கதடூபாநீதி ரெ வாயு நியூதம் ஸஸூதஸூ || ॥ ௬ ॥

யஸூநஸீஷிணாம் யஜ்ஞாநதவஸெவஸூதீநி வாவநாநி, தஸூடூவாஸநவஸெவாநயுவி யஜ்ஞாஸிகபீடாணி ஸஹூ

களைச் செய்யவேண்டும்; பிறகு அவைகளை விடவேண்டுமென்றுசிலர் சொல்லுகிறார்கள். இரகமதம் பிசகு என்று இதிலை காட்டப்படுகிறது.

1 தியானத்தை உயிரோடு இருக்கிறவரையில் செய்யவேண்டியது. அதற்கு உதவியைச் செய்யவேண்டும் நித்தியம், ரைமித்திகம் என்கிற காமங்களை அடியோடு விடவேண்டும் எனனும் மதம் பிசகு என்று இதிலை காட்டப்படுகிறது.

2 தியானத்தினால் மோக்ஷத்தை அடைகிறவர்கள் தியானத்திற்கு உதவியாக இந்தவேலைகளைச் செய்கிறார்கள் சராணத்தியால் மோக்ஷத்தைப் பெறும்வர்களை பகவானுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகமாதிரி செய்கிறார்கள். இரண்டுவகுப்பாகளும் இந்த வேலைகளைச் செய்யவேண்டியது என்று பகவானுடைய உத்திரவு மீறிலை தண்டனை உண்டு.

யநரூபவாணி ஸஹ்-கடிணீ ரிதோம் மஹாமிவ துக்ஷா, ச
ஹாஹாரபுயாணாடிவாஸநநிவபுத்யே ருபிக்ஷுணா
கதபுரூபீதி ரித நிஸிதமூதமீ ரிதமூ || ॥௬॥

யக்கும் முதலான காரங்கள் பகவானைத் தியானம்செய்கிற
வர்களுடைய பாயங்களைப் போக்குகிறபடியால், தியானத்தைப்
போலே இவைகளையும் மோக்ஷத்துக்குப் போகும்வரையில் தினந்
தோறும் தியானம் வளர்வதற்காக மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிற
வன் கட்டாயம் பண்ணவேண்டுமென்று என்னுடைய உயர்ந்த
தீர்மானம் இதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேஹப்படாதே. ஆனால்
அந்தக்கர்மங்களைக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுஸங்கதிகளை விட்டுச்செ
ய்யவேணும். [6]

நியதஸ்ய து ஸம்ந்யாஸஃ கடிணொ நொவவடிதெ |
தொஹாதஸ்ய வரித்யாமஸூரஸிஸஃ வரிசீதி-உதஃ || ௭ ||

நியதஸ்ய-நித்யநெநிதிக்கஸ்ய ரிஹாயஜ்ஞாடிஃ கடிணஃ
ஸம்ந்யாஸஃ-த்யாமொ நொவவடிதெ-“ஸரீரயாத்ராவி வ
தெ ந ப்ரஸிஷ்டேகடிணஃ” ஐதி ஸரீரயாத்ராயா வநவா
விஷெஃ | ஸரீரயாத்ராவி யஜ்ஞஸிஷ்டாஸநெந நிவந்தபூ
ரிநா ஸரீஜ்ஞாநாய ப்ரஹவதி | சுந்யா “தெஹவம் ஸம்ஜ
தெ வாவாஃ” ஐத்யஜ்ஞஸிஷ்டாவரூபவாஸநாவ்யாயநம்
ரிநஸொ விவரீதஜ்ஞாநாயஹவதி | “சுநேயம்ஹிஸெ-பூ ரிநஃ”
ஐத்யநெந ஹி ரிந சூவ்யாயதெ | “சூஹாரஸுஷெள ஸத
ஸுஹிஸுஹஸுஷெள யுவாஸ்யுகிஃ, ஸ்யுகிதம்ஹெ ஸவத்யம்
யீநாம் விப்ரெகாஷஃ” ஐதி ஸ ஹஸாக்ஷாதாராரூபம் ஜ்ஞாந
ரிஹாரஸுஹாயதம் ஸ்ரூயதெ | தஸாந்ஜஹாயஜ்ஞாநிநித்ய
நெநிதிக்கம் கடிண சூப்யாணாஸி, ஸ ஹ ஜ்ஞாநாபெவொவா
டிபிதி தஸ்ய த்யாமொ நொவவடிதெ | வநவம் ஜ்ஞாமொ
த்யாநிஃ கடிணொ வந்நக்ஷெரிஹாத்ரரித்யாமஸூரஸிஸஃ வ
ரிசீதி-உதஃ | ததொரித்யஸூராமஸூரஸிஸஃ | தரீகாயபூஜ்ஞாந
ரித்யெஹ த்யாமஸ்ய ததொரித்யெஹ || ததொ ஹ ஜ்ஞாந

ஸுரேந்திரன், “பூரோஷரோஷெனா ததெஸா ஹவந்தாஃஜ்ஞாநம்¹ வம்” உத்யுத்தாஃஸு²। கஜ்ஞாநம் தாஜ்ஞாநவிரோயி விவரீத ஜ்ஞாநம்³। தயாவ வக்ஷுதெ “ஸயபீடம் யபீடிதி யா ரிநுரெத ததெஸா பூதா⁴ ஸவபூயபூ⁵நிவரீதா⁶ஸு ஸுபிஸா வாயபூ⁷ தா⁸ரிஸீ”தி⁹। சுதெ¹⁰ நித்யுமெ¹¹மிதி¹²கா¹³ஷெ¹⁴ஃ கபீ¹⁵டி¹⁶ண¹⁷ஸூ¹⁸ராமொ¹⁹ விவரீதஜ்ஞாநம்²⁰ரெ²¹வத்யு²²யபீ²³டம்²⁴ || ௭ ||

பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்குப், பிறும்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்டு இருப்பதனாலே, வைசுவதேவம் முதலான நித்தியபைமததிகங்களைக் கட்டாயம் செய்யவேண்டியது. விடுவது என்பது எல்லையில்லாத தப்பு. சாப்பாடு இல்லாமல் போனால், பிழைப்பது முடியாது அவைகளை விட்டால், சாப்பிட முடியாது ஏனென்றால், வைசுவதேவம் பண்ணி மிகுந்த ஸாதத்தைத்தானே சாப்பிடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அதுதான் நல்ல அறிவைக் கொடுக்கும். இல்லாவிட்டால், தப்பு எண்ணங்கள் உண்டாகும் (3-வது அத். 8 சு) ஆஹாரம் இருந்தால் தான் மனது வேலைசெய்கிறது. ஆஹாரம் குற்றமில்லாததாக இருந்தால் மனது தெளிகிறது. அது தெளிந்தால் எல்லாபாபங்களையும் போக்கக்கூடிய நல்லநினைவு (அதாவது பகவானுடைய பார்வை) உண்டாகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது ஆகையால் வைசுவதேவம் முதலான கர்மங்களை மோக்ஷத்திற்குப் போகும் வரையில் கட்டாயம் பண்ணவேண்டியது விடக்கூடாது. இவ்விதமாக தியானத்தை வளர்க்கிற கர்மங்களைக் கெடுத்திப்பென்று தப்பாக நினைத்துவிடுவது தமோகுணத்தால் ஏற்பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது தமோகுணம் தப்பு எண்ணத்தைக் கொடுக்கும் என்று 14-வது அத்-17-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது இந்த அத்தியாயத்திலும் 32-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறது [7]

உண்வரிதெய்வ யதரிசு காயகெழுமயாத)வெஜக !

ஸக்யக் பாரஜிஸம் த்யுமம் நெநவ த்யுமமம் மயிஸு||

படிவி வரம்பாயா கொஞ்சமாய்நம் குதம் கடி, த
பாவி டிம்பாத்தகடி வுஜி-நவரபுகாசு வவிரபாஸாதி

வதயர் காயகௌசுரகூலாஜிநவஸாஸாஸாசுரரிதிதஜீத்யா
யொமநிஷத்யே ஜோநாஸூல வனவ யதநீப உதி யொ
ஹாயஜோடிபுரூகிஷு வரித்யுஜெக | ஸ ராஜஸம் - ரஜோ
ஜெமும் த்யாமம் கூகூ, தத்யயாவலிதஸாஸூயபுரூப
ரிதி ஜோநோதிதிரூபம் த்யாமமும் நமஹேத | “சயயாவ
ஜோநாதி ஸூபிஸூவாயு ராஜஸீ”தி ஹி வக்ஷுதெநஹி
கரிஷாடிஷுபுரோண சிநீபுஸாடிஹேதம் சலிதம் ஹ
வஸூஸாடிபுரோண ||

|| ௮ ||

கர்மங்கள் படிப்படிபாய் மோகூத்துக்கு உதவுகின்றன. ஆ
னாலும் அவைகளைச் செய்வதில் பல தொந்தரவுகள் இருக்கின்
றன. அவைகளுக்காகப் பணம் ஸம்பாதிக்கவேணும். உடம்புக்கு
சிரமம் உண்டாகிறது. வேலைகளைச் செய்வதும் வருத்தம், இவை
களால் மனதுக்கு வருத்தம் உண்டாகிறது ஆகையால் தியானம்
கெட்டுப்போகும் என்று பயந்து, ஒருவன் கர்மங்களை விடுகிறான்.
ஆத்மாவின் நினைவை பழக்குவதினாலேயே பகவானுடைய தியா
னத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவோமென்று நினைக்கிறான். கர்மங
களை இப்படி எவன் விடுகிறானே, அப்படி விடுவது ரஜோகுணத்தி
னால் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறது. அது ரஜோகு
ணத்தால் ஏற்பட்டதப்பண்ணத்தால் உண்டாகிறது. அவனுக்கு
அப்படி விடுவதால், பகவானுடைய தியானம் நிறைவேறுவதா
கிற பிரயோஜனம் கிடைக்காது கர்மங்களால் உண்டாகும் மன
வருத்தம் தியானத்தைக் கெடுக்காது. ஏனென்றால், பகவானு
டைய ஸந்தோஷத்தின் வழியாய்த்தான் கர்மங்கள் தியானத்தை
வளர்க்கின்றன. கர்மங்கள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டு
பண்ணுகின்றன. அவர் மனதைத் தெளிவிக்கிறார். கர்மங்களைச்
செய்யாவிட்டால், மனது தெளியாது. மனது தெளியாவிட்டால்
தியானம் பண்ணமுடியாது.

[8]

காயபுலிதெயயதஜீநியதம் க்ரூபதெஜஜபுந |

ஸஜ்ஜம் த்யூகூ மமம் வெவ ஸ த்யாமஸூகிகோ சிதம் ||

நித்யுநெரிதிசுஜோடிவணபுரூவிவ்ரிதம் கரிஷு
சுராராயநாடுவதயா காயபு ஸூயஸூயொஜநிதி சுகூ

ஸஜ்ஜம் கரீடுணி ரிஜிதாம் மஹம் வ துக்ஷாயதி யதெ, ஸ துராம
ஸாக்ஷிகோ ரிதம் | ஸ ஸக்ஷரீடுமஃ-யயாவஸ்யிதஸாஸ்துராயு
ஜோநரிடுமஹத்யுடீ | ஸக்ஷம் ஹி யயாவஸ்யிதவஸூஜோந
ரீடுதாடியதீரூதம் “ஸக்ஷரீடுமஃ யதெ ஜோநரி” தி | வக்ஷு
தெவ “புஷ்புதிம் வ நிஷ்புதிம் வ காயடாகாபெடு ஹயாமபெ
வநம் ரெரீக்ஷம்வ யா நெதி வுஜிஸா வாயு ஸாக்ஷிகீ” தி ||

பிராமணன்முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிறம்மசரியம் முதலான
ஆசிரமங்களுக்கும் கட்டாயம் செய்யவேணுமென்று சாஸ்திரத்
தில் விதிக்கப்பட்ட வேலைகள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்
டுபண்ணுகிறபடியால், அந்த வேலைகளே பிரயோஜனம் என்று நி
னைத்து, அவைகளைச் செய்து, கீழ்ச்சொன்ன (4-வது சுலோகம்)
மூன்றையும் (பலன், வேலை, கார்த்தந்தாவம்) விடுவதைஸாத்துவிகமெ
ன்று சொல்லுகிறது, அதாவது-ஸத்துவகுணத்தால்வருகிற உண்
மையான அறிவினால் ஏற்படுகிறது. ஸத்துவகுணம் உண்மையான
அறிவை உண்டுபண்ணுகிறதென்று 14-வது அத் 17-வது சுலோ
கத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த அத்தியாயத்திலும் 30-வது
சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. [9]

நமெஷ்டிகுஸாயம் கரீடு குஸரெவ நானுஷஜுதெ |
துரமீ ஸக்ஷஸரிவிஷ்டா ரெயாவீ ஹிநஸம்ஸயஃ ||க௦||

வனவம் ஸக்ஷஸரிவிஷ்டா ரெயாவீ-யயாவஸ்யிதஸாஸ்துராயு
நம், ததவனவ ஹிநஸம்ஸயஃ, கரீடுணி ஸஜ்ஜமஹத்யுடீஸுதா
நமெஷ்டிகுஸாயம் கரீடு, குஸரெவ வ கரீடுணி நானுஷஜு
தெ | சுஸாயம் கரீடாநிஷ்டமஹம், குஸாயம் வகரீடுஷ்டாநி
வஸூமிடவாசுரவஸூநாஜிஹமஸு | ஸவடஸ்யிந கரீடுணி
ரிஜிதா ரஹிதக்ஷாஸு துக்ஷஸு ஹவ் திரிதூவவடமஹக்ஷாஸு து
க்ஷதடீக்ஷாஸு தயொஃ சி, யரோணயொஃ ஸீ திஷ்டெஷென நக
ரொதி சுநிஷ்டமஹம் வாஹகரீடாசுப்ராநிஹிஷ்டெத்யு |
“நாவிரதொ ஸுஸாரிதாநாஸாநொ நாவிராஹிதஃ நாஸா
நிராநஸொ வாஸி பூஜொநெநெநநிராபுயாஜி” தி ஸுஸா

ரிதாவிரதெஜ்ஞாநொத்திவிநொயிகுருவணாக் | சுதஃ
ககிணிக் கதபுக்வலஹ்வொநாநாஞ் சாமஸாஸ்தீயத்யாஃ, ந க
கிணொயிவத்யாஃ ||

||க௦||

அவ— ஒருவன் கர்மங்களைத் தமோகுணத்தால் விட்டான்; ஒருவன் ரஜோகுணத்தால்; ஒருவன் ஸத்துவகுணத்தால். 9-வது சுலோகத்தில் சொன்னவன் ஸத்துவத்தால் விட்டவன். இவன் மனது நல்லதிலும், கெட்டதிலும் கலங்காது; இதுவே இவனுக்கு அடையாளமென்று சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டு, எல்லாவஸ்துக்களையும் ஸந்தேஹ மில்லாமல் உள்ளபடி அறிந்து, கர்மங்களைச் செய்து கீழ்ச்சொன்ன மூன்றையும் விட்டவன் சுவர்க்கம் முதலான பலன்களைக் கொடுக்கும் கர்மங்களைப் பண்ணி ஸந்தேஹப் படுகிறதில்லை. ஏனென்றால், அவைகளின் பலன்களை வேண்டாமென்று விட்டுவிட்டான். அவனுக்குப் பகவான்தான் வேண்டியது. அவன் அந்த வேலைகளையும், கர்த்தருத்துவத்தையும் தன்னுடையவைகள் ஆனது என்று விட்டுவிட்டான். இதுபோல் தப்புக்காரியம் நேர்ந்து விட்டாலும், வருத்தமில்லை. அதாவது தெரிபாமல் பண்ணினால், வருத்தமில்லை. தெரிந்து பண்ணக்கூடாது. தெரிந்து பண்ணினால், அந்தவேலையானத்தைக் கெடுக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் சாஸ்திரங்களில் சொன்ன தியாகம் (விடுவது) என்பது கர்மங்களுக்கல்ல; கீழ்ச்சொன்ன பலன்முதலான மூன்றுக்குத்தான். [10]

சுவ—ததாஹ—

நஹி ஷெஹஹதாஸக்யம் துக்ஷம் கரிடாணுஸெஷதஃ |
யஜ்ஞ கரிடஹத்யாஹீ ஸத்யாஹீத்யவியயதெ || ||க௧||

நஹி ஷெஹஹதா—யியோணஸாஸீரொண கரிடாணுஸெஷதஸுக்ஷம் ஸக்யம் | ஷெஹயாரணாய—நாநாஸம்நவாநாஹீநாநா ததநுவதிநாநா வ கரிடணாஸெஷதநீயக்யாக் | ததய— வசெஹயஜ்ஞாஹுஸாநாஸெஷதநீயம் | யஜ்ஞ தெஷாஸெஷாயஜ்ஞாஹிகரிடஸு ஹத்யாஹீ ஸவனவ “த்யாமெகெகெகெ

சுரேதகூபாநஸம்”ரிதூபிஸாந்ஸுஷு தூயீக்யவியபகை
 மஹாபூமிதிவ்ருஷஸுநாயுடீ - மஹகதபூகூககேஸுஜாநம்
 தூயீதி . . திவியஸூப்ருகீதிபுதீ”ஐதி வ்ருகூபாசு || ||கக||

அவ—அதையே சொல்லிமுடிக்கோ—

உடம்பு இருக்கிறவரைக்கும் சாப்பாடு முதலானவைகளையும்,
 அவைகளைச் சேர்ந்த வேலைகளையும் எப்படி விடமுடியும்? வைசவ
 தேவம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யாமல், எப்படி சாப்பிடுகிறது.
 ஆகையால் கர்மங்களைச் செய்து, மூன்றையும் விடுவதைத்தான்
 விடுவது என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. [11]

சுவி—நநு ககேபூணுழிஹொதூபஸுபுணுபூரஸ
 ஜொதிஷொபாஜீநி ஜஹாயஜூஜீநி வ ஸுரூபிமஹஸம்வந்நி
 தயா ஸாந்ஸு விபூயபகை | நிதூநெநிதிதூநாபிவி:பூ
 ஜாவதூ மூஹஸூந”ரிதூபிமஹஸம்வந்நிதயெவ ஹி
 யொடிநா | சுதஸூதூலாயநஸூலாவதய உவதாநா ககே
 ணாபிநாஷ நெ ஸீஜாவாவாஜீநாபிவாநவிஸம் ஸிதமஹஸூ
 வி ஐஷாநிஷுரூபமஹஸம்வந்நாஉவஜுநீய: | சுதொ
 ரொகூவிரொயிமஹகூந பூபூகூணா ந ககேபூநுஷெ
 யபிதூத உதூபாஹ—

சுநிஷுபிஷு பிநு வ திவியம் ககேபூண: மஹ | ஹவதூ
 தூயிநாந் ஷுதூ நதூ ஸம்நூலிநாந் க்ஷுவிசு || ||கஉ||

சுநிஷு—நரகாபிமஹ | ஐஷு—ஸுபூபி | பிநு—சுநி
 ஷுஸம்விந் வுதூவஸூநாஜாபி | ஸுதூதிவியம் ககேபூண:
 மஹ | சுதூயிநாந் - சுதூபூகூபிதாமஹதூமரஹிதாநா
 ஷுதூலவதி-ஷுதூ-ககேபூநுஷாநொதூகூயிதூயுடீ |
 நதூ ஸநூலிநாந் க்ஷுவிசு-நதூ சுதூபூகூபிவாரிதூயி
 நாந் க்ஷுவிஷி ரொகூவிரொயிமஹ | ஹவதிவநதூதூஹவதி-
 யஜுபூழிஹொதூஹாயஜூஜீநி நிதூநெநுவ; தயாவிஜீவ
 நூபிகாரகூபிதூயிதூயிபூபிவ ரொகூபிதூயிதூயிவிதிபூபூ

வ்யயகெந வரிஹீயதௌ ரோக்ஷவிநியொமஸு “ததேதம் வெ
 ஞானமவநெந ஸாஹணா விவிஜிஷ்ணி யஜேகூந ஞானெநத
 வஸாநாஸுகெந” த்யாஜிஹிதி । தஜேவம் க்ரியோணெஷே
 வ கஜேஸு கத-பூக்ஷாஜிவரித்யாமஸாஸு-விஜஸுந்யாஸம்,
 வஸவத த்யாமஜத்யுகம்॥ ॥கஉ॥

அவ—அக்கினிஹோத்திரம், மஹாயக்ரும், (சைவதேவம்)
 முதலான கர்மங்கள் சுவர்க்கம் முதலான பலன்களைக் கொடுக்கின்
 றனவென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது அது போலவே ஸந்தி
 யாவந்தனம் முதலானவைகளுக்கும் பலன் உண்டென்று சொல்லி
 யிருக்கிறது. ஆகையால் அவைகளைப் பண்ணினவன் பலன் வேண்
 டாமென்று நினைத்தாலும், அது எப்படி வராமலிருக்குமோ? பூமி
 யில் விதையைப் போட்டுவிட்டு, முளைக்கவேண்டாமென்று நினைத்
 தால், அது முளைக்காமலிருக்குமோ? அதுபோலவே தெரியாமல்
 தப்புக்காரியங்கள் நேர்ந்தன. அவைகளின் பலன்களுக்கும் வந்தீதீ
 ரும் தெரியாமல் பூமியில் விழுந்த விதை முளைக்காமலிருக்குமோ?
 ஆகையால் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்கள் மோக்ஷத்திற்கு
 இடைஞ்சலான பலன்களைக் கொடுப்பதால், மோக்ஷத்தை ஆசைப்
 பட்டவன் அவைகளைச் செய்யக்கூடாது சுவ இல்லாமல் பண்
 ணுகிற அமிர்தத்தை ஆசைப்படுகிறவன் விஷமரத்தை வைத்துப்
 பயிரிடுவதுபோலிருக்கிறது—என்கிற கேள்விக்குப் பதில் சொல்
 லுகிறார்—

முழு துக்கமான நாகம் முதலானதும், முழு ஸுகமான சுவ
 ர்க்கம் முதலானதும், துக்கம் கலந்த ஸுகமான பிள்ளை முதலான
 தும், கீழ்ச்சொன்ன மூன்றையும் விடாதவர்களுக்கு அநாதக்கர்
 மங்களைச் செய்த பிறகு வருகின்றன. இந்த மூன்றையும் விட்ட
 வர்களுக்குமோக்ஷத்திற்கு இடைஞ்சலான பலன்கள் ஒரு கர்
 மத்தினாலும் வராது. அதாவது—இந்தக்கர்மங்களை சாஸ்திரம்
 மூன்று பேர்கள் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது (1) உயி
 ரோடு இருக்கிறவன், (2) ஸுவர்க்கம் முதலானவைகளை விரும்புகிற
 வன், (3) எல்லா பலன்களையும்விட்டு மோக்ஷத்தையாத் திரம் விரு
 ம்புகிறவன் என்று இந்தக் கர்மங்கள் அவைகளின் பலன்களை

ஆசைப்பட்டுச் செய்தவனுக்குத்தான் பலன்களைக் கொடுக்கும். மோகஷத்தை விரும்புகிறவனுக்கு பலன்களில் ஆசையில்லாததினால், அந்த பலன்கள் அவனுக்கு வருகிறதில்லை பூமியில் விழுந்த விதை, நினைக்காமல் போனாலும், முளைக்காமலிருக்குமோ என்று கேட்டது ஸரியன்று சகுந்தபூமியில் விழுந்த நல்ல விதை கட்டாயம் முளைக்கவேண்டுமென்று பகவானுடைய ஏற்பாடு. அது போலன்று இந்தவிஷயம். ஏனென்றால் ஜீவன்களை நிலையான தன்னிடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவதில் தான் பகவானுக்கு இஷ்டம். ஸுவர்க்கம் முதலான பலன்களை இவர்கள் கேட்பதும், தான் கொடுப்பது பகவானுக்கு இஷ்டமில்லை. இதோ இவர்கள் சின்ன பலன்களை கேட்கிறார்களே என்று வருத்தமும் உண்டு. தன்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக இவர்களைக் கர்மங்களைச் செய்யுபபடி அவர் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார் ஆகையால் இவர்கள் சின்ன பலன்களைக் கேட்காவிட்டால், அவர் கொடுக்க மாட்டார். மேலும் இவர்கள் பலன்களை விட்டார்களா, சின்ன பலன்களை விட்டு அளவில்லாமல் உயர்ந்த பலனையன்றோ கேட்கிறார்கள். கர்மங்களுக்குப் பகவான் பலன் கொடுக்கிறவராக இருக்கையாலும், கேட்காவிட்டால் பலனைக்கொடுக்கவேண்டாமென்று எண்ணியிருக்கையாலும் விதையைப்போலன்று கர்மம்.

[12]

சுவ-உஷாநீம் ஹவாதி வுரூஷாநூதெஃ சனய-பாதி
 ணி சுத-பூக்ஷாநுஸ்யநாநெந சூதூகத-பூக்ஷாநுஸ்யநாந
 பூக்ஷாரோஹ | ததவநவ மயுகபி-நெனாரவி சிதாவரிதூ
 மொஹவதீதி | வரூஷாநுஷா ஹி ஸூகியெந ஜீவாதூ
 ஸூகியெந சூரணகலெவாபூரெணஃ ஸூயீரூபூரொஜ
 நாய கபி-ரணூரூஹதெ | சுதொ ஜீவாதூததம் க்ஷுநிபூதூ
 லிகிவி மயம், தூதூயநஹதம் உகபி வரூஷாநுஷா
 லெஸூவ-

வெவெதாநி சிவாவாவொ காரணாநி மிவொய ரெ,
 ஸாவெஷு க்யூகானெ லொகூநி விலியெ ஸாவகபி-நெனா||
 ஸாவொ வுஷி, ஸாவெஷு க்யூகானெ யயொ, லிதத

கூவிஷயயா வெலிகூரா ஸுபூர சுநுஸுஹிதெ நிணயெ
ஸுஸுக்ஷணா ஸிங்யெ-உததயெ ஸுபூதாநி வஹெதா
நி காரணாநி நிஸொய ரெ-பி ஸகாஸாடிநுஸுநதீ | வெ
லிகு ஹி ஸுபி: ஸரீரெஹ்யபூணஜீடா தொவகரணம் வ
ரபிதாநதெவ சுதாராபிதாரயதி: யசு தநி திஷநாதநொ
ஊரொ யபாதா ந வெடி யஸூரதா ஸரீரம் யசு தநிதெ
ரொ யபிததி ஸத சுதானயடாஜிஜீதம், சுஹி: ஸுவிஷஸூ
லூ ஜநாநாம் ஸடபாதெ: தூலிஷு || ||கந||

அவ—இப்படி கர்மங்களைச் செய்யும்போதே, கர்த்தருத்வம்
முதலான மூன்றையும் விடுவதுதான் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய
ஸனனியாஸம்; அது தான் தியாகம்என்பதும் என்று சொல்ல
பபட்டது இப்போது-உள்ளே ஆதமாவாபிருந்து ஏவுகிற பகவா
னதான் எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார் என்று நினைத்து. நான்
ஒன்றையும் செய் வில்லை என்று நினைக்கும் விதத்தைச் சொல்லு
கிறார். அதினாலேயே பலனும், வேலையும் செய்கிற ஜீவனுடைய
வைகளன்று என்று ஏற்படுகிறது. மிகவும் உயர்ந்த புருஷனான பக
வான் தன்னுடைய ஸொத்தான ஜீவனைக் கொண்டு, தன் ஸொத்
தான ஜீவனுடைய உடம்பு, இந்திரியங்கள், பிராணன்—இவைக
ளாலே, தன்னுடைய பிரீதிக்காக வேலைகளைச் செய்ப ஆரம்பிக்கி
றார் ஆகையால் ஜீவனுக்கு உண்டாகிற-பசி தீருகிறது முத
லான-பிரயோஜனமு, அதற்காக ஏற்பட்ட சாப்பாடு முதலான
வேலையும் பகவானுடையவைகள்தான். தாயார் குழந்தைக்கு சாதம்
ஊட்டுவதும், தனக்கு வருத்தம் இல்லாமலிருத்தான். குழந்தை
க்குத்தான் மனவருத்தமில்லையே; விளையாட்டில் ஆசையுள்ள குழந
தைக்குப் பசியில்லை. பசி என்பது நினைவு, குழந்தைக்கு மாத்திர
மல்ல ஆசையுடன் ஒன்றை பார்க்கிறவனுக்கு பசிக்குமா. பசியிரு
ந்தால், சாப்பிடக்கூப்பிடடால், கோபித்துக் கொள்ளுவீனா—

உண்மையான ஸங்கதிகளைத் தீர்மானிப்பதற்காக ஏற்பட்ட
வேதபாகத்தை(வேதத்தில் ஒரு இடத்தை)க்கொண்டு அறிந்ததில்,
உலகத்தில் நடக்கும் எல்லா வேலைகளும் இரது பேர்கள் சேர்ந்து
நடக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இரதையும்

ணுகியெ ஜெஜா லவதீதி விபிநிஷெயஸாஸூரண நயபுகா
நி ஸுஷா! உடிவி வொடிஷம் ஸுபிசூக ரெனெவ வாரி
ஹுதம் “கூதபூயதாவெக்ஷஸு விவிநித பூசிவிஜாநெய
யபூடிஷி” உதி! வணதடிசூக் ஸவதி-வாரிதநா டெனெத்
ஸூயாபாரெஸு காரணகரெவாராவிவிஸூடாவிதஸதிவி! ஸு
யம் உ ஜீவாடா சூடாபாரஸூடாவிதஸதிஸநு கடிநிஷுதயெ
ஸூயா காரணாடியிஷாநாகாரம் பூபநம் வாரஹதி தடி
ஹாவலித ராரிதா ஸூந மதிதாநெந கம்பூபதபுதீதி
ஜீவஸூயாவி ஸுஸுமெஷுவ பூவூதிஹெதுகூவி! யயா
மாரா தாரிவாரிஷாரஹாவிவநாவிவய பூவூதிஷு வ
ஹவாராஷஸூயாஸு வஹபுநா ரெஹதுகூம் விபி
நிஷெயஸாகூம் வெதி ||

||கரு||

அவ—அதைச சொல்லுகிறார்—

சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்தவைகளோ, சாஸ்திரத்திற்குவிசேடமான
வைகளோ, 1 உடம்பினாலும், வாக்கினாலும், மனதினாலும் செய்யப்
படும்—ஜீவன்களுடைய எல்லா வேலைகளும், 2 ஐந்தது காரணங்க
ளால் உண்டாகின்றன. அவைகளாவன—ஜீவனால் ஆட்டிவைக்
கப்படும் உடம்பு, 3 வேலைசெய்கிற ஜீவன், வெவ்வேறு விதங்களா

1. இந்த ஐந்து மில்லாமல் ஒரு வேலையும் கிடையாது. அப்படி
இருக்க, சில வேலைகளைச் சாரீரம் (உடம்பினால் செய்யப்பட்டது), வா
சிகம் (வாக்கினால்), மானஸம், (மனதினால்) என்றும் சொல்லுவதற்
குக் காரணம் - அவைகளில் உடம்பு முதலானவைகளின் வேலை அதிக
மாக இருப்பது.

2. ஜீவனைக்கொண்டு தைவம் செய்கிற வேலைகளுக்குத்தான்
இந்த ஐந்து. தைவம் மாதிரி செய்கிற ஸருஷ்டி முதலான வேலை
களுக்கல்ல.

3. சுலோகத்தில் ஜீவனை “காத்நா” என்று சொல்லியிருக்கிறது.
காததா என்பவன் ஸ்வதந்திரன் (ஒருவனுக்கு உட்படாதவன்) என்று
வியாகரணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியிருக்க, அவனை தைவத்
துக்கு அதிநமென்று எப்படிச் சொல்லலாம் என்றால்? ஒருவன் ஒரு
செய்யுறையினைச் செய்வதற்கு அறிவு, ஆசை, பிரயத்தனம்—இந்தமூன்றும் வே

னவேலைகளை உடைய-மனதோடுகூடிய-ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், உடம்பு முதலானவைகளை வேலைக்கு உதவப்பண்ணுகிற பிராணன், இவைகளுக்கு ஆகமாவாக இருந்து ஏவுகிற பகவான்-ஆக ஐந்து. இவைகள் எல்லாவற்றிற்குள்ளும் பகவான்தான் 2 முக்கியமானவர் ஜீவன் பகவானதீனமாக வேலைகளைச் செய்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதில் ஓடுகேள்வி-ஜீவன் பகவானுடைய அதீனமாக எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறதா? இருந்தால், ஜீவனைக்குறித்து இதைச் செய் என்றும் இதைச் செய்யாதே என்றும், உத்திரவுபண்ணுவது எப்படிக்கடும்? பலமுள்ளவனாலே இழுக்கப்படுகிற பலமில்லாதவனைப் போலென்று உத்திரவு பண்ணுகிறது வீண். பலமுள்ளவனாலே தடுக்கப்பட்ட பலமில்லாதவனைக் குறித்தும் அந்த உத்திரவு கூடாது ஏனென்றால்-அவனால் போகமுடியாது. அப்படியே இழுக்கப்படுகிறவனை போகாதே என்று உத்திரவு பண்ணுகிறதும் வீண். அவனாலே போகாமலிருக்கமுடியாதாகையால். தடுக்கப்பட்டவனைப் போகாதே என்று உத்திரவு பண்ணுவதும் வீண் அவன் ஏறகனவே போகமுடியாமலிருக்கையால்-என்று

ஹம். ஜீவனுக்கு இவைகளைப்பகவான் உணடுபண்ணுகிறாரென்று உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. நிறகு ஜீவன்செய்கிறான். ஜீவனுக்கு அறிவு முதலானவைகளைக்கொடுத்து பகவான் ஒரு வேலையைச்செய்விக் கிறார். வெள்ளம் முதலானவை ஒருவனை இழுக்கிறதுபோல், பலாத்காரத்தினால் அன்று. இதை யறியாமல் ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது.

1. தைவம் என்கிற சொல்லுக்கு அகிருஷ்டம் என்றுதான் பிரஸித்தமான பொருள். அது எல்லா வேலைகளுக்கும் உதவியாக இருக்கத் தகுந்தது. அப்படி இருக்க, அதற்கு பகவானைப் பொருளாக ஏன் சொல்லவேணும் என்றால், பதில்—கர்மம் செய்த உடனேயே போய்விடுகிறபடியால், அதனால் உண்டாகிற அதிருஷ்டம் பலனைக்கொடுக்கிறது என்று சொல்லவேணும். அது பகவானுடைய ஸங்கல்பம் (எண்ணம்) தான். அதைக்காரணமாகச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும், பகவானேயே காரணமென்று சொல்லுவது ஸரியானது. தைவம் என்கிற சொல்லுக்கு பகவானும் பொருள்தான்.

2. எப்படி உடம்பு முதலானவைகளை ஏவுகிறதினால் ஜீவன் முக்கியமான காரணமோ, அப்படியே அவனையும் ஏவுகிறதினாலே பகவான் இன்னும் முக்கியமான காரணம்.

இந்தக் கேள்விக்குப் பிறும்ம ஸுத்திரம் பண்ணின வியாஸரே பதில் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது—பகவான் ஜீவன்களுக்கு உடம்பையும், கண் முதலான இந்திரியங்களையும், அவைகளுக்குச் சில சக்திகளையும் கொடுத்திருக்கிறார். அந்த சக்தியாவது சுற்றிவிட்ட யந்திரங்கள் போல் சில வேலைகளைச் செய்வது. ஜீவன்களுக்கும் சில சக்திபைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதாவது—உடம்பையும், இந்திரியங்களையும் ஏவுகிற சக்தி. ஜீவனையும், உடம்பு, கண் முதலானவைகளையும் பகவானே தூக்குகிறார். ஜீவன் ஒரு வேலையைச் செய்வதற்காக ஒரு வஸ்துவைக் காட்டுகிறார். இவன் எடுக்கப் போவதற்காக ரூபாயை கண்ணுக்குக் காட்டுகிறார். இவைகள் எல்லாம் ஜீவன் தன் இச்சைப்படி வேலை செய்வதற்கு உதவியேயல்லாது விரோதமன்று. அவன் வேலை செய்வதற்கும், செய்யாமல் இருப்பதற்கும் பொதுவானவைகள் இப்படிப்பட்ட ஜீவன் ஒரு வேலையைச் செய்ய ஆசைப்பட்டு, பிரயத்தினம் செய்கிறான். அதாவது—உடம்பு முதலானவைகளை ஏவுகிறான்.

ஜீவனுக்கு ஆத்மாவாக இருந்து ஏவுகிற பகவான் ஜீவனுக்கு உத்திரவு கொடுத்து, அந்தவேலைபைச் செய்யும்படி செய்கிறார். ஆகையால் ஜீவனுக்கும் தன்னினைவிலேயே ஒரு வேலைபைச் செய்யும்படியான சக்தி இருக்கிறது. ஆகையால் அவனைப்பற்றிச் செய்யென்றும், செய்பாதே என்றும் உத்திரவுபண்ணலாம். உதாரணம்—ஆயிரம் பேர்கள் சேர்ந்து ஒரு தேரை இழுக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் “நிற்காதே இழு” என்று ஒவ்வொருவனையும் உத்திரவு பண்ணுகிறார்கள். 1

1. ஜீவனுக்கு இதுமுதல் என்று இல்லாமல், ஒன்றினால் ஒன்று வளர்ந்துகொண்டே வரும்—புண்ணியம், பாபம் என்று இருவகையான—கர்மம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். அதற்கு பகவான் செய்யென்று உத்திரவு கொடுக்கிறார். இதினால் ஜீவன் இஷ்டமிருந்தால் வேலை செய்வது என்பது போகவில்லை. ஒருவன் தன்னொருவனால் செய்யமுடியாததை மற்றவர்கள் உதவியினால் செய்கிறான்—அதினால் லாபகஷ்டம் அவனுக்கு இல்லாமல் போகவில்லை. அதுபோல் பகவானில்லாமல் போனால், ஒரு வேலையும் நடக்காது. அவ்வளவைப் பற்றித்தான் ஜீவனுடைய வேலை பகவான்தினம் என்று சொன்னது.

தனெஞ்ஞவம் ஸுகி கதாராஜாதாநம் கெவமம் து யஃ |

வஸ்யுத்யக்யதவஸ்யுத்யக்யாந் ஸ வஸ்யுதி ஁ரபிஃ || கச ||

வணவம்வஸ்யுதஃ வஸ்யுதாநாநிதிவஸ்யுதகெ ஜீவாத
நஃ கதாராஜாதாநம், தத்யு - கபிஃ கெவமாதாநாநிதி
கதாராஜாதாநம் வஸ்யுதி, ஸ ஁ரபிஃ-விவரீததிஃ. கசுத
வஸ்யுத்யக்யதவஸ்யுத்யக்யாந்-கசுதவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுத
வஸ்யுத்யக்யதவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுத
தி-நயவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுதவஸ்யுத
|| கச ||

இப்படி ஜீவன் பகவானுடைய உதவிபாக்கொண்டே எல்லா
வேலைகளையும் செய்கிறான். அவருடைய உதவி இல்லாமல்

ஜீவனுக்கு இஷ்டப்படி வேலை செய்யச் சக்தி இருக்கிறது ஒன்றை
செய்தால், அவனைத் தடுப்பாரில்லை. உதாரணம்—(1) ஒரு பூமியில் அவ
ரை, புடல், பாகல்—இவை முதலான விதைகளைப் போடுகிறோம். இவை
எல்லாவற்றிற்கும் ஜலத்தைக் கொட்டுகிறோம். ஜலமில்லாமல்போனால்
ஒரு விதையும் முளைக்காது, அந்தந்த விதைக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வே
று விதமான முளைகள் உண்டாகின்றன. அந்த முளைகளின் வேறுபாடு
விதைகளின் சக்தியாலே யொழிய ஜலத்தினால் அன்று. பகவான ஜலம்
போல எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான காரணம். (2) ஒரு தகப்பனுக்கு
இரண்டு பிள்ளைகள். அவன் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் ரூ. 2000 வீதம்
பணம் கொடுத்தான். அவர்களில் ஒருவன் தன் கர்மத்திற்குத் தகுந்த
படி லாபம் வரும்படியான வேலையையும், மற்றொருவன் தன் கர்மத்திற்
குத் தகுந்தபடி நஷ்டம் வரும்படியான வேலையையும் செய்ய ஆரம்பித்
தார்கள். இரண்டுபேரும் தகப்பனை வந்து கேட்டார்கள். தகப்பனுக்கு
ஒன்றில் லாபம் வரும் என்றும், ஒன்றில் நஷ்டம் வரும் என்றும் தெரி
யும். ஆனால் தகப்பன் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பணம் கொடுக்கவேண
டியதாகையால், இரண்டு பேர்களுக்கும் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி செய்ய
உத்தரவுகொடுத்தான். தகப்பன் தானாக ஒருவனையும் இந்த வேலையைச்
செய்யென்று ஏவவில்லை. தகப்பன் உத்தரவும், ஸஹாயமும் இல்லாவிட்
டால், ஒருவன் வேலையும் நடக்காது. தகப்பன் அதினம் என்பது இ
வனவுதான். ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன உத்தரவுகள் கூடும். ஜீவன் ஒரு
வேலையைச் செய்வதற்கு உடம்பு முதலானவைகளின் உதவி வேண்டியி
ருந்தாலும், செய், செய்யாதே என்று உத்தரவு பண்ணக்கூடும். அப்படி
செய்வதினாலும், செய்யாததினாலும் வரும் புண்ணிய பாபங்களை அடை
யவும் கூடும்.

போனால், இவனால் ஒரு வேலையும் செய்யமுடியாது. அப்படி இருக்கும்போது, ஜீவன் அந்தந்தவேலைகளை பகவான் உதவியன்னியில் தான் ஒருவனாகச்செய்வதாக நினைத்தால், அவன் தப்பாக நினைக்கிறவன். ஆகமாணவப்பற்றின-சாஸ்திரத்தினால் உண்டான அறிவு இல்லாத அவனுக்கு வஸ்துவின்னுடைய உண்மையைப்பற்றி அறிவு ஏற்படாதபடியால், வேலை செய்கிறவன் இன்னொன்றை உளபடி அறியவில்லை. [16]

யஸ்ய நாஹங்குதொ ஹாவௌ வஸ்யபுஸ்ய நவிஷுதெ |
ஹஸ்ய வி ஸ ஹ நு தொகாநஹனி ந நிஷயுதெ || ௧௭ ||

வரஹாராஹகத்யுக்வாநஸஸ்தாநெ ந யஸ்ய ஹவஃ-
கத்யுக்வவிஷயொரிநொவ்யுதிவிஸெஷஃ நாஹங்குதஃ-நாஹ
ரிஷிராநக்யுதஃ, ஹஹங்குரொஜீதி ஜகூநம் யஸ்ய நவிஷு தஹத்யு
யுதஃ | வஸ்யபுஸ்ய நவிஷுதெ-கஸ்யிநகேஷி ரிசு கத்யுக்வா
ஹவாஷெதஹம் ந ரிபா ஸஸ்யபுதெ, நய ரிஜீயம் கரிஷுதி
யஸ்ய வஸ்யபுஜபாத ஹத்யுயுதஃ | ஸஹாராநு தொகாநு யஸ்ய
ஹஸ்யாவி காந நிஹனி-நகெவயம் வீஷ்ணுஜீதித்யுயுதஃ | தத
ஸெந யஸ்யாஸ்யுந கரிஷுணா ந நிஷயுதெ-தஹம் நா
நஹவதீத்யுயுதஃ || ௧௭ ||

அவ—வேலையை நான் செய்யவில்லை யென்கிற நினைவின் பலனைச் சொல்லுகிறார்—

பகவானே எல்லாவேலைகளையும் செய்கிறார் என்று நினைத்து, நான் ஒருவனாகவே இந்த வேலையைச் செய்கிறேன் என்று எவன் எண்ணவில்லையோ; அதினால் இந்த வேலைபின்னுடைய பலனும் என்னதன்று; இந்த வேலையும் என்னுடையது அன்று என்றும் நினைக்கிறானே, அவன் சண்டையில் இந்த எல்லா உலகத்தையும் கொன்றாலும்; அவர்களை அவன் கொல்லவில்லை. பிஷ்மர் முதலானவர்களை மாத்ரிம்கொல்லவில்லை என்பதில்லை. ஆகையால் சண்டையில் எல்லாரையும் கொல்லுவது அவனுக்குகெடுதியை உண்டிபண்ணாது.

கவ—யஸ்யபுஷிகத்யுக்வாஷு நஸஸ்தாநம் ஸங்முண
வ்யுஷெஷ்ய ஹவதீதி ஸக்யஸ்யூரவாஷெய தாஜகாவநாபகரிஷு

ரூபம் (அறிவுள்ளவன்) என்பதால் ஒரே மாதிரி. அழியக்கூடிய உடம்புகளில் இருந்தாலும், அவர்களுக்கு அழிவில்லை. மாறுபாடு முதலானவைகள் இல்லை. ஸுவர்க்கம் முதலான அந்த கர்மங்களின் பலன்களை ஆசைப்படத்தகுந்தவர்களிடமில்லை. இவ்விதமாக ஆக்மாவைக்கர்மம் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிற வேளைகளில் அறியவேண்டும். இந்த அறிவை ! ஸாததுவிகம் என்று சொல்லுகிறது [20]

வ்யயுகேந தம் யஜ்ஞம் நமநாஹாவாந வ்யயத்யியாந ||

வெதி ஸரெடுஷம் ஹடுகெஷம் தஜ்ஞம் விஜ்ஞாஜஸம் ||

ஸவெடுஷம் ஹடுகெஷம் ஸ்ராவணாதிஷம் ஸ்ராவணாதிசாரவ்யயுகேநாத்ராவ்யம் நவி ஹாவாநாநாஹடுதாந விகஜீவ்யது லிவ்யயுகேந உ வ்யயத்யியாந மலாதிஸம்யொம யொமூநாந கஜீபிகாரவெநாயாம் யச ஜ்ஞாநம் வெதி தச ஜ்ஞாநம் ராஜஸம் விஜ்ஞா || 12 ||

ஆத்மாக்களுக்கு பிராமணன் முதலான பிரிவுகளும், கருப்பு சிகப்பு, நீளம், குட்டை-இவை முதலான பிரிவுகளும் இருக்கின்றனவென்றும், அவர்கள் அந்தக்கர்மங்களின் சுவர்க்கம் முதலான பலன்களை அடையத்தகுந்தவர்கள் என்றும் கர்மம் செய்யும் போது உண்டாகும் நினைவை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. [21]

யதம் க்ஷுத்தீவஜெகவ்நிந காயெடு வகூஜெஹ தம்க்ய ||

சுதகூயுடவஜெஹ வததூஜெஸம்ஜாஹுத்ய || 13 ||

யதம் ஜ்ஞாநஜெகவ்நிந காயெடு வகூஜெஹ சுதகூவெஜ கஜீபணி பெருதஹடுதமணாதிசார யநரடுபெ சுத்யு வமெ

1. ஜீவன்கள் பகவானுடைய ஸொத்து. இவர்கள் எந்தப்பலன்களை அனுபவித்தால், பகவானுக்கு இஷ்டமாயிருக்குமோ, அவைகளைத்தான் ஆசைப்படவேண்டியது. இவர்கள் சுவர்க்கம் முதலானவைகளை அனுபவிப்பது பகவானுக்கு இஷ்டமன்று. ஆகையால் அவைகளை ஆசைப்படத்தகுந்தவர்களல்ல. இது முதலான உண்மையை அவன் அறிந்திருக்கிற படியால், அந்த அறிவை ஸாததுவிகம் என்று சொல்லுகிறது. ஸத்துவம் என்பது உண்மையைக்காட்டும.

॥ २२ ॥

|| 2. 15 ||

தன்னுடைய வர்ணத்துக்கும், ஆசிரமத்துக்கும் தகுந்ததும், கீழ்-4-வதுசுலோகத்தில் சொன்னபடி மூன்று ஸங்கதிகளோவிட்டதும், கீர்த்தி வருவதற்காகவும், அகீர்த்திபோவதற்காகவும் செய்

யப்படாததுமான எந்தவேலைச் சுவர்க்கம் முதலான அதின் பலனை விரும்பாமல், இதை அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து, செய்யப்படுகிறதோ, அங்கக் கர்மத்தை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது [23]

யத் து காரொஸுநா கரீ- ஸாஹ்-காரொண வா ஸுநஃ |
கியதெ வஹுஸாய ஸம் தஜ்ராஜஸிஸுஹுதஜ் ||

யத் து ஸுநஃ காரொஸுநா-மஹெஸுஸுநா ஸாஹ் காரொணவா | வாஸஸுஸாஸு- கதஜ்ராஜஸிஸுநயுக்தே வ வஹுஸாயாஸம் யதரீ- கியதெ; தஜ்ராஜஸம் | வஹுஸு-யாஸிஸு- கரீ- ரீயெவ கியத- ஹெதுவாஸு-வாஸிஸு நயுக்தே யதரீ- கியதெ, தஜ்ராஜஸிஸு- || 23 ||

பகவானைக் கலக்காமல் நான் செய்கிறேன் என்கிற எண்ணத் துடனும், பலனை ஆசைப்பட்டும், மிகவும் பிரபாஸமுள்ள இந்த வீலையை நானாகக் கொண்டு செய்கிறேன்; இன்னொருவரால் முடியாது 1 என்கிற எண்ணத்துடனும் எந்தக் கர்மம் செய்யப்படுகிறதோ, அதை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது [24]

கநுஸந் க்ஷயம் ஹிஸாஸிநவெக்ஷு வ வெஸாஸுஷம் |
ரொஹாஸாஸுதெ கரீ- யததாரீஸிஸுதெ || 24 ||

கநுதெ கரீ- ஸுநுஸந்-கரீ- ஹிஸாஸிநவெக்ஷு வ வெஸாஸுஷம் | க்ஷயம் கரீ- ஸி கியதாரீஸம் கய-விநாஸம் | ஹிஸா- தஜ்ராஜஸி-வீ-வா-வெஸாஸுஷம்- கதஜ்ராஜஸி-ஸிஸு-வாஸிஸு-யுக்தே-வ-தா-நு-நவெக்ஷு-ஸிஸு, ரொஹாஸு-வாஸிஸு-ஸு-கதஜ்ராஜஸி-ஸு-நா-தஜ்ராஜஸி-தெ, ததாரீஸிஸு-தெ || 24 ||

ஒரு வேலைபைச் செய்யும்போது- அதைச் செய்கிற ஒருவருடைய தொந்தரவுகளையும், செய்யும்போது வருகிற பணச்செலவை

1. அதை வேலைக்கு அவ்வளவுப் பிரயாசம் வேண்டாம். அது ரஜோகுணத்தால் ஏற்படுகிறது.

2. தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வரும் தொந்தரவுகள், இது “பிராணி கம்” என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதினால் ஏற்படுகிறது.

ண்டுமென்று நினைக்கிறவன்—இப்படியிருந்து வேலைகளைச் செய்கிறவனைத் தாமஸன் என்று சொல்லுகிறது. [28]

சுவ—வரவம் சுதர்ஸகரீவீஷயஜ்ஞானெ, சுதர்ஸெய வ
 சுரீணரி, சுநுஷாநரி வ மூணதநெஸ்ரு வியுரீகூழ | ஐதா
 மீம் வஸபுத தஸபுவா, ராஷாயக நிஸுயரூவாயா வு
 நெபபுதெஸு மூணதநெஸ்ருவியுரீகூழ —

வாழ்கிறவர்களுக்கும் யூதருக்குரிய மரணத்திற்குப் பிற்பாடு
 மீண்டும் உயிர்பெறும்படி யூதருக்குரிய மரணத்திற்குப் பிற்பாடு

வாழி-விவகவருவகம் நியாயரடுவம் ஜோநம் | யு
 தி-சுரஸாடம் சி யாயா விவ்வொவநிவாந்தவி, யாரணம் |
 தயொஸகாதிமாணதவிவியவெஃம் வுயசெந நெபாவுர
 நம் யயாவவாணம் |
 ||உக்||

அவ—இப்படிச் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றின அறிவும், செய்பத்தகுந்த கர்மங்களும், அவைகளைச் செய்கிறவனும், ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்களாலே மூன்று விதங்கள் என்று சொல்லப்பட்டன. இப்போது எல்லா வஸ்துக்களின் இருப்பைப்பற்றியும், தனக்கு வேண்டிய எல்லாப் பிரயோஜனங்களைப்பற்றியும் ஏற்படுகிறதீர்மானமான அறிவிக்கும், “த்ருதி” (ஒருகாரியத்தைக் கட்டாயம் முடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம்), என்பதற்கும் ஸத்துவம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் வித்தியாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்—

ஒரு ஸங்கதியைப்பற்றி யோஜித்து உண்டாகிற — எதிர்
கஷிகளைத் தள்ளும்படியான-தீர்மானத்திற்கும், ஒரு காரியத்தை
ச் செய்ப ஆரம்பித்து, நடுவில் என்ன இடைஞ்சல் வந்தாலும், அ
தை விடாமல் முடிக்கவேணும் என்கிற எண்ணத்துக்கும் (த்ருதிக்
கும்) ஸத்துவம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் வித்தியாஸத்தை
உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். கேள்.

[29]

பூவுதில் நிறுதிம் உ காபடாகாபெடு ஹாஹபெ ।

ബഹുമാനപ്പെട്ട ഡോ. എസ്. ജി. വെങ്കട്ടേശ്വരൻ:

புதுதி ரஹு உபஸாய நஹி தொயஜிஃ | நிபுத்திரேபா
 க்ஷஸாய நஹி ஹ | தா வுஹௌ யயாவஸிதௌ யா வுஹி
 வெபுத்தி க் யபாகாயேபு ஸவபு வணபாஹம் | புவபுத்தி நிபுத்தி
 யஜிபொரநு தரநிஷாநாம் | ஷெஸகாமாவஸா விஸெஷெஷி
 ஷா காயபுரிஷிகாயபுரிதி யா வெதி | ஹயாஹயே-ஸாஸுராத்ரி
 புதுதிஹபஸாநம், சுகநுபுதுதி ரஹபஸாநம் | வபுந் செ க்ஷம்
 உ-ஸம்ஸாரயாய த்யம் ததி மரியாயாத்யம் உ யா வெதி, ஸா
 ஸாஸவிகி வுஹிஃ ||

|| ௩௦ ||

மோக்ஷம் கவிர மற்ற பலன்களைக் கொடுக்கும் தர்மங்க
 ளையும, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் தர்மங்களையும் எந்த புத்தி
 உள்ளபடி அறிகிறதோ; அந்த அநாத வர்ணக்காரர்கள் கீழ்ச்சொன்ன
 இரண்டு தர்மங்களில ஒன்றைச் செய்யும்போது, இடங்களுக்கும்,
 காலங்களுக்கும், தங்கள் இருப்புகும் தகுந்தபடி இதைச் செய்ய
 வேணும், இதைச் செய்யக்கூடாது என்று எந்த புத்தி உள்ளபடி
 அறிகிறதோ; இந்த ஸங்கதி சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமானது; இ
 து நடுங்கவேண்டிய ஸங்கதி; இது சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது;
 இது ஸுகததைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பதையும், பந்தம் (ஸம்
 ஸாரம்) என்பது இன்னது, மோக்ஷம் என்பது இன்னது என்ப
 தையும் எந்த புத்தி உள்ளபடி அறிகிறதோ—அதை ஸாத்துவிகம்
 என்று சொல்லுகிறது.

[30]

யயா யஜிபியஜிபிம் உ காயபிம் வாகாயபுரேவ வ |

கயயாவஸீ ஜாநாதி வுஹிஸா வாயபு ராஜவீ || ௩௧ ||

யயா வபுவெபாகூம் திவிபம் யஜிபிம் ததிவரீதம் உ தநி
 ஷாநாம் | ஷெஸகாமாவஸாஷிஷா காயபிம் வாகாயபிம் உ யயா
 வபு ஜாநாதி, ஸா ராஜவீ வுஹிஃ ||

|| ௩௧ ||

கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு தர்மங்களையும், அவைகளுக்குத் தீர்
 தட்டானவைகளையும் (அதர்மங்களையும்), அந்த தர்மங்களைச் செய்
 யும்போது இடம், காலம், அவஸ்தை (இருப்பு)—இவைகளுக்குத்
 தகுந்தபடி இதைச் செய்யவேண்டியது, எதை செய்யக்கூடாது

என்பதையும், உள்ளபடி எந்த புத்தி அறிவிலலையோ, அதை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. [31]

சுயரீடும் யரீடும் யாந்நுதெ தரிஸா வுதா ।

ஸவபூய டாநிவரீடாஸா வுதரிஸா வாயு தாரிஸீ ॥

தாரிஸீ தா வுதரிஸா வுதா ஸதீ ஸவபூய டாநி வரீடாந்நுதெ சுயரீடும் யரீடும் யரீடும் உயரீடும், ஸனம் உயரீடரிஸாந்நுதெ ஸனம் உயரீடும் ஸனம், வாரம் உயரீடரிஸாந்நுதெ ஸனம் உயரீடும் வாரம்-ஸனம் ஸவபூய விரீடும், தரிஸாந்நுதெ ॥

தமோகுணம் மேலிட்டு, எந்த புத்தி கீழ்ச்சொன்ன எல்லா எங்கதிகளை மாறுதலாக நினைக்கிறதோ, அதாவது-அதர்மத்தைத் தர்மமென்றும், தர்மத்தை அதர்மமென்றும், இருப்பதை இல்லையென்றும், இல்லாததை இருப்பதென்றும், உயர்ந்த வஸ்துவை இளப்பமென்றும், இளப்பதை உயர்ந்ததென்றும் நினைக்கிறதோ, அதைத் தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது. 1 [32]

யுத்யா யயா யாரயதெ ரீநம் பூரணெஹி யகியாஃ ।

யொமெநாஸு விவாரிண்யா யுதரிஸா வாயு ஸாஸுவிஃ ॥

யயாயுத்யா யொமெநாஸு விவாரிண்யா ரீநம்பூரணெஹி யாணாம் கியாஃ வாரம்ஷொயாரயதெ । யொமொ ரொ ஸுஸாயநஹிதம் ஸவபூயாஸநம் । யொமெந பூயொஜந ஹிதெநாஸு விவாரிண்யா-யொமொஷொஸந பூவூதாஸு தாயநஹிதா ரீநம்பூவூதீநாம் கியாஃ யயா யுத்யா யாரயதெ ஸா ஸாஸுவிஃ ॥ ॥ ௩௩ ॥

மோக்ஷத்திற்காக பகவானைத் தியானம்செய்ய 2 உதன்பான

1. ஸாத்துவிக புத்தி உள்ளதை உணர்படி நினைக்கிறது. ராஜஸ புத்தி சங்கை மஞ்சள் நிறமுள்ளதாக நினைக்கிறது. இதில் சங்கு என்பது ஸரி. மஞ்சள் நிறம் என்பது பிசகு. தாமஸபுத்தி மாமரத்தைப் புளிய மாமென்று நினைக்கிறது. இரண்டாவதிற்கு குணத்தில் மாறாட்டம், மூன்றாவதற்கு உருப்படியிலேயே மாறாட்டம்.

2. மனதின் வேலை தியானம்செய்து ஆத்மரஸைப்பார்ப்பது. பிராணவாயுவை பிராணாயாமம்செய்யது. இது தியானத்திற்கு இடைஞ்சலான

மனது, பிராணன், இந்திரியங்கள்-இவைகளின் வேலைகளை விடாமல் நடத்துவதை (தருதியை) ஸாததுஷிகம என்று சொல்லுகிறது. இதை உறுதியெனறும் சொல்லுகிறது. [33]

யயா து யஜேக் காபாபாபாநு யுத்யா யாரயதெஜஸாநா
புஸஸ்தேந வமகா யுதிஸா வாயுநாஜவீ || ௩௪ ||

வமகாஜீ வுருஷம் புக்யஷஸஸ்தேந யஜேகாரி
யபாநு யயா யுத்யா யாரயதெஜஸா ராஜவீ | யஜேகாரி
யபுஸஸ்தேந ததாயநவதிதா மீந்ப்ராணெனஜியகியா வ
க்ஷுஜெ | வமகாநாக்கீத்யுத்யாவி வமஸஸ்தேந ராஜஸக்யாஜ
ஜேகாரியபா வவ விக்ஷிதாம் | சுதொ யஜேகாரியபாவெ
க்ஷயா மீந்ப்ராஹ்மீநாம் கியா யய யுத்யா யாரயதெ, ஸா
ராஜவீ த்யுக்ஷவகி | || ௩௪ ||

கர்மங்களால் வரும-ஸுவர்க்கம் முதலான-பலன்களில் அதி
கமான ஆசையால், தீர்மம், அர்த்தம், காபம், (உறம், பொருள
இன்பம்) என்கிற மூன்று பலன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய மனது
முதலானவைகளின் வேலைகளை விடாமல் நடத்த வேண்டுமென்கிற
எண்ணத்தை (தருதியை) ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது [34]

யயா ஸுஹம் ஹயம் சொகம் விஷாஹம் ஜெஜேவ வ |
நவிஜேஹதி ஐரஜேயா யுதிஸா வாயுநாஜவீ || ௩௫ ||

யயா யுத்யா ஸுஹம் நிஜாம் ஜேம் விஷயாநஸவஜி
தம் ஜேம், ஸுஹஜிஹவஜிஸு ப்ரூத்யா மீந்ப்ராணாஜீநாம் கிய
யாம் ஐரஜேயா ந விஜேஹதி யாரயதிஹயஸொகவிஷாஹ
ஸாஸு ஹயஸொகாஜிஜாயிவிஷயவராம் | ததாயநவதிதாஸு
ஜேம் ப்ராணாஜிபா யயா யாரயதெ, ஸாயுதிஸாஜவீ || ௩௫ ||

துக்கத்தையும், பிள்ளை, பணம் முதலானவைகளை அனுப
ஷிப்பதினால் வரும திமிரையும், உண்டுபண்ணக்கூடிய வேலைகளையும்,
பயத்தையும், சோகத்தையும், விஷாதத்தையும் கொடுக்கக்

சிரமத்தையும் பலன்களையும் போக்குகிறது. இந்திரியங்கள் வேலை திறம
னம் செய்வத வேலைகளில் அதற்கு உதவியானவைகளைச் செய்வது.

கூடிய வேலைகளையும் விடாமல் நடத்தவேண்டுமென்ற கெட்ட எண்ணத்தை (த்ருதியை)த் தாமஸர் என்று சொல்லுகிறது.1 [35]

ஸுஹ்ஸ்கிஷாநீம் த்ரிவியம் ஸ்யணு ரெ ஹாதஷ்டஹ ||

வடுவெ டாகூஸயெடி ஜோநகரேகரு-டாடியொ யெஹ ஷஹடுதாஸுஹ ஸுஹம் முணதவ்ரு வியதிஷாநீம் ஸ்யணு ||

சீழ்ச்செ ன்ன அறிவு முதலானவைகளால் அடையவேண்டிய பிரயோஜ னம் ஸுகம். அநதஸுகம் முன்று விதமென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். [35½]

கஹ்யாஸாபுரீதெ யசு ஁வாஹம் வ நிமஹதி ||௩௬||

யவ்விநு ஸுஹெ விரகாயாஹ்யாஸாசு க்ருஷேண நிரதி ஸயாம் ரதிம் ப்ராஹ்மகி ஁வாஹம் வ நிமஹதி-நிவிஹஸ்ய ஸாம்ஸாரிகஹ்ய ஁வஸ்யாஹம் நிமஹதி || ௩௬ ||

எந்த ஸுகத்தை வெகுகாலம் அனுபவித்து, இருக்க இருக்க அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை ஒருவன் அடைவதே, ஸம்ஸாரத்தினால் ஏற்படுகிற எல்லா துக்கங்களும் அடியோடு போய்விடுமோ; அது ஸாததுவிகம். [36]

கவ--தஷெவ விஸிநஷி--

யத஁மெரு விஷஜிவ வாரிணா஁ஜேஜுதொவஜே |

த஁ஹம் ஸாஸவிகம் ப்ராஹ்மகிஷுஹ்யுஹ்யுலா஁ஜே ||௩௭||

யத த஁ஹெரு-யொமொவகூரெவெஹ்யாம் வஹ்யாய ஸஸாயுக்ஷாதிவிஹ்யாருவஸ்யாநநுஹடுதகூஹ விஷஜிவ ஁வஜிவ ஹதி | வாரிணா஁ஜேஜுதொவஜே-வாரிணா஁ஜே-வி

1. பயத்தைக்கொடுக்கும்வேலைவலுத்தவனேடு சண்டை. அது இவனுடைய திடிரினால் உண்டாகிறது. சோகத்தைக் கொடுக்கும் வேலை பந்தக்களுக்கு மனவருத்தம். அது இவனுடைய கோபத்தினால் உண்டாகிறது. விஷாதத்தைக் கொடுக்கும் வேலை வீணாகப் பணத்தைச் செலவழிப்பது. நல்ல விஷயத்தில் இருக்கும் த்ருதியை உறுதியென்று சொல்லுகிறது. கெட்ட விஷயத்திலிருக்கும் த்ருதியைப் பிடிவாதமென்று சொல்லுகிறது.

வாகெ சுஜாஸவதெந விவிதஸுரூபாவில-பாவெ சுஜீ
தொவரெ ஹவதி | தஜாதஸுபூபிபுஸாஜி-சூதவிஷயாஸு
பிராதஸுபூபிபுஸுரூபி நிவூதஸகதெதரவிஷயஸு பூஸா
ஜி | நிவூதஸகதெதரவிஷயஸுபூபி விவிதஸுஹாவாதாநு
ஹவஜநிதம் ஸுஹிதீதொவரெ ஹவதி | தஜாதஸு ஸாக்ஸிகம்
பூபூக்ய || ॥ ௩௭ ॥

அவ—அதைப்பற்றி நன்றாய்ச் சொல்லுகிறார்—

எந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலை, அதாவது—
ஆத்மாவின் திபானம்—1 ஆரம்பிக்கும் காலத்தில்விஷம்போலிருக்கு
மோ; அதாவது—மிருந்த பிரயாஸத்தோடு அதைச் செய்யவேண்
டியதாகையாலும், உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாக ஆத்மாவென்று
ஒரு வஸ்துவைஇதுவரையில் அறியாததினாலும், மிருந்ததொந்தர
வைக் கொடுக்குமோ, நல்லகர்மங்களைச் செய்வதினால் பகவானுக்கு
மிருந்த ஸந்தோஷமுண்டாய், அதினால் உடம்பைக்காட்டிலும்
வேறான ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவின் நினைவு பழக்கத்தினால்
வளரும்போது, அமிருதம்போல் ஸுகமாயிருக்குமோ, அதா
வது—வேறு வஸ்துக்களை நினைபாமல் ஆத்மா ஒன்றையே பார்த்
துக்கொண்டிருப்பதினால் அளவில்லாத ஸுகத்தை அனுபவி
ப்போ—அந்தஸுகத்தைஸாதத்துவிகமென்றுசொல்லுகிறது. [37]

விஷயெஹி யஸ்யொமாஜிதஜெதஜெதஜெதொவரீ |

வரிணாஜெ விஷயிவ தஜாதஸு ராஜஸு ஸூக்ய || ௩௮ ||

சுஜெ-சுநுஹவவெஹாயாஹி விஷயெஹி யஸ்யொமாஜி
யதஜெதஜெதவிவ ஹவதி | வரிணாஜெ-விவாகெ விஷயாணாஹி
ஸுஹதாநிதிதூக்ஷயாஜெநி நிவூதெ தஸு வ ஸுஹஸு
பிரயாஜிநிதி தூக்ஷயிஷயிவ வீதம் ஹவதி | தஜாதஸு ராஜஸு
ஸூக்ய || ॥ ௩௮ ॥

1 ஒருவன் ஒருவிதத்தையப் படிக்க ஆரம்பிக்கும் போது, மிகவும்
அலுப்பாக இருக்கும். ஜன்மந்திரஸுகிருத்தத்தினாலும், பெரியோர்களு
டையஅருக்கிரஹத்தினாலும், அந்தவித்தை மனதில் நன்றாய்ப்பட்டால், பி
றகுஅவனுக்கும் அவனாலப்பெயர்களுக்கும் மிருந்தஸுகம்உண்டாகிறது.

எந்த ஸுகம் கண் முதலான இந்திரியங்கள் பார்க்கத் தகுந்தது முதலான விஷயங்களுடன் சேர்ந்து உண்டாகி, அனுபவிக்கும் வேளையில் அமிருகம்போல் மிகவும் இன்பமாயிருந்து, பிறகு அது ஸுகமாகத் தோன்றுவதற்குக் காரணமான பசி முதலானவை போனபோது, மிகுந்த தொந்தரவைக் கொடுப்பதாலும், மேலும் நரகம் முதலான பெரிய தொந்தரவுகளைக் கொடுக்கக்கூடிய தாகையாலும், விஷத்தைச் சாப்பிட்டதுபோல் இருக்குமோ—அதை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. 1 [38]

யஜுமெ, வாநு-வயெநய ஸுவம் ரொஹநரோதநம் : |

நிஜ்ராவஸ்யுபுரோஷெ ஸம் ததாரிஸுரோஹுதம் || ௩௯ ||

யதூவரீமெ, உரநு-வயெநய-ஹநு-ஹவெ லொயாம் வீவா
கெவ, சூதநொ ரொஹநம்-ரொஹமெதஹு-ஹவதி | ரொஹொ
ததூ யயாவஸ்யுதஹு-ஹவகாஸொரூ சிவெதம் | நிஜ்ராவஸ்யுபு
ரோஷெஸம்-நிஜ்ராவஸ்யுபுரோஷெநிதம் | நிஜ்ராவயொ ஹுநு
ஹவெஹயாரிவி ரொஹமெதஹம் | நிஜ்ராயா ரொஹமெ
தஹம் ஸவடி | ஸுவஸ்யுரி-ஹ்யாராவ ராரோநம், ஹ்வி
யாவாராரோநம் உஜோநரோநம் ஹவெதெவ | பூரோஷி க்ரு
த்யாநவயாநரூபவதி ததூவி ஜோநரோநம் ஹவதி | தத
ஸு தயொரவி ரொஹமெதஹம் | ததூவம் தாரிஸுரோ
ஹுதம் | சுதொ ரோஹகூணா ரஜஸுரீவீ சுவிஹூய ஸக
ரெவொவாபெயித்யுதஹவதி || ௩௯ ||

1. உதாரணம்—ஒருவன் கல்ல பசியாக இருந்த மையத்தில் விஷம் கலந்த ஸாதத்தை ஸாப்பிட்டு விடுகிறான். அப்போது மிகவும் ஸுகமாக இருந்தது. பிறகு அளவில்லாத தொந்தரவு உண்டாகிறது. அதுபோல், இன்னொரு உதாரணம்—ஒருவன் ஒரு பெண் மிகவும் அழகாசவும் சமத்தாகவும் இருக்கிறதென்று அதைக் கல்லியாணம் செய்துகொண்டு, அதைப்பார்ப்பதையும், தொடுவதையும், அத்துடன் பேசுவதையும் மிகுந்த ஸுகமென்று அனுபவிக்கிறான். பிறகு பின்னை, பெண்கள் பிறந்து, அவைகளுக்காக மாடு, வீடு முதலானவைகள் நேர்ந்தபோது, ஐயோ, ஐயோ என்று மிகவும் தவிக்கிறான். அந்த ஸுகத்தை (முதலில் உண்டான ஸுகத்தை) ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது.

மஃ, மயகடுண்ணாஸூரமஃ கதபுக்ஷதாமஸூ வரஸிவாரூ
 ஷெ கதபுக்ஷநாஸூநாநெநெதூதூம் | வனததவ-ம்-ஸகூ
 மண்ணவூபிகாயபூதி ஸகோவாபெயதாஜகூவநாய ஸகூ
 ரஜஸூஸிஸாம் காய-ஹேஹாம் பூவ-ம்-தாம் || ஹாநீரெவ-ம்-ஹ
 தஸூ ரொக்ஷஸாயநதயா கியிராணஸூ கடு-ணம் வரஸிவா
 ரூஷாராயநவெஷதாம் தயாநாஸூதஸூ வ கடு-ணஸூபூ
 ஹிமகூணம் மஹம் பூதிவாடியிதாம், ஹாஹணாடியிகாரி
 ணாம் ஸூஹாவாந-வெதி ஸகூபிமண்ணவெடிநம் வூதூ
 ஸஹகதபுக்ஷகடு-ஸூரபூவரஹம்—

ஹாஹணகூதியலிஸாம் ஸூபிராணாம் வ வரஹவ |
 கடு-ராணி பூவிஹதூமி ஸூஹாவபூவவெம-ம்-ஹெணம் ||

ஹாஹணகூதியலிஸாம் ஸூபிரா ஹாவம் ஸூஹாவம் ஹா
 ஹணாடியிந-ஹெதாம-ஹம் பூவீநகடு-தூய-ம் | ததூ
 வ-ஸகூபூபொ மண்ணம் | ஹாஹணஸூ ஸூஹாவபூவவெ
 ரஜஸூரொலிவவெநாஹ-தஸூகாமணம் | கூதியலிஸூஹா
 வபூவவஸூஸகூலிவவெநாஹ-தொரஜொமணம் | வெ
 ஸூஸூஸூஹாவபூவ-ஸகூரஜொலிவவெநாஹ-தூதூரொ
 மணம் | ஸூபிராஸூஸூஹாவபூவவஸூ ரஜஸூலிவவெநா
 தூதூதூரொமணம் | வனஹிஸூஹாவபூவவெம-ம்-ஹெண
 ஸஹ பூவிஹதூமி கடு-ராணி ஸாஹெஹம் பூதிவாடிதூமி |
 ஹாஹணாடியவன-ம்-மண்ணகாடு, தெஷா-ம்-வெதாமிகடு-ராணி,
 வூதூயெஹதாஹதி ஹி விஹஜூ பூதிவாடிநிஸாஸூராணி ||

அவ—மோக்ஷத்துக்கு உதவியாகச் சொல்லப்பட்ட “கீபா
 கம்” என்பதும், “ஸன்னியாஸம்” என்பதும் ஒன்றுதான்; அது
 எல்லா கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே கீழ்ச்சொன்ன மூன்று ஸங்
 கதிகளை விடுவது; பகவான்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்
 கிறார் என்கிற நினைவினால் அந்த மூன்றையும் ஒருவன் விடு
 கிறான்; இவை யெல்லாம் ஸத்துவகுணம் மேலிட்டால்தான்
 உண்டாகுமாய்கையால், ஸத்துவத்தைத் தான் கட்டாயம் எடுத்து

துக் கொள்ளவேணும் என்று சொல்லிக் காட்டுவதற்காக, ஸத் துவம் முதலான குணங்களுடைய வெவ்வேறு விதமான வேலைகள் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டன. இப்போது மோகூத்திற்காக இப்படிச் செய்யப்படுகிற கர்மங்கள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டெண்ணுகின்றன என்பதையும், அதினால் பகவானே அடையலாம் என்பதையும் சொல்லுவதற்காக பிராமணன் முதலான நான்கு வர்ணத்தார்க்கும் பிழைக்கும் வழியையும், அவர்கள் செய்யவேண்டிய வேலைகளையும் சொல்லுகிறார். நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் ஒருவருக்கொருவர் ஸத்துவம் முதலான குணங்களில் அதிகமும் குறைவுமிருக்கின்றன. அதனால் இவையிரண்டும் (பிழைக்கும் வழியும், வேலைகளும்) வேறுபடுகின்றன என்று சொல்லுகிறார்.

பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன்—இவர்களுக்கு அந்தந்த பிறப்புக்கள் நெடுநாளாய்வந்த அவரவர்களின் கர்மங்களின் தாரதம்மியங்களால் ஏற்படுகின்றன. அந்த தாரதம்மியத்தினால் ஸத்துவம் முதலான குணங்களுக்கும் தாரதம்மியம் உண்டாகிறது. அதாவது—பிராமண ஜாதிக்கு ரஜோகுணமும், தமோகுணமும் மிகவும் குறைந்து, ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது. கூத்திரிபஜாதிக்கு தமோகுணமும் ஸத்துவகுணமும் குறைந்து, ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது. வைசியஜாதிக்கு ஸத்துவகுணமும் ரஜோகுணமும் குறைந்து, தமோகுணம் கொஞ்சம் மேலிட்டிருக்கிறது. சூத்திரஜாதிக்கு ஸத்துவகுணமும் ரஜோகுணமும் குறைந்து, தமோகுணம் அதிகமாக மேலிட்டிருக்கிறது. இந்தத் தாரதம்மியத்தினால் அவரவர்களுக்கு செய்யவேண்டிய வேலைகளையும், பிழைப்புக்கு வழிகளையும் வெவ்வேறு விதமாக சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

ஸரோ டிஜ்ஜுவஸௌஹம் க்ஷானிராஜீவரெவ உ |

ஜோநம் விஜோநரோலிக்யௌப்ராஹ்ம கரீஷ் ஸ்ராவாஜ்யஸௌ ||

ஸரீ:-வாஹ்யௌயநியநம் | டிஜி:-கனஃ கரா நநியநம் |
தவ:-ஹோமநியநாநிஸ்யாஸு வலிஃ கரபக்யஸா | ஸௌ
ஹ ஸாஸ்திரகரீயொமயசா | க்ஷானி:- வரெஃ வீஷ்ரோந
ஸ்வாவ்ஷிக்யதநித்யா சூஜீ-ஹம்-வரெஷ- ரெநாநம்-நாநி

வம் ஸாஹுமெஷாபூகாஸம் | ஜோமம்-வராவர தத்யா
யாத்ஜுஷம் | விஜோமம்-வரதத்யுமதாலாயாரணவிசெஷ
விஷயம் ஜோமம் | சூலிக்ஷம்-வெவிகாபுஸுக்ஷ்மஸு ஸத்
தாநிஸுயம் பூக்ஷம் | கெநாவி ஹெதுநா உரயிதஸிஸ
க்ஷத்யுயம் | ஹவாந வஸுஷோதரோ வஸுஷெவம்
வாஸுஷஸுஸாஹிபெயோ நிரஸுநிவிதொஷமநம், ஸு
ஸாவிகாநவயிகாதிஸயஜோநஸுக்ஷாஷஸம்வெயகஸுரணம்
ணம், நிவிதவெஷெஷாந வெஷம் | ஸவனவ நிவிதஜெஷெ
ககாரணம், நிவிதஜெஷாயாஸாஸம், நிவிதஸு ஸவனவ
வத்யுயிதா, ததாராயநஸுதம் வ வெஷிகம் க்ஷ்ம்க்ஷி,
வெதவெஸுராயிதொ யத்யுயகாஸிதொக்ஷாஸம் வஸம்
பூயஸுத்யுஸுயாஸு ஸத் தாநிஸுயம் சூலிக்ஷம் | வெ
வெஷு ஸவெஷுஸுஸுஷெஷெஷெ, ஸஸம்ஸவஸு பூஸவொ
ததஸவம் பூவத்யுதெ | சி ஸவஸுஷிதம் பூஸாஸம், ஹொதா
ரம் யஜுதவஸாம்... ஜோகாஸாம் ஸாஸிஷுஸுதி, ததம் வரதரம்
நாநுதிஸிஷுதி யஸம்ஸய யதம் பூஸுதிஸுதொ தாநாம் பெ
ந ஸவஸுஷிதம் ததம் | ஸுக்ஷிணா ததஸுஸு வஸிஷம் விநு
தி தாஸம், யொ தாஸிஷுநாஸம் வ வெதி தொகிஷெஸுரதி தி
ஸுஸுதொ ததெதஸுஸுஸுஸு ஸுஸாவஸம் க்ஷி || ॥ ௪௨ ||

அவ—பிராமணன் வேலையைச் சொல்லுகிறார்—

கண் முதலான இந்திரியங்களையும், மனதையும் ஏற்பட்டவை
கள் தவிர மற்ற விஷயங்களில் போகாதபடி அடக்குவது; சாஸ்
திரத்திற்கு ஒத்தபடி சாப்பாட்டை நிறுத்துவது முதலானவைக
ளாலே உடம்பை ஒடுக்குவது; சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்க
ளைச் செய்வதற்காக ஸ்நானம் முதலானவைகளைச் செய்வது; பிறர்
கள் எவ்வளவு தொந்தரவு பண்ணின போதிலும், மனது கலங்
காமை; பிறர்கள் விஷயத்தில் மனதிலிருப்பதற்குத் தகுந்தபடி பே
சுவதும், வேலை செய்வதும்; உயர்ந்த வஸ்துக்களையும், இளப்பமா
ன வஸ்துக்களையும் உள்ளபடி அறிவது; உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு
மாத்திரமுள்ள குணங்களை மிகவும் நன்றாக அறிவது; வேதத்தில்

|| ५५ ||

சண்டையில் பயமில்லாமல் துழையும் சக்தி; (புலி என்பது ஸங்கதிகளுக்கும் பயப்படாமல், சுட்டாலும் மேல் வந்து வி அதுபோல்); பிறர்களால் அடிவமானம் பண்ணமுடியாமலிருப்ப அதாவது— துழைந்து, தோல்வி யடைபாமிருப்பது; எல்ல காரியங்களையும் முடிக்கிற சக்தி; ஆரம்பித்த காரியத்திற்கு ந தடங்கல் நேரிட்டாலும், அதை விடாமல் முடிக்கும் சக்தி; டையில் தனக்குச் சாவு கட்டாயம் நேரிடும் என்று தீர்மான க்கச்செய்ய்தேயும், பயந்து ஒடாமலிருக்கை; தன் னொத்தைப் களுக்கு விற்கவும், வாங்கவும் தகுந்ததாக ஆகும்படி கொடுப் ; எல்லா ஜனங்களையும் அடக்கி ஆளுகை—இவைகள் கூடித் துக்கு ஸ்வபாவத்தால் வரக்கூடிய வேலைகள்.

[43]

சூர்தி-வெவ்வுதாடி-நம் கஷ்டம்! மொரகூம்-வரம்
வாருநித்யம்! வாணிஜ்யம்-யநவஹயமொதமுகம் சூ-
ய விசுவாசம் கலை! வந்தமெசுரயு ஹவாவம் கலை ||

உழுது பயிர்ச்சிலவு பண்ணுகிறது; மாடுகளைக் காப்பாற்றுகிறது; பணம் சம்பாதிப்பதற்காக வித்துவாங்கி வியாபாரம் பண்ணுகிறது—இவைகள் வைசியனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டான வேலைகள்.

[43]

புரியயுதகக கதெ- ஸதிரவாவி ஸ்வாவஜி | சச ||

யாகத்தைச் செய்விப்பதும், வேதம் முதலானவைகளைச் சொல்லி விப்பதும், பிறர்கள் கொடுப்பதை வாங்கிக்கொள்ளுவதும். கூத்தி ரியர்களுக்கு தேசத்தைக் காப்பாற்றி வரிவாங்குவது. 1 வைசியர் களுக்கும், குத்திரர்களுக்கும் முன் சொன்னதொழில்தான் பிழைப்புக்கு வழி. [44]

ஹெ ஹெ கஸ்டுணுவிரா தஸுஃவிலிஃ ஹதெ நரஃ ।

ஹகஸ்டுகிரதஸுஃவிலிஃ யயாவிநதி தஹுணு ॥ ॥சடு॥

ஹெஹெ-யயொஹிதெ கஸ்டுணுவிரதொ நரஃ ஸஃவிலிஃ. வரஸிவஹுபூவிலிஃ ஹதெ । ஹகஸ்டுகிரதொ யயாவிநதி ஹதி-வரஸிவஹு பூவொதி, தயாஸுணு ॥ ॥சடு॥

அந்தந்த ஜாதிக் கு ஏற்பட்ட கர்மங்களை ஆசையுடன் செய்கிறவன் பரமபதத்தை (மிகவும் உயர்ந்த இடத்தை) அடைகிறான். எப்படி அடைகிறான் என்றால், சொல்லுகிறேன், கேள். [45]

யதஃ ப்ரஹ்மதீஹதாநாஃ யெந ஸவபுரிஃ ததஃ ।

ஹகஸ்டுணா தஸுஃவிலிஃ விநதி ராநவஃ ॥ ॥சசு॥

யதொ ஹதாநாஸுததாஹிகா ப்ரஹ்மதீஃ, யெந ஸவபுரிஃ ததஃ ஹகஸ்டுணா தஸுஃவிலிஃ பூஹுததயா தவஸிதஸுஃவிலிஃ, தீவ்ஸாஹநதீவ்ஸாஹிவாஃ விலிஃ விநதி ராநவஃ । தீவ்ஸவ ஸவபுரிஃ ததெ, தியாவ ஸவபுரிஃ ததரிதி வபுவடுவொகூம் “சஹம் க்ருஹ்ஸு ஜமகஃ பூவஃ ப்ரஹ்மதீஃ । தீஃ வரதாநாநு தீஃவிஹி யநஜய, தியா ததரிஃ ஸவபுரிஃ ஜமஹுததீஃ, தியாயுக்ஷண ப்ரஹ்மதீஃ யெந ஸவராஹஸு, சஹம் ஸவபுரிஃ பூவொ தீவ்ஸவபுரிஃ பூவததெ” ஹதாஹிஹு ॥ ॥சசு॥

1. தயைமுதலான நல்லகுணங்களும், நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களும், (அதாவது-சங்கு சக்கிரங்களைத் தரிப்பது, மந்திரங்களைப்பெற்றுக்கொள்வது) உள்ள குத்திரர்களுக்கு சிலதர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளை-அவர்களுக்கேற்பட்ட வேலைகளுக்கு விசேஷ மில்லாமல், முன்னாடியார்கள் உத்திரவின் பேரில்-செய்யவேண்டியது. அப்போதும் அவர்கள் வேலைகளாக எண்ணிக்கொண்டு செய்யவேண்டியது.

அறிவுள்ள ஜீவன்கள், அறிவில்லாத வஸ்துக்கள்—என்று இருவகையான எல்லாம் எவனால் உண்டாகின்றனவோ, இருக்கின்றனவோ, வேலைகளைச் செய்கின்றனவோ; எவன எல்லாருக்கும் உள்ளே நுழைந்து ஆத்மாவாக இருக்கிறானோ; இந்திரன் முதலான எல்லா தேவதைகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கும் அந்த 1. எனனை அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட வேலைகளைச் செய்து, 2. எவர்கள் பூஜை செய்கிறார்களோ (ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்களோ); நான் ஸந்தோஷப்பட்டு அவர்களை என்னிடம் அழைத்துக்கொள்ளுகிறேன். [46]

பெருயாந்ஸூயபெரூ விமணன் வராயபெரூந்ஸூநுஷிதாசு|

வரவம் துத்குத புகூலிகொரிசாராயநாடுவஸூயபெரூ-
ஸெநெநவொவாஜாதம் யொமொயாபெரூ| புகூதிஸம்ஸு
ஷெநஹிவாராஷெணஹிபயவாராயநாடுவம் கபெயொ
மாதுகொயபெரூஸூகரொ ஹதி| சுதம் கபெயொமாபெரூ ஸூ
யபெரூ விமணனாவி வராயபெரூ-ஹிபயஜயநிவாண
வாராஷயபெரூ ஜூநயொமாசு ஸகெஹி யநியபெரூ
வத்யா ஸபூரிசாசு கலாவிஸூநுஷிதாசு பெருயாநு ||சுசு||

அவ—இப்படி பிராமணன் முதலானவர்ணங்களுக்கும், பிரம்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்ட கர்மங்களை விட

1. சுலோகத்தில் 'தம்' (அவனை) என்று சொல்லியிருக்க, வியாக்கியானத்தில் என்னை என்று பொருள்கொள்ளுவதற்குக்காரணம்—ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எல்லா உலகங்களையும் தானே உண்டுபண்ணினதாயும், எல்லா உலகங்களிலும் ஆத்மாவாகத்தான் நுழைந்திருப்பதாயும் முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கிறார். 7-வது அத், சு-6, 7; 9-வது அ, சு-4-10; 10-வது அ, சு-6; இவைகளைப்பார்க்க. ஆகையால் இச்சுலோகத்தில் 'அவனை' என்று சொல்லப்பட்டவர் கிருஷ்ணபகவான் தான்.

2. சூத்திரர்கள் இந்த சுலோகத்தில் சொன்னபடி பகவானை பூஜித்தால், வேறு பிறப்பில் கர்மயோகம் முதலானவைகளைச் செய்யத் தகுதியை அடைந்து, அவைகளைச் செய்து, பரமபதத்தை அடையலாம். விதாரர் சூத்திரானாகப்பிறந்தபோதிலும், பக்தியோகம் செய்தாரே என்றால்—பதில்—அவர் முன் பிறப்பில் பக்திபண்ண ஆரம்பித்தவர். அதை இந்தப் பிறப்பிலும் செய்தார். சூத்திரப் பிறப்பில் ஆரம்பிக்கக்கூடாதேயொழிய ஆரம்பித்ததை நடத்தலாம்.

வே கூடாதென்றும், அவைகளாலே பகவானை அடையும் விதமும் சொல்லப்பட்டது. ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனும் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியதென்று முன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொன்னதைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

கர்மயோகம் என்பது இந்திரியங்களின் வேலை. அதை உடம்புடன் சேர்ந்தவன் ஸுகமாகச்செய்யலாம். 1 அது ஸொந்த தர்மம். ஞானயோகம் என்பதை இந்திரியங்களை ஜயித்தவன் செய்யவேண்டியது. அது பிறருடைய வேலை. அதாவது—உயர்ந்த கெட்டிக்காரனுடையே தான் செய்யக்கூடியது. எல்லாராலும் செய்யக்கூடாதது. அது ஒருக்கால் முடியாதபோதிலும் போகும். அதைக்காட்டிலும் கொஞ்சம் குறைவாயிருந்தாலும், கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியது. [46½]

சுவ—தஷெவொவொடியதி—

ஸுஹாவதியதம் கரீடு கூவடுநு நாவொதி கிஷிஷ்டு||சா||

புக்ருதிலஸ்யஷ்டஸு ஐந்தி யவ்யாவாராஸுவதயா ஸுஹாவத வரவ தியதகூதரீணஃ-கரீடு கூவடுநு கிஷிஷ்ட-ஸஸாரா ந பூாவொதி சுபூரீஷகூதரீணஃ ஜோநயொமஸு ஸகதெஹி யநியரீந ஸாயுதயா ஸபூரீஷகூதநி ஷ்டு-பூரீஷாதிஷ்டு-பூதிவஷ்டு தாவி || 4-எ||

அவ—அதற்கு யுக்தி சொல்லுகிறார்—

உடம்போடு இருக்கிற ஜீவனுக்குக் கண் முதலான இந்திரியங்களைக்கொண்டு வேலைசெய்தே வழக்கம். இந்திரியங்களை அடக்

1. சுலோகத்தில் ஸ்வதர்மம்—(தன்னுடைய தாமம்) என்பதற்கு தன் வாணத்திற்கும், ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட தாமம் என்று பொருளில்ல. அது பொருளானால், பரதர்மம் (அயவாருடைய தாமம்) என்பது வேறு வாணத்திற்கும், ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்டவைகளென்று ஆகும். அதைச் செய்யக்கூடாது. செய்யக்கூடாததையும் செய்யத்தகுந்ததையும் சேர்த்து, அதைக்காட்டிலும் இது நல்லதென்று சொல்லுவது ஸரியனது. பொய்சொல்லுவதைக் காட்டிலும் உண்மைப் பேசுவது நல்லதென்று சொல்லுவது வழக்கமில்லை. ஆகையால் சொந்ததர்மம் என்பது கர்மயோகம். பிறருடையதர்மம் என்பது ஞானயோகம் என்று தான் பொருள்.

சுவது என்றால் முடியாது கர்மயோகம் என்பது இந்திரியங்களுடைய வேலை. ஆகையால் அதைத் தவறு கவிலலாமல் நடத்தமுடியும். அதனால் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவன. இந்திரியங்களை அடக்குவதாகிற ஞான யோகத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தால், அதை ஸரியாய் நடத்திமுடிப்பது வருத்தம். அது நடுவில் நின்றுபோனால், ஸம்ஸாரம் போகாது. [47]

சுவ—சுதஃ கசி-நி-நெஷுவ ஜ்யாயவந்தி த்யுதீயொக்தம் ஸாராயதி.—

ஸஹஜம் சுதி கௌஞெய ஸஷொஷிவி நத்யுஜெக |

ஸவ-பாரம்ஹா ஹி ஷொஷெண ய-நெநாழிரிவாவ்யதாஃ ||

சுதஸஹஜசெவந ஸுகாரிபூரிஷா உகசி-ஸஷொஷ-ஸஷ-ஷிவி ந த்யுஜெக | ஜோநயொமயொஸ்யோஷிவி கசி-யொம | ஷ கஸீ-தெத்யு-ஷி | ஸவ-பாரம்ஹா-கசி-பாரம்ஹா-ஜெ, நாரம்ஹா ஹி ஷொஷெண-ஷ-ஷிவி ந ய-நெநாழிரிவாவ்யதாஃ | ஸயம்ஹா விஸெஷ-கசி-யொமஸுகரொஷி-பரிஷா ஜோநயொமஸூதிவரீதஹதி || ச அ ||

அவ—ஆகையால் கர்மயோகம் தான் மிகவும் நல்லது என்று முன்னரவது அத்தியாயத்தில் சொல்லியதை நினைப்பு முட்டுகிறார்—

ஆகையால் கர்மயோகம் வருத்தமில்லாமல் செய்து முடிக்கக் கூடியதாகையாலும், ஞானயோகத்தைப் போல் நடுவில் நின்று போகக்கூடியதல்லாமையாலும், அதைச் செய்வதில் உடம்புக்கு வருத்தம் முதலானவைகள் இருந்தாலும், ஞானயோகத்தைப் பண்ணத்தகுந்தவனும கர்மயோகத்தைத் தான் செய்யவேண்டியது. அதை விடக்கூடாது. நெருப்புக்குப் புகைபோல எல்லா வேலைகளிலும் தொந்தரவு இருக்கிறது. 1. தொந்தரவு கர்மயோகத்

1. இந்த சுலோகம் முன்பாதியில்-ஞானயோகத்தில் தொந்தரவு இல்லை, அதைச் செய்யலாம் என்றுகினைத்து, ஒருவன் அதைச் செய்வதே என்று பயந்து, தொந்தரவு இல்லை என்பதை ஒப்புக் கொண்டு, கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியதென்று சொன்னார் பின்பாதியில்-ஞானயோகத்தில் தொந்தரவு இல்லை என்பது சரியல்ல. அந்நிலை நெருப்புக்கு

திலுமிருக்கிறது. ஞானயோகத்திலுமிருக்கிறது. ஆனால் கர்ம யோகத்தை முழுக்க நடத்தலாம். லகுவாய்ச் செய்யலாம். ஞான யோகத்தை முழுக்க நடத்த முடியாது அதைச் செய்வது கஷ்டம் [48]

சுலக்ஷ்ணாஸிவபுத்ர ஜிதாந்தா விமதஸ்பூஹம் |

நெஷ்டிபூமிஷ்டி வரகோம் ஸந்யாஸெநாபிமஹதி ||

ஸபுத்ர-மஹாபிஷ்ட சுலக்ஷ்ணாஸிவ | ஜிதாந்தா-ஜிதகிநாஃ | வரகிவாஸாஷகத்யூக்ஷாநஸந்யாஸெநாநிஷ்டாஷகத்யூக்ஷே விமதஸ்பூஹம் | ஸநவம் த்யாமாகநந்யுக்ஷேந நிணீ-கெந ஸந்யாஸெந யுக்தஃ கிபு கௌபுந, வரகோம் நெஷ்டிபூமிஷ்டிபிமஹதி-வரகோய்யாநநிஷ்டாஃ ஜோநயொமஸ்யாவி மஹம-தாதிபிமஹதீத்யுபுஃ | வக்ஷ்யோணய்யாநயொமாவாஷிம் ஸவெபுபிபககெபாவரகிராபாவாதிபிமஹதி || சசு ||

கர்மங்களின் பலன்களை விரும்பாமல், மனதை ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் போகாமல் அடக்கி, பகவானே எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார் என்கிற நினைவினால், நானே வேலைகளைச் செய்கிறேன் என்கிற 1 எண்ணமில்லாமல், கர்மங்களைச் செய்கிறவன் ஞானயோகத்தினால் வரக்கூடியதான ஆத்மாவின் தியானத்தை அடைகிறான் அதாவது—கர்மங்களால் பகவான் ஸநதோஷத்தை அடைந்து இவனை எல்லா இரத்திரியங்களை அடக்கி, ஆத்மாவைத் தியானம்பண்ணத் தருதவனாகச் செய்கிறார். [49]

விஷ்டிம் ப்ராஹ்மே யயா ஸஹ தயாஹ்மேதி நிஹ்மேய ரே |

ஸந்யாஸெநெவ க்ஷாந்மேய நிஷ்டா ஜோநஸ்ய யாவரா ||

விஷ்டிம் ப்ராஹ்மே - சூய்யாணாடிஹாஹாநஸூய்யோந கிபுயொமநிஷ்டாடிய்யாநவிஷ்டிம் ப்ராஹ்மே யயா-யெந ப்ரகா

இருக்கிறதென்று காட்டுகிறார். கர்மயோகம் செய்வதில் உடம்புக்கு மாதிரம் தொந்தரவு ஞான யோகத்தில் உடம்பில் மறைந்திருக்கிற ஜீவாதம்ஸ்வரூபத்தைத் தேவெதற்காக மனதையும் இத்திரியங்களையும் அடக்குவது மிகவும் கஷ்டம்.

1. ஸ்வபந்ததில்கூட இந்த எண்ணம் வராதபடி அது போகவே ஹ்மென்று கருத்து

|| ⑤ ||

5. கண் முதலான இரத்திரியங்களால் அறியப்படும் விஷயங்களில் ஆசையை விடுகையை 51-வது சுலோகத்தில் சொன்னார். இங்கே மனதினால் ஏற்படும் ஆசையின் ஒழிவைச் சொல்லுகிறது. 6-வது அத், 24-வது சுலோகம் குறிப்பைப் பார்க்க. சுலோகத்தில் “வெவராஜ்யம் ஸஃவாஸிதீ” (ஒழிவை நன்றாய் அடைந்து) என்கிற சொற்கள்திருக்கின்றன. ஒழிவுமுன்னமேயே உண்டாயிருந்தாலும், அதை விஷயங்களின் குற்றங்களை நினைத்து நினைத்துப் பலப்படுத்தவது நன்றாய் அடைவது.

தையும், அந்த எண்ணம் வளருவதற்குக் காரணமான வாஸனையின் 1 பலத்தையும், அதனால் ஏற்படும-தான் எடுத்துக்கொள்ளத் தகுந்த ஸங்கதியை எடுத்துக்கொள்ளாமல் பண்ணும்-2 கொழுப்பையும், காமத்தையும், கோபத்தையும், உடம்பைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களையும் விட்டுவிட்டு, ஆத்மாவைச் சேராத வஸ்துக்களை (பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளை) தன்னுடையவைகள் (ஆத்மாவினுடையவைகள்) என்று நினையாமல், ஆத்மாவை அனுபவிப்பதையே ஸுகமாக நினைத்து, ஆத்மாவைத் தியானம் செய்கிறவன் எல்லா ஸம்ஸாரமுட்போய், ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பன். [51-52-53]

ஐ ஹம-ஓக்: ப்ரஸநாதா ந சொவதி ந காஜகி
ஸஸ்வெஷு ஹம-ஓதஷு ஶகிம் யஹதே வராடி ||

ஐ ஹம-ஓக்: சுவஸ்து தாவரிஸி-ந ஜாஹெநகாகார
ஷெஷதெகஸுஹாவா-ஷ்ஸுர-ஓவ: "ஐக்ஸநாம் ப்ரக்யதிம்
விஹி தெ வராடி" தி ஹி ஸஸ்வெஷதாதா | ப்ரஸநாதா-தெ
ஸகஷ்டாஹிஸகயுஷஸு ரா-ஓவ: | ஶ்யு-திரிகம் ந கம்வந
ஹ-ஓதவிஸெஷம் ப்ர-திஸொவதி | நகிஸநகாஜ-தி ஸவிதா
ஷ்யு-திரிதெஷு ஸஸ்வெஷு ஹ-ஓதஷு ஸநாஹரணீயதா
யாம் ஸஸே நிவியம் ஹு ஜாதம் துணவந்நுஜாம: | ஶகிம்
யஹதே வரா-ம்-யி ஸஸ்வெஷுரெ நிவியஜிஷு-ஹவஸி-திப்ரவ
யதெ நிரஸுஸஸிஸுஹெயுமெநுநவபிகா-திஸயாஸம்வெ
யகயாணமணமெணகதாஹெ யாவணாஷ்யதஸாமரெ
ஸ்ரீஷி வண்ணீகநயநெ ஸுஸாஸிநி சுத்ய-ஓவி யாநம்வ
ரா-ஓவாம் வரா-ம் ஹகிம் யஹதே ||

|| ௫௪ ||

1. உடம்பு, மனது, பிராணன்-இவைகளுக்கு பலமிருப்பது தியானத்திற்கு இடைஞ்சலன்று. ஆகையால் பலம் என்கிற சொல்லுக்கு கெட்ட வாஸனையின் பலமென்றுதான் பொருள்.

2. நான் தியானம் செய்கிறேன்; நான் ஒழிவுள்ளவன் என்கிற எண்ணத்தால் வரும் ஐவடிமம் (கொழுப்பு) தள்ளத்தகுந்தது. எல்லாரையும் அலகியம் பண்ணும்படி செய்கிறது. மரியாதை பண்ண வேண்டியவர்களை மரியாதை பண்ணவொட்டாமல் பண்ணுவது. இது தர்ப்பத்தின் வேலை.

அவ—இப்படி கர்மயோகத்தாலே தியானம் வழியாய் ஆத்மாவின் பார்வை கிடைப்பது சொல்லப்பட்டது. அதினால் பகவானைத் தியானம் செய்யத் தகுதி வருமென்று சொல்லுகிறார்—

அளவில்லாத அறிவையே இயற்கையாக உடையவனும் எனக்கு இஷ்டப்படி நடப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கிறவன், அறிவில்லாமை முதலானவைகளால் கலங்காதவனாய், ஒருவிதக் குற்றமும் இல்லாதவனாய், என்னைத்தவிர எந்த வஸ்து போனாலும், துக்கப்படுகிறதில்லை. 1 என்னைத்தவிர எந்த வஸ்துவையும் விருப்புக்கொள்ளாமல், என்னைத்தவிர வேறாக இருப்பதால், அவைகள் பிடித்ததோ, பிடிக்காததோ—எல்லா வஸ்துக்களையும் விடுவதில் அவன் ஒரே மாதிரி. என்னைத்தவிர மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் திருணமாக நினைக்கிறான். இவன் எல்லா விதத்தாலும் உயர்ந்தவனான, அதாவது—எல்லா உலகத்துக்கும் ராஜாவாயும், எல்லா உலகத்தையும் விளையாட்டாக உண்டுபண்ணி, காப்பாற்றி, அழிப்பவனாயும், ஒருவிதக் குற்றமில்லாதவனாயும், கணக்கில்லாத—எல்லையில்லாமல் உயர்ந்த—எல்லாநல்லகுணங்களுக்கும் ஒரே இருப்பிடமாயும், அழகுக்கு ஸமுத்திரமாயும், தாமரைப்பூப்போன்ற கண்ணுள்ளவனாயும், மஹாலெக்ஷ்மி யோடு கூடினவனுமான, என்னை 2 தனக்கு யஜமானனாக நினைத்து, என்னைத் தியானம் செய்கிறான். அதாவது—இன்பமாக இடைவிடாமல் நினைக்கிறான்.

[54]

1. துக்கப்படாமையும், விரும்பாமையும் 6-வது அத்தியாயம், 22—வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டன. அதை இங்கே நினைப்புமூட்டுகிறார். ஆத்மாவைப் பார்க்கும்போது, அதினுடைய ஸுகத்தினால் வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களில் வெறுப்பு உண்டாகிறது. தன் ஸ்வரூபத்தை பார்ப்பதைக்காட்டிலும், பகவானைப் பார்ப்பது அதிகஸுகமென்று கேட்டிருப்பதால், அவரை அடைந்து அனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் ஆசை உண்டாகுமென்றுகருத்து.

2. என்னை என்கிற சொல்லாலே பகவானை மிகுந்த பிரீதியுடனே தியானம் பண்ணவேண்டியதற்காக அந்த வேளையில் நினைக்கவேண்டிய ஸங்கதிகள் சொல்லப்படுகின்றன என்றுகருத்து. எல்லா உலகத்திற்கும் ராஜாவென்பதால், மற்றவர்கள் தியானம் செய்கிற ஜீவனைப்போலவே பகவானால் ஆளப்படுகிறவர்களென்றும், கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டவர்

கவ--த தவோஹ--

ஹக்ஷா ரோஹிஜாநாதி யாவாந்யூஸாஸி தததத் |

தததா ரோ ததததா ஜோகா விஸதெ ததநநாஸு ||

ஸூராவதத் ஸூஹாவதஸ்யொஹம், முணதொ விஹி
திதொ யாவாஸூஹம், தம் ரோஹெவ்ராவயா ஹக்ஷா ததததொ
ஹிஜாநாதி ரோ ததததா ஜோகா ததநநாரம்-ததஜோநாந
நாரம் தததொ ரோ விஸதெ-புவிஸதி | தததத் ஸூராவஸூ
ஹாவமுணவிஹிதிடிஸ-நொதரகாஹாவிந்யூ சுநவயிகா
திஸபஹக்ஷா ரோ பூரொஹாதித்ய-ஃ | சுதூ தத உதி பூர
விஹெதா-தயா நிதி-ஹா ஹக்ஷிராவாஹிய்யதெ, “ஹக்ஷா க்ஷ
நந்யூயா ஸக்ஷி” உதி தஸ்யூராவ தததத் பூவெஸஹெதா
காஹியாநாக் ||

|| ௩௩ ||

கனென்றும், அவர்களாலே தனக்கு ஆகவேண்டிய தொன்றுமில்லையெ
ன்றும்; “எல்லா உலகத்தையும்அழிப்பவனாயும்” என்பதால் தனக்கு
உடம்பையும், இத்திரியங்களையும் கொடுத்ததுமுதலான பெரிய உபகாரங்
களைச் செய்த பகவான் இருக்கையில், அவரால் உண்டுபண்ணப்பட்டு
அழிக்கப்பட்டவர்களில் எவனிடம் போகவேண்டியது என்றும்; “ஒரு
விதக்குற்றமில்லாதவனாயும்” என்பதினாலே பகவானுள்ளபடி அறிந்
தால், மற்றவர்களிடத்தில்போல அலக்ஷியம் முதலானவைகளைச் செய்ய
க்காரணமில்லையென்றும்; “கணக்கில்லாத.....இருப்பிடமாயும்” என்
பதாலே ஒவ்வொரு குணத்தின் பெருமையே மனதை இழுக்கிறது;
எல்லா குணங்களும் இருப்பவனைப்பற்றிக் கேட்பானென்; பகவான்
மிகவும் உயர்ந்தவராயிருந்தாலும், மிகவும் ஸூலபர்; அவரைத்தான்
அடையவேண்டும் என்றும்; “அழகுக்குஸமுத்திரமாயும்” எனபதாலே ப
கவானுடைய அப்பிராகிருதமான திருமேனியைத் தியானம் பண்ணவே
ணும் என்றும்; “தாமரைப்பூ.....எவனாயும்” எனபதாலே, எல்லாபாபங்
களும் போகவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறவன்-பகவான் தாமரைஇதழ்
போன்ற கண்களை உடையவா என்று நினைக்கவேண்டும் என்றும்;
அவலிதமான திருக்கண்கள் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கத் தகுந்
வைகள் என்றும்; “மஹாலக்ஷிமிவனும்” எனபதால் அவள் பக
வானுடன் எப்போதும் கூட்டுருக்கிருள்; அடைவதும், தியானம் செய்
வதும், அவளுடன் சேர்ந்த பகவான்தான் என்றும் கட்டப்படுகிறது.

2. ஞானம், சக்தி முதலான மற்ற குணங்கள்.

பூணி ஜாதலு க்ருத்யாக்ருத்யொஜ்ஞாகா பூஸாலிதா
வா சுஷி ||
[௫௮]

அவ—இப்படி சில கிளைவுடனும் சில நியமங்களுடனும்
செய்யப்படும், நித்தியம்—நைமித்திகம், காமியம்—என்று மூன்றுவ
கையான கர்மங்களினால்படிப்படியாய்பகவானைப்பூர்ணமாய்அடை
யலாம் என்று காட்டி, யாரும் கர்மயோகத்தைபே செய்யவேண்டி
யதென்று முடித்தார். இப்போது அதைச் செய்யாதபோனால்
வரும் குற்றத்தைச் சொல்லுகிறார்—

இன்னது செய்யவேண்டியது, இன்னது செய்யக்கூடாதது.
என்பதெல்லாம் எனக்கே தெரியும்; எனக்கு ஒருவர் சொல்லவே
ண்டாம் என்று நினைத்து, நான்சொன்னதை நீ கேட்காவிட்டால்,
நீ அழிந்து போய்விடுவாய், அதாவது—ஸம்ஸாரத்திலேயே இருப்
பாய். நென்னைத்தவிரஇன்றொருவனால இந்தப்பிராணிகளெல்லாம்
இன்னதைச் செய்யலாம். இன்னதைச் செய்யக்கூடாது என்பதை
அறியவும், அவைகளை அடக்கி ஆளவும் முடியாது. [55]

யக்ஷஹங்காரரோழிக்ரு ந யொக்ஷஜதி க்ருவெஸ |

யிவெய்ஷ வ்யவஸாயஷெ ப்ருக்ஷதிஷ்வரம் நியொக்ஷுதி ||

1. அாஜுனன் சேட கிக்கொண்டே இருக்கையில், 'கேட்காவிட்
டால்' எனபதற்கு, கேட்டதை நான் சொன்னபடி செய்யாவிட்டால்
என்றுபொருள்.

2. எல்லாவற்றையும் கன்றாய் அறிந்தவனும், பகவானைக் காட்
டிலும் வேறாய், வேண்டியவனுமான ஒருவன் இருந்தால், பகவான்
சொல்லுவதைக் கேட்காமல் இருக்கலாம். அப்படி ஒருவனுமில்லை. 'நீ
அழிந்து விடுவாய்' என்றுசொன்னது சாபமன்று. அப்படிச்சொல்லி
யாவது தான்சொன்ன வேலைகளை அவனைக்கொண்டு நடத்துவதற்காக.
உபதேசம் பண்ணுகிற மற்றவர்களையும் பகவான்தான் உபதேசம் பண்
னும்படி செய்திருக்கிறார். ஆனால் அவர்களுக்கெல்லாம் தெரியாது.
சில சங்கதிகளைத்தான் சொல்லுவார்கள். பகவானே எல்லாருக்கும் இது
கல்லது, இன்னது பொல்லாதது என்று எல்லாம் அறிந்தவர். மற்
றவர்கள் சொல்லும் சாஸ்திரங்களும், அவர்களால் அறியப்படாத வேத
ங்களும் பகவானுடைய உத்திரவாக இருப்பதால்தான் செல்வாக்கை
அடைகின்றன.

யஷுஹம்காராடி-சூதமி ஹிதாஹிதஜ்ஞாநெ ஸ்ராதம்சூரா
 ஹிராநஜாபுரித்யு சேதித்யொமசேமாஷுத்யு நயொத்யுஹதி சேநுஸெ
 வனஷ தெ ஸ்ராதம்சூரவ்யவஸாபொ ரிஷ்யாஹவிஷ்யதி | யதஃ
 ப்ரக்யுதிஸம் ய-பெ நித்யொக்யுதி-சேந்ராதம்சூராதிமம் க்வாசே
 ஜேம் ப்ரக்யுதிநி-த்யொக்யுதி || ௫௯ ||

அவ—பகவான் சொன்னதைக் கேட்பதில்பலன்சண்டைசெய்வது; அதைச் செய்யாவிட்டால்வரும் கெடுத்சொல்லப்பட்டது. இப்போது சண்டை செய்யாதிருப்பதே முடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

எனக்கு நல்லது, பொல்லாதது எல்லாம் எனக்கேதெரியும் என்று, உன்னை இன்னொருவருக்கு உட்படாதவன் என்று நினைத்து, என்உத்தராவை லக்ஷியம் பண்ணாமல், நான்சண்டைப்படுவதில்லை என்று நினைத்தால், உன்னுடைய இந்தஎண்ணம் நிறைவேறுது ஒருவருக்கும் உட்படாதவன் நான்தான்; மற்ற யாரும் என் அதீனமாக இருப்பவர்கள்; என்னுடைய இந்த சக்தியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பதுதோன்றாமலிருக்கிற உன்னை பிரகிருதி 1 கட்டாயம் சண்டை போடும்படி செய்யும். [59]

கவ—தஷுவவாடியதி—

ஸுஹாவஜேந கௌஞெய மிவஃஸுந கசேஷணா |
 சுத-ஃ-நெஹி யநோஹாதிரிஷ்யஸ்யஸொஃஷி தசு ||

ஸுஹாவஜே ஹி க்ஷத்ரிபஸ்யு கசேஷ ஸௌய-ஃ | ஸுஹாவ
 ஜேந ஸௌய-ஃ-ஸெந ஸெந கசேஷணா மிவஃஸுநதவனவா
 வஸ-வ-ஸெய-ஷ-ஷணஸஹமாராஸுஸெவ தஷு-ஃ-கரி
 ஷ்யஸி; யதிஷாநீம் ஜோஹாடிஜ்ஞாநாத-ஃ-நெஹி || ௬௦ ||

1. பிரகிருதிஅறிவில்லாதது. அதுசெய்யுமோஎன்றால், முட்டாளான உனக்கு அறிவில்லாத வஸ்துதான் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று பகவான் பரிஹாஸம் பண்ணுகிறார். அதாவது—நான் சொன்னபடி கேட்டால், உன்வேலை முழுவனதயும் நான்பார்த்துக்கொள்ளுவேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், நான் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு இருப்பேன். நீ அறிவில்லாதபிரகிருதிக்குஉட்பட்டுத்தொந்தரவைக்கொடுக்கக் கூடிய வேலைகளையே செய்வாய் என்று கருத்து.

1. சண்டை செய்யவேண்டிய காலத்தில் அதை விட்டுவிட்டு, அந் தக்காலம் போனபிறகு, பிறர் பண்ணும் அவமானத்தினால் வெட்கப்பட்டு, நீ சண்டை செய்வாய்—இது வெள்ளம் போனபிறகு அணைபோடுவது போலாகும்—என்று கருத்து. இது நினைக்கிறாயோ என்கிற மிகழ்காலத் தைக் காட்டும் சொல்லாலும், ‘பண்ணப்போகிறாய்’ என்கிற வருங்காலத் தைக் காட்டும் சொல்லாலும் ஏற்படுகிறது.

அவ—எல்லா ஜீவன்களும், எல்லாலோகத்தையும் அடக்கி ஆளுகிற என்னாலே, நெடு நாளாய் வந்தகர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பிரகிருதியினுடைய ஸத்துவம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடியே வேலையைச் செய்யும்படி ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். அதைச் சொல்லுகிறேன், கேள்—

எல்லா லோகங்களையும் அடக்கி ஆளுவதையே இயற்கையாக உடைய1 வாஸுதேவன் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதபத்தில் இருக்கிறார். அந்தஹிருதயம் தான் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்கும், செய்யாமலிருப்பதற்கும்காரணமான நினைவு உண்டாகிற இடம். எதைக்கொண்டு, என்ன செய்துகொண்டு இருக்கிறார்? தன்னாலே உண்டு பண்ணப் பட்டு உடம்பாகவும், இந்திரியங்களாகவும் ஆகியிருக்கிற பிரகிருதியாகிற யந்திரத்தில் ஏறியிருக்கிற எல்லாப்பிராணிகளையும், தன்னுடையதான-ஸத்துவம் முதலான குணங்களோடுகூடிய- மாயை என்று சொல்லப் படுகிற பிரகிருதியைக் கொண்டு,2 அந்த ஸத்துவம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி வேலைகளைச் செய்யும்படி பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த ஸங்கதி முன்பே 15-வதுஅ,15-வதுசுலோகத்திலும், 10-வது அ,8-வது சுலோகத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.3 [61]

1 வாஸுதேவன் என்கிற சொல்லுக்கு எங்கும் நிறைந்தவன் என்று பொருள். அவர் ஹிருதயத்தில் இருப்பதற்குக் காரணம் இதுதான் சொல்லப் படுகிறது.

2 ஜீவனுடைய உடம்பில் துழைந்து கொண்டு, ஒருபிசாசு அவனை ஏவுவதுபோல, பகவான் அவனை ஏவவில்லை. ஸத்துவம் முதலான குணங்கள்மேலிட்டவஸ்துக்களைக் காட்டி, முன்னால் உண்டாயிருக்கிற வாஸுதேவையைக்கொண்டு, ஆசையை உண்டுபண்ணி ஏவுகிறார் என்று கருத்து.

3. பகவான் ஒன்றும் செய்யாமல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், அர்ஜுனன் எப்படி ஒன்றைச் செய்வன். அப்படிச் செய்தால், பகவான் எல்லாவேலைகளுக்கும் காரணம் என்பது எப்படி—என்று ஒரு கேள்வி. அதற்குப்பதில்—யாரையும் பிரகிருதிக்கு உட்படும்படி பகவான் தான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். ஆனால் ஜீவன் செய்யும் வேலைகளுக்கு பகவான் பொதுவான காரணம். ஆகையால் ஒருவித விரோதமில்லை—என்று.

சுவ—வனதநாயாநிவ்யுதிஹெதுமோஹ—

தடுவெ ஸராணம் மஹ ஸவதுஹாவெந ஹாரத | தஹீஸா
ஹீதராம் ஸாணி ஸாநம் ப்ராஹ்மி ஸாஸ்தி || ௬௨ ||

யஸாஹேவம் தஸாதடுவெ-ஸவதுஸ்ய ப்ராஸாவிகாரரோ
ஸ்ரிதவாஹேந க்ஷதாரயேவஸிதஸிம் கூவிதுதிவ ஸா
ஸிதாரம் ஸவதுஹாவெந- ஸவதுதநா ஸராணம் மஹ-ஸவது
தநாகநுவதுஸ்யுசநயாவி தநாயாஹேநிதெநாஜெந
க்ஷயா யுஜாஹிகரணவிஜயீயம் | தயாஸதி நஹேந ஹி
ஷ்வி | சுதஹுதபுக்ஷாரெண யுஜாஹிக்ஷுவிதுதயுடம் |
வனவம் கூவதுணஹீஸாஹி வராம் ஸாணி-ஸவதுகடு
வநோவஸம் ஸாஸ்தம் வ ஸாநம் ப்ராஹ்மி யஹிய்யதெ
ஸ்ரூதிஸதெஃ-“ததிஹேவரம்வஹஸாஹஸி ஸா
நயம், தெஹ நாகம் ஹிஸாநஸவஹே யதூவதுவெ- ஸா
யாஸி ஹேவாம், யதூஷயம் ப்ராஜா யெ வுராணாம்,
வரெண நாகம் ஹிஸிதம் மஹாயாஸி, யொ கஸ்யாயுக்ஷம்
வரெஹி ஹேவாம், சுய யதூஷ்வரோ ஹிவா ஜெநிதீ-ஸு
தெ, ஸொயுநம் வராரோஹி ததிஹேவரம்வஹ”
ஹிஸிதம் || ௬௨ ||

அவ—சல்லாப் பிராணிகளாலும், இந்தப் பிரகிருதியை மீற
முடியவில்லையே; அதை மீறுவதற்கு வழிஎன்ன என்றால்—சொல்
வாகுறார்—

ஜீவன்கள் தாங்களாகவே பிரகிருதியில் அகப்பட்டுக்கொண்
டார்களோ; ஈசுவானுலேயெயன்றோ பிரகிருதியினால் கட்டுப்பட்டி
ருக்கிறார்கள். ஆகையாலேஎல்லாலோகத்தையும் அடக்கி ஆளுகிறவ
னும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் எவ்வளவு குற்றம் பண்ணினாலும்,
அதைக்கவனிக்க வெட்டாதபடிபண்ணுகிற அவர்களிடத்திலிருந்
தும் ஒரு பிரீதியினாலே உனக்குக் குதிரை ஓட்டிக்கொண்டும், இந்
தக்காரியத்தை இப்படிச்செய்யென்று உனக்கு உத்தரவுபண்ணிக்
கொண்டும் இருக்கிற அவரை 1-வது அ, 19-வது சு; 9-வது அ, 30-வது

சுலோகங்களில் சொல்லியபடி எல்லாவித உறவாகவும் நினைத்து, அவர் சொன்னபடி செய் அப்படி நீ கேட்காதபோனாலும், மாயை என்கிற அவருக்கதினமான பிரகிருதியினாலேவவப்பட்டு, வேண்டா மென்று சொன்னோமே என்பதை அறியாமல், நீ அந்த சண்டை முதலானவைகளைச் செய்தே தீருவாய். உன்னால் அவைகளை நிறுத்தமுடியாது. அந்த வேலைகளைப் பின்பு பண்ணினாலும், அவரை யஜமானாக நினைக்காததினாலே கெட்டுப்போய் விடுவாய். ஸம்ஸாரத்தை யடைவாய். ஆகையால் அவர் சொன்னபடி சண்டை முதலானவைகளைச் செய். அப்படி நீ பண்ணினாயேயானால், அவருடைய ஸந்தோஷத்தினாலே எல்லாக் கர்மங்களும் நீங்கி, அழிவில்லாத உயர்ந்த இடத்தை அடைவாய்; எந்த இடத்தை வேதங்கள் மிகவும் உயர்ந்ததாகச் சொல்லுகின்றனவோ. [62]

ஐதி தெ ஜோநரோஷ்யாதம் முஹூர்தூஹுதாரம் யிபா ।

விஜ்ஞெஸ்யதஜெஸெஷெண யெயெஹி தயாகுரூபா ॥ ௬௩ ॥

ஐதெயெவ தெ ஜெஜெகூஹிரயிமனவ்யம் ஜோநெயெவ லூஹூஹூசமுஹுதாரம் கெட்டெயெமவிஷயம் ஜோநெயெம விஷயம் ஐக்யெயெமவிஷயம் வ லவயுஜோஷ்யாத்யு । வநதஜெஸெஷெண விஜ்ஞெஸ்ய லூயிகாரூபாநாநெவம் யெயெஹி தயாகுரூபா । கெட்டெயெம ஜோநெயெமம் ஐக்யெயெமம் வா யெயெஹி திஷ்யதெயெயெ ॥ ॥ ௬௩ ॥

கீழ்ச்சொல்லியபடி மோகஷத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் அறியவேண்டிய 1 ரஹஸ்யமான (ஒருவராலும் அறியமுடியாதவைகளைக் காட்டிலும் ரஹஸ்யமான) கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம்—இவைகளைப்பற்றின எல்லா ஸங்கதிகளையும் மிகவும்

1. மற்ற சாஸ்திரங்களைக் காட்டிலும், வேதம் ரஹஸ்யமானது. அதிலும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டது அதிக ரஹஸ்யம்- (முஹூதாரம்). அது கர்மயோகம் முதலானவைகள். அவைகளிலும் மிகவும் ரஹஸ்யமானது பக்தியோகம் (முஹூதரீழ்). இதை மேலே சொல்லப் போகிறார்.

தெளிவாகச் சொன்னேன். இவைகள் எல்லாவற்றையும் நீ 1
கன்றாய் யோஜித்து, நீ உனக்குத் தகுந்ததான எதைச் செய்ய
வேணுமென்று நினைக்கிறாயோ, அதைச் செய். 2 [63]

ஸவபுமஹுதரிம் ஹியஸுணு ஓ வாரிம் வஹிம் :

ஹவோஸவி ஓ ஹுஹி ததொ வக்யாதி தெ ஹித்யு ||

ஸவபுஹுதெஷு மஹுஷு ஹியொமஹுஹெ
ஷுஹுதரிஹி வபுவஹெவொக்யு! “ஹுதொத மஹு
தரிம் ஹவக்யாதிநஸப்யவெ” ஹுஹி | ஹியொ
ஸவி ததிஷயம் வாரிம் ஓ வஹிம் ஸுணு | ஹவோஸவி ஓ
ஹுஹி ததெஷு ஹிதம் வக்யாதி || || ௬௪ ||

அவ—கர்மயோகம் முதலான மூன்றையும், பொதுவாய்
அதிக ரஹஸ்யமென்று சொல்லிமுடித்தார். அவைகளில் மோகூத
த்திற்குக்கிடின் சாதனமாய் இருப்பதாலே, பக்தியோகம் மிக
வும்ரஹஸ்யம் என்றும், அதிலேயே கீதாசாஸ்திரத்திற்கு முக்கியக்
கருத்தென்றும் சொல்லுகிறார்—

ரஹஸ்யமான இந்த எல்லா ஸங்கதிகளுக்குள்ளும் பக்தியோ
கம்மிகவும் உயர்ந்தது என்றுமுன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறேன்.
(9-வதுஅ,௬-1). இதைப்பற்றி மறுபடியும் தெளிவாகச் சொல்லுகி
றேன், கேள்—நீ எனக்கு மிகவும் வேண்டியவனாக இருப்பதினாலே,
உன்னுடைய கேஷமத்திற்காக இதைச் சொல்லுகிறேன். [64]

1. அவஸரப்பட்டு முதலிலேயே பக்தி யோகத்தை ஆரம்பித்து
விடாதே என்று கருத்து.

2. சுலோகத்தில் ‘ஹவோஸவி’ (எப்படி நினைக்கிறாயோ.)
என்பதற்கு சண்டை செய்ய இஷ்டமிருந்தால், செய்; இஷ்டம் இல்லா
விட்டால், வேண்டாமென்று பொருளல்ல. கர்மயோகமோ, ஞானயோ
கமோ, பக்தியோகமோ, எதைச் செய்தாலும், வர்ணத்துக்கும், ஆசிர
மத்திற்கும் ஏற்பட்ட நித்திய—கைமித்திகங்களான கர்மங்களோ கட்
டாயம் செய்ய வேண்டியது என்று கீழே அவரோ தீர்மானித்திருக்கிறப
டியாலும், இங்கே 59,60-வதுசுலோகங்களிலும், அர்ஜுனன் சண்டையை
விடக்கூடாதென்று பகவான் சொன்ன படியாலும், உபதேசம் பண்ணப்
பட்ட கர்மயோகம் முதலானவைகளில், இதுதனக்குத்தகுந்தது என்று
தீர்மானித்து, அதைச் செய் என்று தான் பொருள்.

தந்நா ஹவ ஜீகொ ஜேராஜீ போ நஜஸுரூப்| போஜெவெ
ஷ்ஷலி ஸத்யம் தெ ப்ரதிஜானெ வி யொழவலி ஜெ|| சுரு ||

வெஜானெஷு “வெஜாஹஜெதம் வுரூஷம்ஜீஹாணம் |
சூழித்யவணம் தலைம் வரூஸாக-தஜெவம் விஜாநஜீதஹ
ஹதிநாநஜம் வநா விஜெதெயநாபெ” த்ராஜிஷு விஹிதம்
வெஜ நயூநொபாஸநாஜிஸவவாஹம் ஜஸ-நவஸிநாகா
ரூஸூதிஸனா நஜத்யுபுவி யஜிஹ தந்நாஹவெதி வ்யயதெ|
ஜீகஜ-சத்யுபுஜீயம், சத்யுபுஜீயகைந கிரூதிஸபவி
யாம் ஸூதிஸனாதிம் கூரூஷெத்யுபுஜீ | ஜேராஜீ-தத்ராவி
ஜீகஜ த்நா டிஜெதெ யஜநம்-வஜிஜநம், சத்யுபுவி யஜி
நாயநவரொ ஹவ | சூராயநம் ஹி வரிவரிண-புஸெஷு
திஜீ | போ-நஜஸுரூ-நஜெநஜீநம் | யூதிஜீ-த்யுஷ்ஜிஹாவ
த்யுபுவி யங்குவி-த்யுபுஜீ வணவந்த-புஜெநா போஜெவெ
ஷ்ஷலி வந்தஜீதெ ப்ரதிஜானெ-தவ ப்ரதிஜாங்கரொஜி|
நொவஜந்நாஜீ-த்யுபு | யதஸம் வியொழவலி ஜெ| “வியொ ஹி
ஜாநிநொத்யுபுஜீஹம் ஹவ ஜீ வியம்” ஹதி வஜிவ-ஜெ
வொகூ | யஸூ யூதிஜாநா லீதிவ-த்யுதெ, ஜீவா தலி
நஜிஜாநா லீதிஹ-வஜீதி தஜிவொஜீஸஹஜெநாஜஹம்
தம் போ ப்ராவயாஜி | சதஸத்யஜெவ ப்ரதிஜாநம் போஜெ
வெஷ்ஷலீதி ||

|| சுரு ||

உபநிஷத்துக்களில் வேதனம், தியானம், உபாஸனம்—இவை
முதலான சொற்களாலே சொல்லப் பட்டும்—கண்ணாலே பாரப்
பது போலிருப்பதுமான-மிகவும் இன்பமாக-இடைவிடாத-நினை
வைச் செய்யவேண்டுமென்று இந்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார்.
உலகத்தில் சத்துருக்களையும், பாப்பு, வியாதிமுதலானவைகளையும்
நினைப்பதுண்டு. ஆனால் அவைகளை நினைக்கும்போது, ஒருவன்
நடுங்குவன். அது போலில்லாமல், என்னை உனக்கு மிகவும்
வேண்டிய பிள்ளை, பெண்டாட்டிகளைப் போல் நினை எந்த எந்த
வேலைகள் செய்தால், எனக்குமிகுந்த ஸந்தோஷமாக இருக்குமோ,

அந்தந்தவேலைகளை எல்லாம்மிகவும் பிரியமாகச்செய். என்விஷயத்
தில் உனக்கு இருக்கும் வணக்கத்துக்கு அளவிருக்கக்கூடாது.
இப்படி நீ இருந்தால் என்னிடம் வந்து அளவில்லாத-நிலையான-
ஸுகத்தை அடைவாய். இதை ஏய்ப்புக்குச் சொல்லுகிறேன்
என்று நினைக்காதே. உண்மை சொல்லுகிறேன். நீ இந்த விஷயத்
தில் என்ன பிரதிக்கை பண்ணச்சொன்னாலும் பண்ணுவேன்.
எனக்கு உன்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி இருக்கிறதன்றோ. 7-வது
அ, 17-வது சுலோகத்திலே முன்னேயே சொல்லியிருக்கிறேன்—
என்னிடத்தில் யாருக்கு மிகுந்த பிரீதியிருக்கிறதோ, அவர்களிட
த்தில் எனக்கும் மிகுந்த பிரீதி. அவர்களுடைய பிரிவை என்னால்
தாங்கமுடியவில்லை. ஆகையால் அவர்களை நான் என்னிடத்திற்கு
அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்-என்று. ஆகையால் என்னை
நீ அடைவாய் என்று சொன்னது உண்மையே. வேண்டியவனை
வேண்டியவன் அழைத்துக் கொள்ளுகிறான் என்பது பொய்யாக
இருக்குமோ. [65]

ஸவ-புரீடாநு வாரித்யஜ்ஜி ரோகெகம் ஸாணம் வஜ் |
சுஹம் க்ஷா ஸவ-புரீடாநுவெஷ்ஜா ரோக்ஷயிஷ்ஜாதி ரோஸுமஃ ||

கடீபுரோமஜ்ஜாநயொமஜ்ஜியொமர டுவாநு ஸவ-புரீடாநு
யரீடாநு வாரிதிக்ஸு யஸஸாயநஹிதாநு சீடாராயநக்ஷை
நாநிதிராக்ஷீதிரா யயாயிகாரம் கூவ-பாணவனவொக்ஷீதிரா
மயகடீபுரீடாநுவாரித்யஜ்ஜி ரோகெக
ரெவ கூடாராராயம் பூரவ்யுஸாவாயம் ஹாநுஸந்ஹி
வஷவஷவ ஸவ-புரீடாணாம் ஸாலீயவாரித்யாமஹி “நிஸு
யம் ஸுணு ரெ தகு திராம ஹாதஸததி திராமாஹிவா
ராவஷ்வாவ தி விஸஸம்புக்ஷிதிதம்” ஹதிராஜ்ஜி “ஸஜ்-த்யு
கூமயம் ரெவ ஸ திராமஸாதிக்கொகெக, நஹி ரெஹஷ்ஜா
ஸக்யம் த்யுக்ஷம்கடீபாணஸெஷததிராயஸூ கடீபுரீடாநுவாரித்யு
த்யுதீத்யுவிப்யத” ஹதிராயாரெஷ ஸுஷ்ஜஸுவவாதித்யு
சுஹம் க்ஷா ஸவ-புரீடாநுவெஷ்ஜா ரோக்ஷயிஷ்ஜாதி-வணவம் வத
ரோகம் க்ஷாம் ரீதிராவிவிராயிஷ்ஜாநாநிகாரஸம்விதாநஹா

கூதுகூரணகூதுகூரணரூபவெஹுஸவெஹுஷ் வாவெ
ஷொ ரோக்ஷயிஷ்ராதீ | ரோஸுமஃ-ஸொகம் ரோக்யயாஃ |

கயவாஸவட்வாவவிநிஜீபூதூதூயபஹவத்யபவாஸுஷ

நிவடதபூக்ஷாஹகியொமஸு தஹாரஜிவிரொயிவாவாநாரோந
ஹோததூயயிதூரூபவெஹுஷ்ராவரிஜிதகாவகூரெத
ஷெஷாம் ஹூஸூரக்யா சூதநொ ஹக்யொமாரஜிநஹடகா
ரோமொஹு, ஸொமதொஜீபூநஸு ஸொகஜீவநுஹுஸீஹம
வாநுவாஹ-ஸவட்யுநாநுவரிதூஜிஜோஜீகம்ஸாரணம் வ ஜெகி

ஹக்யொமாரஜிவிரொயுநாஹிகாவஸம்விதநாநாவியாந
ஹவாவாநுமூணாநு ததூயயிதூரூபவாநு கூஹீயாம்
ஹாயணகூபஸாரணவெஸாரநா வூதவதிவவிதெஷிதி
வூஹிஷெஷாரோஹிகாநு நானாவியாநநஹாம்ஸயா வரிஜிதகா
ஹகிபூநா ஹாரநுஷாநாநு ஸவட்யுநுயஜீபூநு வரிதூஜி,
ஹக்யொமாரஹவியெ ரோஜீகம் வாரஜீகாரஹணிக ரோமொ
விதவிஸெஷாஸெஷொகஸாரணஜோநிதவாஹூஜிஹயிம் ஸ
ரணம் பூவஹுஸு | ஹம் க்வா ஸவட்வாவெஹுஷ்- யயொ
ஹிதஹாரூபஹகூரஜிவிரொயிஸவெஹுஷ் வாவெஷொ
ரோக்ஷயிஷ்ராதீ, ரோஸுமஃ ||

|| சு.சு. ||

அவ—இப்படி விரிவாயும், சுருக்கமாயும் சொல்லப்பட்ட
கர்மயோகம் முதலான மூன்றுக்கும் பொதுவாய் வேண்டிய மிக
வும் ஸாஹமான நினைவை (4-வது—சுலோகத்தில் சொன்னதை)க்
காட்டி, அதினாலேயே கீழ் சுலோகத்தில் சொன்ன-பகவானிடம்
போவதென்கிற-இஷ்டத்திற்கு இடைஞ்சல்கள் போய்விடும் என்று
சொல்லுகிறார்—

கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் என்று சொல்லப்
படுகிற—மிகவும் உயர்ந்த பலனான மோக்ஷத்திற்காகச் செய்ய
வேண்டியவைகளான 1-எல்லா தர்மங்களில் உனக்கு எதைச்
செய்யமுடிமோ, அதை என்னுடைய பூஜை என்று அளவில்லாத

1. படிப்படியாகவோ, சேரக்கவோ கொடுக்கக்கூடிய,

பிரீதியுடன் செய்து கொண்டே, இந்த அத்தியாயம் 4-வது சுலோகத்தில் சொல்லியபடி, 1, மூன்றுஸங்கதிகளைவிட்டு, என்னை 2 ஒருவனையே எல்லாவேலைகளையும் செய்கிறவனாகவும், எல்லாவேலைகளாலேயும் ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டியவனாகவும், அடையத்தகுந்தவனாகவும், 3 எல்லாஸுகங்களையும்கொடுக்கிறவனாகவும் நினை. இந்த ஸங்கதி இந்த அத்தியாயத்தில் முதலில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இருக்கும்உனக்குஎன்னைஅடைவதற்கு இடைஞ்சலான—நெடுநாளாய் செய்யப்பட்ட—கணக்கில்லாத—செய்யச் சொன்னதை விட்டது, செய்யவேண்டாமென்று சொன்னதைச் செய்தது என்று இருவகைப்பட்ட—எல்லாப் பாபங்களையும் 4 நான் போக்கி விடுவேன், நீ கொஞ்சமேனும் கவலைப்படாதே. 5

1. மூன்றையும்—இதன்பலனை விடுவதுஒன்று. பகவானுக்கு வேலைக்காரானவன் ஐசவரியம் முதலானவைகளை அடியோடு விடவேணும்; மோகத்தையும் தனக்காக என்று விரும்பக்கூடாதென்று கருத்து.

2. ஒருவனையே—வேறு தர்மங்களைச் செய்கிறவன்தான் அவைகளைச் செய்வதாகவும், இந்திரன் முதலானவர்களைஸந்தோஷப்படுத்துவதாகவும், ஸுவர்க்கம் முதலானவைகளை அடையவேண்டியதாயும், தான்செய்யும் கர்மங்களை அவைகளுக்குச் சாதனமாகவும் நினைக்கிறான். அப்படி அர்ஜுனன் நினைக்கக்கூடாதென்றும், இந்தநாலும் பகவான்தான் என்று நினைக்கவேண்டுமென்றும் கருத்து.

3. உடனே அழிந்து போகிற—ஒருவனால் செய்யப்படும்—யாகம், தியானம் முதலான கர்மங்கள் காலம் கழித்துவரும் பலன்களைக் கொடுக்கமாட்டாது. ஏற்கனவே இருக்கிறவனும், நிலையானவனும், எல்லாம் தெரிந்தவனும், நினைத்தபடி நடத்தக்கூடியவனும், கேட்டதைக்கொடுப்பவனும், எல்லாக் கர்மங்களாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறவனுமானபகவானே எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் பலன்களைக் கொடுக்கிறார். இப்படி நினைக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

4. நான்—பலனைக்கொடுப்பதற்குத்தகுதியாக எல்லாம்தெரிந்தவனாயும், எதையும் செய்யச்சக்தியுள்ளவனாயும், மிகுந்த தையையுள்ளவனாயுமிருக்கிற நான்.

5. கீழ் சுலோகத்தில் பகவானை அடைவது சொல்லப்பட்டது, இந்த சுலோகம் இடைஞ்சல்கள் போவதைச்சொல்லுகிறது.

அவ—கீழ்ச்சொன்ன பொருளில் சில கேள்விகள் ஏற்படுகின்றன. அதற்காக இரண்டாவது பொருளை ஸ்ரீ பாஷியகாரர் அருளிச்செய்கிறார்.

அந்தக் கேள்விகளாவன— (1) கீழே பகவான் கர்மயோகம் முதலான மூன்றையும் சொன்னார். பிறகு மிகவும் உயர்ந்த ரஹஸ்யமாயும் கீதாசாஸ்திரத்திற்கு முக்கியமான கருத்தாயுமிருக்கிற பக்தியோகத்தைக் கட்டாயம் பண்ணு என்று மறுபடியும் தீர்மானமாய்ச் சொன்னார். பிறகு மூன்றாக்கும் பொதுவான மூன்று ஸங்கதிகளை விடுவது என்பதை மறுபடியும் சொல்லுவானேன்? (2) இந்த சுலோகத்தில் ‘‘श्रीगणेशः— துக்கப்படாதே’’ என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு முன் அர்ஜுனனுக்கு இரண்டுதடவை துக்கம் வந்திருந்தது. முதலில் துக்கம் பந்துக்கள் செற்றுப்போகிறார்கள் என்று. அது ஆத்மாவையும், உடமபையும்பற்றி பகவான் சொன்னதினால், அவனுக்குத் தெளிவு பிறந்து இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது. 16-வது அத்தியாயம் 5-வது சுலோகத்தில் ஒரு துக்கம் வந்தது. அதுவும் போய்விட்டது. இப்போது அவனுக்கு என்ன துக்கம் வந்தது; எதற்கு துக்கப் படாதே என்று பகவான் சொல்லுகிறார்? கீழே பகவான் சொன்ன ஸங்

பெருமாள் என்று வாயினால் சொல்லுகிறோமே யொழிய, பெருமாளைப் பவரை உயிரோடு நாம் கண்ணால் பார்க்கவில்லை. பகவான் ஸ்ரீராமனாக அவதாரம் பண்ணபோது, அவர் காட்டுக்குப் போனதாகவும், அந்தப் பட்டணத்திலிருந்த ஜனங்கள் அவர் பிரிவைத் தாங்காமல், போட்டது போட்டபடி வீடுமுதலானவைகளை விட்டு, அவருடனே காட்டுக்குப் போனதாகவும் கதையிருக்கிறது. அழகும், எல்லையில்லாமல் கொடுப்பது முதலான எல்லாகுணங்களும் பொருந்திய அவரைப்பார்த்தபடியால், அந்த ஜனங்கள் அப்படிச் செய்தார்கள். நாமும் அப்படிப்பார்த்தால், ஒருக்கால் அப்படிச் செய்வோமோ, என்னமோ. ஆகையால் இப்போது நமக்கு பகவானிடத்தில் பிரீதி வருவது மிகவும் வருத்தம். அதற்காக அந்தபக்தி வருவதற்கு இடைஞ்சலாயிருக்கும் நம்முடைய பாபங்களை நாம்துலக்கவேண்டும். அந்தப் பாபங்களுக்குக் கணக்கில்லை. பாபங்களைப் போக்குவதற்கு சாஸ்திரத்தில் வேலைகளைச் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்று பெயர். நம்முடைய பாபங்களுக்கு எத்தனை காலம் பிராயச்சித்தம் பண்ணினாலும் போதாது. நாமிருக்கும் காலமோ கொஞ்சம். ஆகையால் அர்ஜுனன-கணக்கில்லாத பாபங்களைச் செய்த என்னால் எப்படி பக்தியோகம் ஆரம்பிக்க முடியுமென்று நினைத்து, அளவில்லாத துக்கத்தை அடைந்தான். அப்போது பகவான் அவனுடைய துக்கத்தைப்போக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்.

கதிகள் புரியவில்லையா? அவைகளைச் செய்யத் தகுதியில்லையா? அவர் சொன்ன கர்மயோகம் முதலானவைகளில் இன்னதுதான் முக்கியம் என்று தீர்மானிக்க முடியவில்லையா? அல்லது பலன்கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்று ஸந்தேகமா? அவன் உயர்ந்த கூத்தனியினன்; உயர்ந்த தர்மவீட்டன். அவன் சொன்னதையெல்லாம் அறியத்தகுந்தவன். எல்லா நல்ல காமங்களையும் செய்யத்தகுந்தவன்—இது முக்கியமென்று தீர்மானிக்கத்தகுந்தவன். பகவானிடத்தில் உயர்ந்த நம்பிக்கையுள்ளவன். ஆகையால் இவைகள் அவனுக்கு வராதது. வேறுஎன்ன துககம் என்றால், பக்தியோகம் செய்வதிலும், அதின் பலன் கிடைப்பதிலும், காலதாமதத்தையும், அதைச் செய்வதில் மிகுந்த வருத்தத்தையும், தனக்குப் பகவானிடம் சீக்கிரம் போகவேண்டுமென்கிற மிகுந்த ஆவலையும் பார்த்து துக்கப்பட்டான். அதற்காகச் சராணுகதியென்கிற—லகுவான—சீக்கிரம் பலன் கொடுக்கிற—உபாயத்தைச் சொல்லுகிறார் என்கிற பொருள்தான் இந்த இடத்திற்கு ஒட்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்—

அர்ஜுன! பக்தியோகம் ஆரம்பிப்பதற்கு¹ இடைஞ்சல்களான பாபங்களை நீ இதுமுதல் என்று இல்லாமல் செய்திருக்கிறாய். அவைகள் எத்தனையோ விதங்கள். அவைகளுக்குக் கணக்கில்லை. அவைகளைப் போக்குவதற்காகச் சாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்ட கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், கூச்மாண்டவேதம், வைசுவானரேஷ்டி, வீராதபதிஷ்டி, பவித்ரேஷ்டி, திரிவித் அக்னிஷ்டோமம்—இவை முதலான—அநேக விதங்களான—கணக்கில்லாத—² பிராயச்சித்தங்களைச் செய்யவேண்டும். அதற்கு வெகுகாலம் ஆகும். ஒரு பிறப்பில் ³ செய்யமுடியாது. செய்வதும் வருத்தம். ஆகையால் உன்

1. சுலோகத்தில் எல்லாப் பாபங்களிலுமிருந்து என்பதற்கு—பக்தியோகம் செய்வது அடையவேண்டிய பலனையிருப்பதாலே, அதற்கு இடைஞ்சலான எல்லா பாபம் என்றுதான் பொருள்.

2. சுலோகத்தில் (யஜு-தர்ம) என்கிற சொல்லுக்கு இந்த யோஜனையில் சாஸ்திரத்தில் பாபங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாகச் சொன்ன தர்மங்கள் என்று பொருள். எல்லா தர்மங்களையும் என்று சுலோகத்தில் சொல்லியதற்குக் கருத்து—அவைகள் அனேகவிதங்கள் என்றும், அவைகளுக்கு கணக்கில்லை யென்றும்.

3. இந்தப்பொருளில் நிததியங்களாயும், கைமித்திகங்களாயும் இருக்கும் எல்லாக் கர்மங்களையும் விடச் சொல்லவில்லை. செய்யமுடியாத பிராயச்சித்தங்களைத் தான் விடச் சொன்னது.

னால் அவைகளைச் செய்யமுடியாது. அவைகளைச்செய்தால் வரக் கூடிய பக்தி உனக்கு வருவதற்காக அவைகளைச் செய்ய முடியா யாமல் வருத்தப்படுகிற நீ அளவில்லாத தையுள்ளவனும், தார தம்மியம் பாராமல் எல்லா உலகங்களையும் காப்பாற்றுகிறவனும், தன்னை அடைந்தவர்கள் என்ன குற்றம் பண்ணப்போதிலும், அவைகளைக் கவனிக்காமல் அவர்களிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதி பண்ணுபவனுமான என்னை 1 ஒருவனையே சரணாகதி பண்ணு. பிறகு நான் பக்தியோகத்திற்கு இடைஞ்சலான உன்னுடைய எல்லாப் பாபங்களையும் நீ பிராயச்சித்தம் பண்ணாமலே போக்கு கிறேன். நீ 2 துக்கப்படாதே. [66]

1. ஒருவனையே என்று சொன்னது எல்லா தர்மங்கள் என்பதற் கு எதிர்த்தட்டாக. ஆகையால் பகவானைச் சரணாகதிசெய்வது ஒன்றே எல்லாவிதப் பிராயச்சித்தம் என்று கருத்து.

2. பக்தியோகம் செய்யமுடியாதவன் இந்த சரணாகதியைச் செய்யலாம். அப்போது 'தர்மம்' என்பது பக்தியோகமும், அதின் அங் கங்களான காமயோகம் முதலானவைகளும். 'பாபம்' என்கிற சொல்லுக் குப்பகவானிடம் போவதற்குஇடைஞ்சலான எல்லாப்பாபங்களும் என்று பொருள். இது தவிர எவன்எவனுக்கு எந்தஎந்தபலனில்ஆசை இருக்கிற தோ, அதற்கு ஏற்பட்ட உபாயத்தைச் செய்ய முடியாவிட்டால், அவன் அந்த உபாயத்தைவிட்டு, பகவான் ஒருவரையே சரணாகதி பண்ணவேண் டும் என்று காட்டப்படுகிறது.

ஸ்ரீ பாஷியகாரர் இந்த சுலோகத்திற்குப்பொருள் எழுதுகை யில் பக்தியோகம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறதென்று எழுதியிருக்கிறார். ஆகையால் அவரைத்தைவமாகவினைத்த நம்போன்றவர்கள் பக்தியோகம் பண்ணுவது பிசகு என்று சொன்னால், அவர் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் வருத்தமாக இருக்கும். ஆனால் பக்தியோகத்தை நம்மால் செய்யமுடியா து என்று மட்டும்தான் சொல்லலாம். மேலும் என்னைச்சரணாகதி பண் ணு (கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்) என்று பகவான் உத்திரவுபண்ணி யிருக் கும்போது, நாம் அப்படிக் கேட்காமலிருந்தாலும், அவரே நம்முடைய இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவரென்று சொல்லி, நாம் சரணாகதி செய்யாம லிருப்பதும் ஸரியன்று. ஒருவராலும் அறியமுடியாததும், சாஸ்திரத் தில் மறைந்திருப்பதுமான நல்ல ஸங்கதிகளைத் தெரிவித்தது கடத்துவ தற்காக ஸ்ரீ பாஷியகாரரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புஸ்தகங்களைத்தவிர, அவ ருடைய அபிப்பிராயமான அந்த ஸங்கதிகளை வேறு எந்த வழியால் அறி யலாம். அந்த வழி அவா புஸ்தகத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாமலிருந்தால்,

ஊஃ தெ நாதவல்லாய நாகூய கூடாவந் ந வாஸு
புருஷவெ வாஸு நவ ரீம் பொஃஜஸுயதி || ௬௭ ||

ஊஃ தெ வாஸிம் முஹிம் ஸாஸும் சியாவூதது! சுத
வல்லாய-சுதவத்வவெஸு க்யா ந வாஸு! க்யிவதுரி சியிவா
ஹூய கூடாவந நவாஸு. தவத்வவெஸுஹூய நவாஸுதி
த்யுஃ | நவாஸுபுருஷவெ-ஹூயாஸுஸுபுருஷவெ
ந வாஸு | நவ ரீம் பொஃஜஸுயதி-சீஹுயெவெசெஷு
யெ-சீஹுணெஷு க்யிதெஷுயெபொ ஷெஷுரேவிஷுரோதி,
ந தவெஸு வாஸு | சுலரீநவிஹிதிஷு-ஸஸுஸுயுதது
வரிஹுரணியதாஹூவநாய || ௬௭ ||

உனக்கு நான் சொன்னது மிகவும் அஹஸ்யமானது. அந்த
ஸங்கதிகளை நல்ல தபஸ்ஸுக்களைச்செய்யாதவனுக்கும், தபஸ்ஸு
உள்ளவனாக இருந்தாலும், சொல்லுகிற உன்னிடத்திலும், உனக்
குச் சொன்ன என்னிடத்திலும் பக்தியில்லாதவனுக்கும், அப்படி
பக்தி இருந்தாலும். இந்த ஸங்கதிகளைக் கேட்க ஆவலில்லாதவ
னுக்கும் சொல்லாதே. என் ஸ்வரூபத்தையும், நான் எல்லா உல
கங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறேன் என்பதையும், ஞானம், சக்தி,
தபை முதலான என்னுடைய குணங்களையும் ஒருவன் சொல்லும்
போது, எவன் அதைப் பொறுக்காமல், தூஷிக்கிறானோ, அவனுக்
கும் சொல்லாதே. அதாவது-தைவத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவ
னுக்குச் சொல்லாதே. கீழேசொல்லப்பட்டமுன்று பேர்களுக்கும்
சொன்னாலும் சொல்லலாம். இந்த நாலாவது பேர்வழிக்கு ஒரு
நாளும் சொல்லாதே. [67]

ய ஊஃ வாஸிம் முஹிம் சீஹுஷுவிபாஸுதி |

ஹிம் சியி வாஸிம் க்யூகா ரீமெஷு த்யுஸம்ஸபஃ ||

ஊஃ வாஸிம் முஹிம் சீஹுஷு பொஃஜஸுயதி-
வூவூஸுதி ஸ சியி வாஸிம் ஹிம் க்யூகா ரீமெஷு
தி | நதது ஸம்ஸபஃ || ௬௮ ||

அவருடைய அபிப்பிராயத்தை உள்ளபடி அறிய வேண்டுமென்று தயிர்
கிற ஒருவன் அதை எப்படி நம்பலாம்.

எவன் இந்த உயர்ந்த ரஹஸ்யத்தை என்னுடைய பக்தர்களுக்குச் சொல்லுகிறானோ அவனுக்கு என்னிடத்தில் 1 உயர்ந்த பக்தி உண்டாகி, அதனால் அவன் என்னிடமே 2 வந்து சேருவான். இதில் ஸந்தேகமே இல்லை 3 [68]

நய தஸாந்நுநுஷெஷா சுஸிநே ப்ரியகூதஃ |

ஹவிதா நய ரெ தஸாந்நுஷெஷா ப்ரியதரொ ஹவி || ௬௯ ||

ஸவெஷுஷா ரீநுஷெஷிதீவபுவஃ தஸாந்நுநுஷெஷா ரெ ந சுஸிதீயகூதரொஹவி | உதஃ உதாரா வ ந ஹவிதா | சுயொமாராநாம் ப்ரியரீபுவாநாநம் வ்யொமாராநாநிசுயநாநிவி த த்யநஸூநிஷதகிசூச || ௬௯ ||

உலகத்திலிருக்கும் மனிதர்களுக்குள் இதற்கு முன்பு அவன் மாதிரி எனக்கு மிகவும் இன்பமான வேலைகளைச் செய்தவன் ஒருவனுமில்லை. இனிமேல் உண்டாகப்போகிறதும் இல்லை. [69]

சுயெஷுஷெ வய ஹிம் யஜிஃ ஸ்வாநிஷ்வயொஃ |

ஜோநயஜோந தெநாஹிஷ்வஸூரீதி ரெ ரீதிஃ || ௭௦ ||

ஹிஷ்வயொயஜிஃ ஸ்வாநிஷ்வயெஷுஷெ, தெந ஜோநயஜோநாஹிஷ்வஸூரீதி ரெ ரீதிஃ | சுவிநு யொ ஜோநய ஜோநயித்யதெநாஹிஷ்வஸூரீதி ரெ ரீதிஃ || ௭௦ ||

1. உயர்ந்த பக்தி—பாபக்தி. தகுந்தவர்களுக்குச் சொல்லுவதும் கர்மயோகத்தில் சேர்ந்தது. பக்தியோகத்திற்கு முன்பேயன்றி பகவானுடைய வேலைகளில் சேர்ந்தது என்று கருத்து.

2. பகவானுடைய கீதைக்கு உண்மையான அர்த்தத்தை மனதில் பட்டுச் சொல்லுகிறவனுக்கு தாழ்ந்த பலன்களில் ஆசையை பகவான் உண்டுபண்ணமாட்டார் என்று கருத்து.

3 இவ்விடத்தில் கெட்டவர்களுக்குச் சொல்லாதே என்று முதலில் சொல்லி, பிறகு கல்லவர்களுக்குச் சொல்லு என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். எதற்காகவென்றால்-கல்லவர்களுக்குச் சொல்லாமலிருந்தாலும் இருக்கலாம். கெட்டவர்களுக்குச் சொல்லக்கூடாதென்று தன்கருத்தைக் காட்டுவதற்காக.

அவ—இந்த கீதையை ஆசாரியனிடத்தில் படித்தால் வரும் பலனைச் சொல்லுகிறார்—

எவன் மிகுந்த புண்ணியத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய—நாம் இரண்டுபேரும் பேசிக்கொண்ட—இந்த வார்த்தையை அதாவது—கீதையை வேதத்தைப்போல் குருவினிடத்தில் கேட்கிறானே. அவனை இதைப்படித்த மாத்திரத்தினாலேயே இந்த கீதையில் உயர்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட 1 ஞான யக்கும் என்கிற வேலையைச் செய்தவனாக நினைத்து, அவனிடத்தில் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைகிறேன், [70]

ஸ்ரீராவாநமஸுஞியஸு ஸ்ரீஸுயாடிவி யொ நாம் |
ஸொரவி ஸுக்ஸுஹாநு மொகாநு ப்ராஹ்மயாஹுணு
கபிஷ்டா ||
||எக||

ஸ்ரீராவாநமஸுஞியஸு யொ நாம் ஸ்ரீஸுயாடிவி தெ
நஸ்ர வணரோத்ருண ஸொரவி ஹதிவிரோபிவாவெஷ்யா ஸு
கம் வுணுகபிஷ்டாஹம் ஸுகாநாம் மொகாநு ஸுபிஷ்டாஹு
ப்ராஹ்மயா ||
||எக||

இந்தக் கீதையை 2 கேட்பவனுக்கும், கேட்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறவனுக்கும், கீதை கீதை என்கிறாயே கீதையில் என்ன இருக்கிறது என்று வையாதவனுக்கும் பக்திக்கு இடைஞ்சலான பாபங்கள்போய், என்னுடைய பக்தர்கள் கூட்டங்களோடு சேருவார்கள். [71]

1. 9-வது அத்தியாயம் 15-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.
2. சுலோகத்தில் 'சு' (உம்) என்கிற சொல்லாலே முன்னாலே (4-வது அத்தியாயம் 34-வது சுலோகம்) சொல்லப்பட்டபடி ஆசாரியனிடத்தில் வணக்கம் முதலானவைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று காட்டப்படுகிறது.

இங்கே கேட்பதாவது குருவினிடத்திலிருந்து முறைப்படி கேட்பதுதான். தானும் புஸ்தகத்தைப் பார்ப்பதும், ஒருவரிடம்கேட்டபோதிலும், முறைப்படி இல்லாமல் கேட்பதும் கூடாடுகென்று கருத்து. அவைகளால் பக்திக்கு இடைஞ்சல்களான பாபங்கள் போகாது.

அவ—ஆர்ஜுநன் சொல்லுகிறான்—

நீர் என் விஷயத்தில் மிகவும் கவலைப்பட்டீர். மிகவும் இன்பமாகச் சொல்லியபோது, நான் கொஞ்சம் ஸந்தோஷப்பட்டதையே வியாஜமாகக்கொண்டு, என்னிடத்தில் அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, நல்ல ஸங்கதிகளைச் சொல்லிக் கொடுத்தபடியால், எனக்கு தப்பு எண்ணங்கள் எல்லாம்போய் விட்டன. அவைகளாவன—உடம்புதான் ஆத்மா என்கிற தப்பு எண்ணம்; உம்முடைய உடம்பான உலகத்தைப்பற்றி உம்முடைய உடம்பு என்று அறியாமையும்; உடம்பு அன்று என்கிற எண்ணமும்; நித்தியம், நைமித்திகம் முதலான-சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய-கர்மங்களைச் செய்வதனால் மிகவும் உயர்ந்த புருஷனான நீர் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, செய்கிறவர்களை உம்பிடம் அழைத்துக்கொள்ளுவீர் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்க, அந்தக்கர்மங்கள் ஸம்ஸாரத்தைக்கொடுக்கும் என்கிற தப்பு எண்ணம்—இவை முதலானவைகள். அதாவது—எந்தவஸ்துக்களைப்பற்றியும் அவைகளின் உண்மையே தான் தோன்றுகிறது. ஆத்மா உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு; அழிவது முதலான உடம்பின் கெட்டஸ்வபாவங்கள் ஒன்றுமில்லாதது; அறிவையே இயற்கையாக உடையது; எப்பொழுதும் உமக்கு இஷ்டமான வேலைகளைச் செய்வதற்கே ஏற்பட்டது; எப்பொழுதும் உம்மால் ஏவத்தகுந்தது; நீர் எல்லா உலகங்களையும் விலையாட்டாக உண்டுபண்ணி, காப்பாற்றி, அழிக்கிறீர்; மோகூத்தையும் கொடுக்கி

நீர்; ஒருவிதக்குற்றமும் உம்மிடத்தில் கிடாது; நீர் உயர்ந்த எல்லாநல்லகுணங்களும் இயற்கையாகவே உடையவர்; பரப்பிரும் மமென்றும் பரமபுருஷனென்றும் சொல்லப்படுகிறவர்; இப்படித் தெரிந்து, இந்த அறிவை எப்போதும் பழக்க வேண்டும்; உம்முடைய ஸநதோஷத்திற்காகவே நித்தியகர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் செய்யவேண்டியது; கெட்டகாரியங்களைச் செய்யாமலிருக்கவேண்டியது; கண்முதலானவைகளையும், மனதையும் அடக்குவது, தயை, பொருமை முதலான ஆத்மாவுக்கு இருக்க வேண்டிய நல்ல குணங்களை வளர்க்க வேண்டியது; இவைகளைச் செய்தால், பக்தி என்று சொல்லப்படுகிற உம்முடைய கியானம் நாளாக்குநாள் வளர்ந்து நிறையேறி, அதனால் உம்மை அடையலாம்; உபநிஷத்துக்களில் மிகவும் உயர்ந்த புருஷனைச் சொல்லப்படுகிறவர் எனக்குதேதோழனான வாஸுதேவன் என்கிற நீர்தான். இவைகளை ஸநதேக மில்லாமல் அறிந்தேன். பந்துக்களிடத்தில் ஸ்நேஹத்தினாலும், தயையினாலும் பலவிதமான தப்பு எண்ணங்கள் அளவில்லாமல் வளர்ந்து, அதனால் ஏற்பட்ட எல்லா துக்கங்களும் போய் விட்டன. இப்போது மிகவும் ஸநதோஷமாக இருக்கிறது. சண்டைக்காக வில்லில் பாணங்களைப் பூட்டியாய் விட்டது. [73]

சுவ.—யுதராஸ்டாய ஸவாசுரஃ வாணஃ யாஜே
கிங்கரிஷுஜீதி வுஜதெ ஸம்ஜயஉவாது—

ஐத்யஹம் வாஸுதேவஸ்ய வாஸுதஸ்ய வ சிஹாதநம் ।

ஸம்வாத்திரிசிபெருள ஷசித்வம் ரொசிஹஷ்டணஸ்ர || ௭௮ ||

ஐதேயம் வாஸுதெவஸ்ய-வஸுதெவஸுநெநாம், வா
யுஷ்ய தத்திதுஷ்வஸாம் வாசுஸ்ய கீமாதந்-கீமாஸா
பெஷுததத்யம்பரோஸ்ரிதஸ்யேஹி ரொகீமஷட்க்ஷணஜைதம் ஸம்
ஷடகீமம் யயோகுகீப்ருளஷம்-பூதவாநஹ்ய || [எச]

அவ—சண்டையில் என்பிள்ளைகளும் பாண்டுவின் பிள்ளைகளும் என்ன செய்தார்கள் என்று கேட்ட திருதராஷ்டிரருக்கு ஸஞ்சயர் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி வஸுதேவருடைய பிள்ளையான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும், அவருக்கு அத்தை பிள்ளையாயும், உயர்ந்தபுகழ்

உள்ளவனாயும், அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் நம்பி அடைந்தவனாயுமிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கும், நடந்த-மயிர்க் கூச்சலை உண்டு பண்ணக் கூடிய-ஆச்சரியமான-வாரீசுதைகளை அவரவர்கள் சொன்னபடியே நான் கேட்டேன். (74).

வ்யாஸபுஸ்பாஷாஹு^௧தவநெதஜுஹு^௨பிஹம் வாஸு ।

பொழி யொழைபுராதுஷா^௩தாக்கா^௪தயபதஹ்ய^௫ ||௭௫||

வ்யாஸபுஸ்பாஷா^௧புஸ்பா^௨தவநெ^௩தஜு^௪ஹு^௫பிஹம் வாஸு^௬ ||௭௫||
 து^௭வா^௮சு^௯ வ^{௧௦}த^{௧௧}த^{௧௨}ர^{௧௩}ம்^{௧௪} பொ^{௧௫}மா^{௧௬}பு^{௧௭}ம்^{௧௮}ஹு^{௧௯}ம்பொ^{௨௦}ழை^{௨௧}பு^{௨௨}ரா^{௨௩}சு^{௨௪}-
 ஜ^{௨௫}தா^{௨௬}ந^{௨௭}வ^{௨௮}நெ^{௨௯}ழை^{௩௦}ய^{௩௧}-ப^{௩௨}ய^{௩௩}பு^{௩௪}சு^{௩௫}தி^{௩௬}ஜ^{௩௭}ஸா^{௩௮}ம்^{௩௯} நி^{௪௦}யெ^{௪௧}ஹ^{௪௨}பு^{௪௩}வ^{௪௪}த^{௪௫}ம்^{௪௬}
 சு^{௪௭}பு^{௪௮}ஷா^{௪௯}சு^{௫௦} ஸு^{௫௧}ய^{௫௨}பெ^{௫௩}வ^{௫௪} சு^{௫௫}ய^{௫௬}த^{௫௭}ம்^{௫௮} ஸா^{௫௯}க்ஷா^{௬௦}ஹு^{௬௧}த^{௬௨}வா^{௬௩}ந^{௬௪}ஹு^{௬௫} ||௭௬||

நல்ல ஆசார்யரான வியாஸருடைய அனுக்கிரஹத்தினால் எல்லாஸங்கதிகளையும் பார்க்கக்கூடிய கண்ணையும், எல்லாஸங்கதிகளையும் கேட்கக்கூடிய காதையும் அடைந்து, உயர்ந்த ரஹஸ்யமான பக்தியோகத்தை ஞானம், சக்தி முதலான உயர்ந்தகுணங்களுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்தானே சொல்லும்போது நான் கீரில் கேட்டேன். அவர் சிஷியர்கள் வழியாய் கேட்கவில்லை. [75]

ராஜநு ஸம்ஸு^௧து ஸம்ஸு^௨து ஸம்வா^௩ஜி^௪பி^௫ஜி^௬த^௭ ||௭௭||

வா^௮ஜ^௯பு^{௧௦}ந^{௧௧}யொ^{௧௨}ம்^{௧௩} வு^{௧௪}ண^{௧௫}ம்^{௧௬} ஹ^{௧௭}பு^{௧௮}ஷா^{௧௯}ரி^{௨௦}வ^{௨௧}பு^{௨௨}ஹ^{௨௩}பி^{௨௪}பு^{௨௫}ஹ^{௨௬}ம்^{௨௭} ||௭௮||

கெ^{௨௮}ஸ^{௨௯}வா^{௩௦}ஜ^{௩௧}பு^{௩௨}ந^{௩௩}யொ^{௩௪}ரி^{௩௫}பி^{௩௬}ம்^{௩௭} வு^{௩௮}ண^{௩௯}பி^{௪௦}ஜி^{௪௧}த^{௪௨}ம்^{௪௩} ஸ^{௪௪}ம்^{௪௫}வா^{௪௬}ஜ^{௪௭}ம்^{௪௮} ஸா^{௪௯}க்ஷா^{௫௦}ஹு^{௫௧}த^{௫௨}ம்^{௫௩} ஸு^{௫௪}க்ஷா^{௫௫} பி^{௫௬}பு^{௫௭}ஹ^{௫௮}பி^{௫௯}பு^{௬௦}ஷா^{௬௧}ரி^{௬௨} ||௭௯||

இப்படி நேரில்கேட்ட-ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நடந்த-எல்லாபாபத்தைப் போக்கக்கூடிய-மிகவும் ஆச்சரியமான-வாரீசுதையை நினைத்து நினைத்து, அளவில்லாமல் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறேன். [76]

த^௧து ஸ^௨ம்^௩ஸு^௪து ஸ^௫ம்^௬ஸு^௭து ரா^௮வி^௯பி^{௧௦}தி^{௧௧}ஜ^{௧௨}த^{௧௩}ம்^{௧௪} ஹ^{௧௫}ரெ^{௧௬}ம்^{௧௭} ||௮௦||

வி^{௧௮}ஸ^{௧௯}யொ^{௨௦} ரெ^{௨௧} பி^{௨௨}ஹா^{௨௩}நு^{௨௪} ரா^{௨௫}ஜி^{௨௬}நு^{௨௭} ஹ^{௨௮}பு^{௨௯}ஷா^{௩௦}ரி^{௩௧}வ^{௩௨}பு^{௩௩}ம்^{௩௪} வு^{௩௫}ம்^{௩௬} ||௮௧||

த^{௩௭}து^{௩௮}ஜ^{௩௯}பு^{௪௦}நா^{௪௧}ய^{௪௨} ப்^{௪௩}கா^{௪௪}ஸி^{௪௫}த^{௪௬}நெ^{௪௭}ழை^{௪௮}ர^{௪௯}ம்^{௫௦} ஹ^{௫௧}ரெ^{௫௨}ர^{௫௩}த^{௫௪}ஜ^{௫௫}த^{௫௬}ம்^{௫௭} ரா^{௫௮}வி^{௫௯}பி^{௬௦}யா^{௬௧} ஸா^{௬௨}க்ஷா^{௬௩}த^{௬௪}ம்^{௬௫} ஸ^{௬௬}ம்^{௬௭}ஸு^{௬௮}து ஸ^{௬௯}ம்^{௭௦}ஸு^{௭௧}து ஹ^{௭௨}பு^{௭௩}ஷா^{௭௪}ரி^{௭௫}வ^{௭௬}பு^{௭௭}தொ^{௭௮} ரெ^{௭௯} பி^{௮௦}ஹா^{௮௧}நு^{௮௨} வி^{௮௩}ஸ^{௮௪}யொ^{௮௫} ரா^{௮௬}ய^{௮௭}தெ^{௮௮} ||௮௨||
 வு^{௮௯}ம்^{௯௦} வு^{௯௧}ம்^{௯௨} ந^{௯௩}யு^{௯௪} ஹ^{௯௫}பு^{௯௬}ஷா^{௯௭}ரி^{௯௮} ||௮௩||

அவ—என்னத்துக்குப் 1பல வார்த்தைகளைச் சொல்லவேணும்—

எந்தக்கஷ்டியில் உலகத்தில் இருக்கும் அறிவுள்ளது அறிவில் லாது என்று இருவகையான எல்லாவஸ்துக்களுக்கும், எந்த எந்த ஆச்சரியமான குணங்கள் இருக்கின்றனவோ. அவைகளை தன் நினைவு மாத்திரத்தினாலேயே ஏற்படுத்துகிற எல்லாவஸ்துக் களுடைய வெவ்வேறுவிதமான ஸ்வரூபம், இருப்பு, வேலைகள், என்கிற மூன்றையும் தன்னுடைய நினைவுப்படி செய்துகொண்டி க்கிற, வஸூதேவருடைய பிள்ளையான கிருஷ்ணன் இருக்கிற ரோ; அவருக்கு அத்தையான குந்தி பிள்ளையான—அவருடைய இர ண்டி திருவடிகளையே தனக்கு எல்லா விதத்துக்கும் நம்பியிருக்கிற— உயர்ந்த வில்லாளியான—அர்ஜுனன் எந்தக்கஷ்டியிலிருக்கிறானோ,

1. திருதராஷ்ட்டிரன் தூர்யோதனனுங்கு ஜெயம் வரவேணுமென்கிற ஆசையினால் சண்டையில் என்ன நடத்தது என்று ஸஞ்சயனைக்கேட் டான். சண்டை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாலேயே பகவானுடைய விச்வ ரூப உடம்பில் தூர்யோதனன் முதலானவர்கள் பகவானுடைய வாயில் கஷ்டப்பட்டதாகப் பார்த்ததாலும் (அ- 11- சு. 26. 27.), இவர்களை ஏற் கனவே நான் கொன்று விட்டேன் என்று பகவான் சொன்னதைக் கேட் டதாலும் (சு-33), தூர்யோதனன் சாகப்போகிறான் என்று ஸஞ்ஜயருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. இதை எப்படி நோக்கச் சொல்லுகிறதென்று யோஜி த்து, குருவம்சத்தாரும் பாஞ்சால தேசத்தாரும் பாதிவார்த்தை சொல் லும்போதே முழுஸங்கதிகளையும் அறிவார்களென்கிற சொல் இருப்பதா லே, இந்தவார்த்தையினாலேயே அவன் தெரிந்து கொள்ளுவானென்று நினைத்து, அதை மறைபொருளாக அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக்கேட் டேன் என்று சொன்னார். பிள்ளைகளிடமிருக்கும் கடுமையான சபலத் தினாலே, அப்போதும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பிறகு இதினாலாவது தெரிந்து கொள்ளட்டும் என்று நினைத்து, 'அந்த உருவத்தை நினைத்து ஸந்தோஷப்படுகிறேன்' என்று சொன்னார். அப்பொழுதும் எல்லா விதத்தாலும் குருடான (அதாவது—வெளிக் கண்ணுமில்லை. உள் கண்ணான அறிவு மில்லை) திருதராஷ்ட்டிரன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. இவ்வளவிலும் அறிந்து கொள்ளாததனக்கு நோக்கவே சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார்.

அந்தக்கக்ஷிககாராகளுக்குத்தான ஸ்ரீயும், விஜயமும். பூதியும், நிலையான நீதியும் இருக்குமென்று என அபிபிராயம். [78]

1 ஸ்ரீ என்பது ஒருவிதக்குறைவன்னியில ராஜஜியம் முதலான எல்லா ஸம்பத்துக்களினிறைவு விஜயம்-சத்துருக்களைத் தொலைப்பது. பூதி-எல்லாவிதஸம்பத்து அதாவது—எல்லா வறறையும் அடக்கிஆளுவது முதலான சக்தி. நீதி-அநநத சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு இடம காலம் முதலானவைகளுக்குத் தகுந்தபடி இநத இநத வேலைகளைச் செய்யவேண்டியது, இநத இநத வேலைகளைச் செய்யக் கூடாதென்கிற உள் னபடியான தீர்மானமும், அதற்குத் தகுந்த வேலையும். நிலையாயிருப்பதாவது—யிருந்த ஜாக்கிரதையும், அறிவும் உள்ளவாகளாலும் எவவிதத் தாலும் மாற்ற முடியாமலிருக்கை

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே வேதாநத ராமாநுஜ மஹாதேசிகாயநம் .

ஸ்ரீகீதை முற்றிற்று.